

ကြယ်စင်များဝေ

ကမ္ဘာမြေရဲ့ လက်နဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့ လမင်း

ဒို့ယဝန်အထူးချမ်း

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အချိုးမြှင့်မီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဟုတ်ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးရိမ်ရေး။

အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။

စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်သစ်ထုထောင်ရေးနှင့် အခြား

စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နေရာကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစိတ်ချ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ဖွံ့ဖြိုးအောင်တည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး။

အမျိုးဂုဏ် တတိဂုဏ် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ

ပပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

ခပ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်မားရေး။

ကျွန်းမြေရဲ့လက်နဲ့

ချွန်း ဆစ် တဲ့ လ မင်း

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၄၀၀၂၁၂

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၃၁၀၂၁၂

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)

အမှတ် (၆၆)၊ ၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇)၊ ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်

၂၂၅၊ အခန်း-၂၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်၊

အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၁၀၀) ကျပ်၊

၁၃၃-၃၂

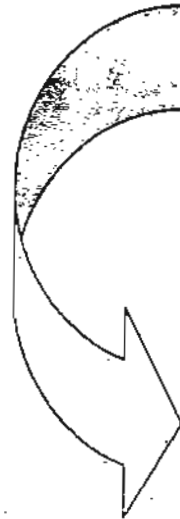
ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ကမ္ဘာ့မြေပုံသွန်းဆစ်တုံလမ်း / ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ ။ - ရန်ကုန် ၊

စိန်သရဖူစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၂၆၈ - စာ ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ကမ္ဘာ့မြေပုံသွန်းဆစ်တုံလမ်း

အနာဂတလူတွေနဲ့

ဆွေးမြည်လို့တိစားသွားတဲ့

ဆဲလ်တွေကို

တစ်စီစီ လွှဲပြောင်းလို့တိအခါ

ငါ့ရင်ခေါင်းကစီသုလုံး

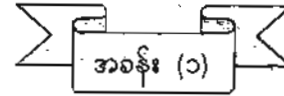
အရေပြားချည်း ထုန်လိမ့်မယ် . .

လူယဉ်ကျေးတွေ နားဆင်ဖို့

ဝီထံသံတစ်ခု ထုဆစ်တုံအခါ

ငါ့ရင်ခေါင်းမှာ

နုဖူးကြိုးသယ်နှစ်စုံ တစ်ရစ်လဲ . .

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ... 'ဒရိုင်ဘာ အလိုရှိသည်' ဆိုပြီး သတင်းစာတွေမှ ကြွေငြာပြီး ခေါ်ယူခဲ့ပေမယ့် လျှောက်လွှာက ရှားရှားပါးပါး နှစ်စောင်တည်းတက်လာတော့ 'မိုးမြေ' ရယ်ချင်နေခဲ့သည်။ ဒရိုင်ဘာအလုပ်ဆိုတော့ ဒီတဲအောက်သည်။ အောက်ကျ နောက်ကျနိုင်သည်ရယ်လို့များ လူတွေက စိတ်မဝင်စားလေရော သလားလေ။ သည်ခေတ်ကြီးထဲမှာ စရိတ်ငြိမ်း တစ်လတစ်သောင်း ဆိုသည့်အခွင့်အရေးက နည်းများနည်းနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ညအိပ်ညနေ ... နေနိုင်သူ အချိန်ပြည့်ဝန်ထမ်း၊ လွတ်လပ်သူ လည်း ဖြစ်ရမည်ဆိုသည့်အချက်များက ခက်ခဲပင်ပန်းနေစေလေ သလား ... မသိတော့။

မိုးမြေ ကိုယ့်ကြွေငြာချက်ကို ကိုယ်ပြန်ဖတ်ကြည့်မိပြန်သည်။

‘ဒရိုင်ဘာ အလိုရှိသည်’

- (၁) အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်အောက်၊ လူလွတ်ဖြစ်ရမည်။
- (၂) ပညာအရည်အချင်း အနည်းဆုံး ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဖြစ်ရမည်။
- (၃) ညအိပ် ညနေ နေနိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။
- (၄) စားရိတ်ငြိမ်း တစ်လတစ်သောင်း ပေးမည်။

စုံစမ်းရန်

ဦးမိုးမြေ

မိုးကောင်းကင်စာပေ။

တကယ်က မိုးမြေအသက်အရွယ်သည် မငယ်တော့ဟု ဆိုရမှာပေမယ့် ‘သုံးဆယ်ငါး’ ဆိုတာသည် လူလတ်ပိုင်းသာ မဟုတ် လား။ မျက်စိနှင့် ပုံမှန်မဖြစ်သေးသည့် ညာလက်ကြောင့် ဆရာဝန် က ကားမောင်းရန် ခွင့်မပြု၍သာ မိုးမြေ ယခုကဲ့သို့ ဒရိုင်ဘာ ခေါ်ရ ခြင်း ဖြစ်သည်။ လျှောက်လွှာနှစ်စောင်အနက် တစ်စောင်ကတော့ လာရောက်တွေ့ဆုံပြီးပေပြီ။ အသက်နှစ်ဆယ်ငါးအောက် ဖြစ်နိုင် သော်ငြား လူလည်ကြီးရုပ်ပေမို့ သူ . . . သဘောမကျခဲ့။ နောက် တစ်စောင် အလာကို စောင့်ကြည့်ရပေဦးမည်။

ရွှေစကားစာပေ

‘လမ်း’ တဲ့ . . . ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် နာမည်ကလဲ။ ဧကန္တ . . . ဝတ္ထုတွေ ဖတ်၊ ဝီဒီယိုတွေကြည့်ပြီး ကြီးမှ ကိုယ့်ဘာသာမှည့်သည့် နာမည် ဖြစ်မည်။

‘ဆရာ . . . ဧည့်သည်၊ ဒရိုင်ဘာ လာလျှောက်တာ . . . တဲ့’ သူ့နားနေခန်း (အလုပ်ခန်း) သို့ လှမ်းအော်သည့် စာအုပ် ချုပ်အဖွဲ့မှ အလုပ်သမားလေး မောင်တိုး၏အသံကြောင့် လုပ်လက် စအလုပ်များကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။

‘လွတ်လိုက်ပါကွာ’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ကိုယ့်ဘေးနားမှာ အရိပ်သဖွယ် လိုက်ပါ နေရမည့် ဒရိုင်ဘာ (သို့မဟုတ်) ကူဖော်လောင်ဖက် (သို့မဟုတ်) ကိုယ်ရံတော်ကို မိုးမြေ စိတ်ဝင်စားရပေမည်။ သန်းဦးဆိုသူကတော့ ဇိုးသားမည့်ပုံမပေါ်သဖြင့် မိုးမြေ သဘောမကျခဲ့။ ယခု လမ်း . . . ကရော။ အလုပ်မကျွမ်းကျင်တာက သင်ပြပေးလို့ရသည်။ မဇ္ဈိမြောင့် သူကိုတော့ သူ . . . လက်မတွဲလို့၊ ဆယ်နှစ်မျှ . . . လူပေါင်းစုံနှင့် ဆက်ဆံလာခဲ့ရပြီမို့ လူတွေရဲ့မျက်နှာကိုလည်း ပစ်မလွှဲအောင် သူ ခန့်မှန်းတတ်ခဲ့သည် ထင်ပါ၏။

‘ထိုင် . . .’

မျက်စိရှေ့မှာ အရိပ်တစ်ခု ကျိုးနွံစွာ လာရပ်သဖြင့် မိုးမြေ မိမိရှေ့မှ ကုလားထိုင်တစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ အင်တာ မပျူးခင် . . . လူအင်္ဂါရပ်ကို မိုးမြေ အရင်အကဲခတ်လိုက်သည်။ ပုဒ်က

ရွှေစကားစာပေ

... တော်တော်ချောတဲ့ကောင်ပါလား။ မိမိမျက်စိနဲ့ မျက်မှန်နဲ့များ
မကိုက်ဖြစ်ရောသလား။ မျက်မှန်ကို ပင့်မရင်း မိုးမြေ အသေအချာ
ကြည့်မိသည်။

‘ဟေ့ကောင် ... မင်းသား လာလျှောက်တာတော့ မဟုတ်
ပါဘူးနော်’

ကြည်စင်ဖြူနုသော အသား၊ ခပ်ရဲရဲခပ်ထူထူနှုတ်ခမ်း၊ နှာတံ
ကျပ်တွေက အင်္ဂလိပ်မင်းသားလိုလို၊ ဟောင်ကောင်မင်းသားလိုလို။
တိုင်းတန်းနှစ်မင်းသားလိုလို၊ တွမ်ခရ (စ်) လိုလို။ ရှည်သွယ်သော
အရပ်က ခပ်တိုင်းတိုင်း။ ရင်ကို ဖွင့်မထား။ လက်ပြင်က ခပ်ကုန်း
ကုန်း။ နှုတ်ခမ်းမွေးက ပါသေး။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဖရိုင်းဘာ လာလျှောက်တာ
ပါ။ လမင်းပါ’

လမင်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူယူလာသည့် ကျောပိုးအိတ်
ထဲမှ အထောက်အထားစာရွက်များကို ပြသည်။ ယာဉ်မောင်း
လိုင်စင်၊ ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ် ... အားလုံး မိတ္တူတွေ၊ မိုးမြေ၊
ယူကြည့်လိုက်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်စိထဲမှာ ဝေဝေဝါးဝါး
အိုက်တင်လုပ်ပြီး ကြည့်နေရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ မျက်လုံးက
အခြေအနေမကောင်းသေး။

‘မင်း ... အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ပြီလား’

ယခုမှ ညှပ်ထားပုံရသည့် ဆံပင်ပုံစံက ခပ်လှလှ။ ဂုဏ်

ထောက်သာသာပုံစံက ရဲမင်းပိုင် ဆံပင်ပုံစံလိုလို။ လမင်းရုပ်က
နုဖတ်ဖြူစင်နေသဖြင့် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပုံ မရ။

‘ကျွန်တော့်စာရွက်တွေထဲမှာ ပါပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်
အသက် နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ် ရှိပါပြီ’

သူက နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ဆိုတော့လည်း မိုးမြေ လက်ခံလိုက်
ရသည်။ နုတာ ရင့်တာက အကြောင်းမဟုတ်။ မိုးသားဖြူစင်ပုံရတာ
ကို မိုးမြေ သဘောကျသည်။

‘ငါ့စည်းကမ်းချက်တွေအားလုံးကို လက်ခံနိုင်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... လက်ခံနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လူလွတ်ပါ’
လမင်းက ပျာပျာသလဲ ပြောဆိုသည်။

‘နောက်ထပ် ဘာတောင်းဆိုစရာ ရှိသလဲ၊ မင်းဘက်က ဘာ
တွေ ပြင်ဆင်ချင်သလဲ’

‘ကျွန်တော် ... ကျွန်တော့်မှာ အဘွားရှိတယ် ဆရာ၊
အဘွားကို ခေါ်ထားချင်တယ်၊ ဆရာအိမ်မှာ အလုပ်သမားတန်း
လျားတွေ၊ ဘာတွေရှိမယ်ဆိုရင် ... ’

လမင်းက စကားကို တစ်ဝက်တစ်ဖျက်ဖြင့် ရပ်ပစ်ပြီး သူ့
ကို ညှိုးငယ်စွာ ကြည့်ရှာသည်။ လူပုံပါလာမယ် ဆိုပါလား။ မိုးမြေ
စဉ်းစားလိုက်၏။ ယခု မိုးမြေ လက်ခံတွေ့ဆုံနေသည့်နေရာက
အလုပ်တိုက်ခန်း၊ မိုးမြေနေသည့် အိမ်မှာတော့ ကားထားစရာနေရာ
ရှိသည်။ အဲဒီကားထားစရာနေရာရဲ့အပေါ်မှာ ထပ်ခိုးလည်း ရှိ

သည်။ သို့သော် သက်ကြီးရွယ်အိုနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ပစ်ပစ်စစ်မုန်း သည် မေမေကရော ကြိုက်ပါ့မလား။ အတူနေသည့် မမမိသားစုက ရော ကြိုက်ပါ့မလား။ မိုးမြေ စဉ်းစားချိန် အတန်ကြာသွားခဲ့သည်။ လမင်းကတော့ သူ့ကို မျှော်လင့်တကြီး စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေဆဲ။

“မင်းအတွားက အခု ဘယ်မှာနေလဲ”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် လမင်းမျက်နှာ ချက်ချင်းညှိုးကျသွားပုံ က သိသိသာသာ။ လမင်းသည် ဟန်ဆောင်တတ်ပုံ မရ။ ရင်ထဲရှိ သမျှ မျက်နှာမှာ အကုန်ပေါ်သည့်ကောင်။

‘ဆရာ လက်မခံနိုင်ရင်လည်း ကျွန်တော့်အလုပ်လျှောက် လွှာကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အတွားဟာ အရေး ကြီးပါတယ်၊ အတွားအတွက် ကျွန်တော် အလုပ်လိုချင်တာပါ’

‘ဟေ...’

မိုးမြေ ပါးစပ်ဟဲသွားရသည်။ စာရေးဆရာပီပီ... သည် ဇာတ်လမ်းကိုလည်း အတော်စိတ်ဝင်စားသွားရပါ၏။ သူ့အတွား အတွက် နေခွင့်မပေးလျှင် သည်အလုပ်ကို လက်မခံဘူးဆိုပါလား။

‘နေပါဦးကွ... ခါဆိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ လေ၊ မင်းအကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံရင်တော့ ငါ... ခွင့်ပြုသင့် ခွင့်ပြုရမှာပေါ့၊ ငါ့စည်းကမ်းချက်ထဲမှာ ငါ့တာဝန်ယူမှာ တစ်ယောက် တည်းနော်’

‘ထမင်းက ကိုယ့်ဘာသာချက်စားမှာပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့

အတွားအတွက် နေစရာလေး ရရင်တော်ပါပြီ၊ ငွေတစ်သောင်းဆို တာ အများကြီး မဟုတ်လား၊ ထမင်းချက်စားလို့ ရမှာပါ’

‘ဟေ...’

လမင်းစကားကြောင့် မိုးမြေ ဒုတိယမိ အာမေဍိတ်ရင်း ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်မိတ္တူကို ဆွဲယူကြည့်ရပြန်သည်။ ဒီအကောင် ဘယ်ကလဲ... နယ်ကလား။ ကြည့်တော့လည်း ရန်ကုန်လိုင်စင်။ ရန်ကုန်သားဖြစ်ပြီး ငွေအကြောင်း မသိဘူးတဲ့လား။ အေးလေ... တစ်သောင်းဆိုတာလည်း အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် မထိုင်၊ ကာရာအိုကေဆိုင်တွေ မသွားဘူးဆိုရင်တော့ မနည်းလှ ပါဘူး။

ဖြူစင်ညှိုးငယ်သော ရုပ်ကလေးကို လှမ်းအကဲခတ်ရင်း... မိုးမြေ ပူထူနေအောင် စဉ်းစားရပြန်သည်။ ခြံနောက်ဘက် က မာလီနေဒဲဖူးသော တဲအိမ်လေးကို သွားသတိရ၏။ လမင်းကို အိမ်ပေါ်မှာ ထားမည် (သို့မဟုတ်) ကားဂိုဒေါင်အပေါ်မှာ ထားမည် ဟု စဉ်းစားမိခဲ့ရာမှ ယခုတော့ သူနှင့်အတူ ပါလာမည့် အတွားဆို တာကြောင့် ခြံထောင့်တဲအိမ်မှာထားရပေတော့မည်။ ကိုယ်က သည်ကောင်လေးကို သဘောကျမိပေပြီ။ ယခုလောလောဆယ် မာလီလည်း ထားစရာ မလိုတော့ရာ ထိုတဲအိမ်လေးမှာ လမင်း အတွား နေစေ။ မိုးမြေ ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွား၏။

‘ကောင်ငြိလေ... မင်းအတွားကို ခေါ်နိုင်တယ်၊ ထမင်း

ကတော့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကျွေးနိုင်မှာနော်၊ ငါ့ကို ကပ်စေးနှံလိုက်တာလို့တော့ မပြောနဲ့၊ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း၊ ငါ့အိမ်မှာ ဝိုက်တွေအများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ငါ့ရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါ၊ အဘွားကို ထမင်းကျွေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် ချက်ကျွေးမှာပါ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ဘယ်တော့ အလုပ်ဝင်ရမှာလဲ၊ အဘွားကို ဘယ်တော့ခေါ်လာရမှာလဲ'

ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားတော့လည်း လမင်းရုပ်က မဖုံးနိုင်မဖိုနိုင်။ ဝင်းဝင်းပပ။ ဒီကောင် တော်တော်ချောတဲ့ကောင်ပဲ။ ဟိုဒင်း... မိန်းမချောချောသည့်ကောင်။ စိတ်တောင်အနည်းငယ် ညစ်သွားသည်။ ခပ်ပိန်ပိန်ဗလနှင့် ပုံစံက ခပ်ကိုင်းကိုင်း။ ကိုယ်က မောင်ဗမာလို ဗလမျိုးကိုမှ သဘောကျပေမယ့် ကားမောင်းရတာပဲလေ။ ကုန်ထမ်းဖို့မှ မဟုတ်ဘဲဟု မိုးမြေ တွေးလိုက်ရသည်။

'မနက် . . . မနက်ကို လာခဲ့ကွာ၊ ရော . . . ဒီလိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့၊ မနက် ခုနစ်နာရီအရောက်၊ ရှစ်နာရီဆို ငါက သွားစရာကိစ္စတွေ များပြီ'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ . . . ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်၊ စာချုပ်တွေ ဘာတွေ . . .'

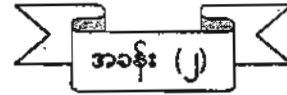
'မနက်ဖြန်မှ ထိုးရမယ်၊ အနည်းဆုံးတစ်နှစ် လုပ်ရမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ . . . ကျွန်တော် သွားလို့ရပြီလား'

မိုးမြေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ခပ်ရဲ့ရဲ့၊ ခပ်ကိုင်းကိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် လမင်းကို သူငေးကြည့်မိသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ ခပ်ပွပွ ပုံမကျ၊ ပန်းမကျနှင့် ရုပ်အင်္ကျီဖားဖားကြောင့် စတိုင်မမိ ဖြစ်နေရပေမယ့် မျက်နှာကတော့ တော်တော်ကြည့်ကောင်းတာ သတိပြုမိသည်။

'ဆရာဒဗ္ဗိုင်ဘာက ချောတယ်နော် . . . စတိုင်မမိလို့သာ၊ ဒွေးတို့ လူမင်းတို့လိုသာ စတိုင်မိရင် စတာဖြစ်တယ်၊ ခုတော့ သူ့စတိုင်က ကုတ်ဖေးဖေး စတိုင် . . .'

စာအုပ်ချုပ်အဖွဲ့မှ မငယ်ဝေဖန်ချက်ကြောင့် အလုပ်သမားအားလုံး ပွဲကျသွားကြသည်။ မိုးမြေ ပြုံးမိ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့ . . . လမင်းစတိုင်က ကုတ်ဖေးဖေး စတိုင်။ သူငွေးသားရုပ်နဲ့ ဒဗ္ဗိုင်ဘာလာလုပ်သတဲ့။ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ကလေးနှင့်လည်း တူရဲ့လေ။

‘အိမ်မှာ လူတွေသာ များနေတယ်... အလကားပဲ ထမင်း စားမယ့်သူတွေသာ များတယ်။ အလုပ်လုပ်မယ့်သူ မရှိဘူး။ ဟို အဘွားကြီး ဘာလုပ်နေသလဲ၊ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ လှမ်းထားတဲ့ အင်္ကျီတွေ သူ့ခိုးရပ်တာ မသိဘူးဆိုတော့ မလွန်ဘူးလား၊ အားအား ရှိ အိပ်နေဖို့ပဲ၊ တောသူတွေများ အလိုက်ကမ်းဆုံးကို မသိဘူး၊ ဧကန္တ သူခိုးရပ်တာတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး၊ သူ့ဘာသာရပ်ပြီး ရောင်း စားလိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်’

တိုက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ရင်ဝဘို့ ဆီးကန်လိုက် သည့်စကားများကြောင့် ခင်သူရ... ပိုမိုမောဟိုက်သွားရသည်။ ဝေါသတွေကတော့ ထွက်မနေတော့ပါ။ ခင်သူရတို့ဘဝက အစွယ် ကျိုးမြွေတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပြီပဲ။ ဝေါလေးဆုံးပါးသွားသည့် ခြောက်လတာ အတွင်းမှာ ခင်သူရတို့ မြေးအဘွား... လောကခံရဲ့ထုထောင်းမှုကို ဖွတ်ဖွတ်ကြေကောင် ခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ နဂိုကမှ မာန်မာန မရှိတတ်

သူများမှာ ယခုတော့ ခြေသုတ်ပုဆိုး၊ မြွေဆွယ်ကျိုးမျှ။

‘ဟိုမိန်းမ . . . ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ၊ ယောက်ျားလိုလို . . . မိန်းမလိုလိုနဲ့၊ ပုံစံက ထောင့်မကျိုးဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ ခေတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားတာလည်း သတိရဦး၊ လောလောဆယ် အိမ်ရဲ့အရှင် သခင်မက နင့်ဒေါ်လေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒေါ်မေနှယ်ပြုံးဆိုတဲ့ ငါဖြစ်သွားပြီဆိုတာလည်း သတိရ၊ ခါတိုင်းလို စားလိုက်၊ အိပ်လိုက် လုပ်မနေနဲ့တော့၊ ကျောင်းသားလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘွဲ့တစ်ခု ရထားတယ်ဆိုပြီးလည်း ဘဝင်မြင့်စရာ မလိုဘူး၊’ တစ်နေ့တစ်နေ့ အပြင်ထွက်ပြီး ဂလေရိုက်နေတဲ့ မိန်းမ . . . အခု ခြံထဲ သူ့ခိုးဝင်ပြီး အထည်တွေ ရုပ်သွားတာ ညည်းသိလား၊’

ဒေါ်မေနှယ်ပြုံး သောင်းကျန်းနေသမျှ . . . ခင်သူရတို့ မြေး အဘွား အိမ်မှာ မနေစေချင်လို့ဆိုတာ ဗေဒင်မေးစရာမလိုကြောင်း ခင်သူရ သိပါသည်။ အဘွားကို သူမ လှမ်းကြည့်မိ၏။ တိုကြီးအိုမ . . . ကျခါမှ တို့ဆင်းရဲ ဆင်းရဲရတော့မည့် အဘွားကို ခင်သူရ သနားလှပါသည်။ အဘွားခမျာ သူ့အခန်းဝလေးမှာ မတ်တတ်ရပ် ပြီး ဒေါ်မေနှယ်ပြုံး ဆူပူငေါက်မင်းနေသမျှ စိတ်မချမ်းမသာနှင့် ဓံယူ နေရရှာပါသည်။

ခင်သူရကတော့ သူ့ဘာပြောပြော . . . ဆောင်းလှသည့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်၊ ဧည့်ခန်းဆက်တိဇာပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်ရင်း ဆိုမှာ

တစ်ခုပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချပင်လိုက်သည်။ ခိတ်ပန်း၊ လူမောလာသမျှတွေကို သက်ပြင်းရှည်ကြီးထဲမှာ ထုတ်သွတ်ပစ်လိုက် သည်။ ဆူချင်သလောက်သာ ဆူပေတော့ ဒေါ်မေနှယ်ပြုံးရေး ခင်ဗျား ဆူလည်း ဒီတစ်နေ့ပဲ။ နောက်နေ့ဆို ကျုပ်တို့ မြေးအဘွား သွားတော့မှာ။ ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာ၊ လက်ချမ်းသာ နေပေတော့။

‘အဲလို အရှက်မရှိတာ၊ ပမာမခန့်နေတာကို မကြိုက်တာ၊ ဘယ်နှယ်တော် ကိုယ့်လင်အိမ်မှာ နေနေတာကျနေတာပဲ၊ ခြေမွေး မီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင် . . . ပေါ်ကြော့တွေ၊ ကြည့်ရတာ အကုသိုလ်များတယ်၊ ထန်းပင်ပေါ်က တစ္ဆေတွေဆိုတော့လည်း ဒီက မိမေနှယ်ပြုံးတို့ ကမ္ပဝါ ချွတ်မရ၊ ပရိတ် ချွတ်မရ’

ဒေါ်မေနှယ်ပြုံးက ဆက်လက်ဌာတောင်းမြောင်း၊ မြည်တွန် တောက်တီးရင်း မီးဖိုဘက်ဆီ ဝင်သွားတော့မှ ခင်သူရ အဘွား အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အဘွားပုံစံက နန်းကျဘုရင်မကြီးနယ်။ တကယ်လည်း နန်းကျခဲ့ပြီပဲလေ။ သမီးဖြစ်သူနှင့် တတူနေနေရာမှ . . . သမီးက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး၊ သားမက်က နောက်အိမ်ထောင် ထပ် ထုလိုက်သောအခါ . . .

ယခုနေအခါ ဆွေမျိုးစပ်ကြည့်မယ်ဆိုလျှင် ဒီအိမ်ကြီးနှင့် ခင်သူရတို့ မြေးအဘွား . . . မည်သို့မျှ ပတ်သက်မည် မဟုတ်တော့၊ ကိုယ့်သမီးက သားမက်နှင့်တတူ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းလုပ်ပြီး ဒီးတူပေါင်ဖက် စီးပွားရှာခဲ့သည်ဆိုသော်ငြား၊ ဝါတွေက လက်ဆုပ်

လက်ကိုင်ပြုလုပ်ရသည့်အရာတွေ မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပုထု
ဇဉ်ပီခို ခင်သူရ ခွေးမိခိုပါ၏။ ဒေါ်လေးမသေဘဲ အန်ကယ်ကြီးသာ
သေလိုက်ပါက သူမတို့ မြေးအဘွား အခြေပျက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့
လေ။

‘ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ မြေးရယ် . . . အေးလေ . . .
အိမ်မှာ နေတော့လည်း နားပူတာကိုး၊ ငါ့မြေး အလုပ်တွေ လျှောက်
ရှာနေတာလား။ အလုပ်တစ်ခုခုရရင် ငါ့မြေးဘာသာ စိတ်ချမ်းသာ၊
လက်ချမ်းသာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်ပေတော့၊ အဘွားကတော့
အိုလည်း အိုပါပြီ၊ လူကလည်း မကျန်းမာဘူး၊ ဒီလိုပဲ သူ့ပြုစုစောင့်
မြောင်းတာခံပြီး . . .’

ပြောနေရင်းမှ ဒေါ်မင်းခံ မျက်ရည်ကျသည်။ ကိုယ့်အဘွား
မျက်ရည်ကျတော့ ခင်သူရ ရင်ထဲနင့်ရသည်။ သို့သော် . . . အလုပ်
က ရခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်ဆိုလျှင် အလုပ်တွေ
မရွေးဘူးဆိုလျှင် ခင်သူရအတွက် အလုပ်မရှားသော်လည်း အဘွား
နေဖို့အတွက်ပါ အလုပ်ရှာနေရသဖြင့် ခင်သူရတို့မြေးအဘွား ဤမျှ
စိတ်ဆင်းရဲနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အဘွား . . . မငိုနဲ့တော့၊ တိတ် . . . တိတ် . . . ဖိုးသား
ပြောမယ် . . . သိလား . . . အဘွား ပျော်သွားစေရမယ်၊ အဘွား
ပျော်သွားရမယ့် သတင်း’

အဘွားခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရာမှ ထ၊ အခန်းတံခါးကို

ခင်သူရ ပြေးသွားပိတ်ရသေးသည်။ ဒီအိမ်မှာ မည်သူ့ ကိစ္စ နိတ်ချ
ယုံကြည်လို့ မရ။ အိမ်ဖော်တွေကအစ ဒေါ်မေနှယ်ပြုလုခွေး၊
အခန်းတံခါးပိတ်ပြီးတော့ ခင်သူရ . . . အဘွားဒေါ်မင်းခံထံသို့
အပြေးလေးပြန်လာပြီး အဘွားကို သိမ်းကျုံးပက်လိုက်သေးသည်။
အဘွားခမျာမှာလည်း ဒီဖိုးသားဆိုသည့် မြေးမလေး ခင်သူရကြောင့်
သာ ကန္တာရအလယ်က အိုအာစစ်ကလေးပမာ ဘဝကို ခင်တွယ်နေ
ရခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဖိုးသား အလုပ်ရခဲ့ပြီ ဘွားရဲ့၊ သိလား . . . ဘွား စိတ်ချမ်း
သာတော့၊ မနက်ကျရင် ဖိုးသားတို့ အဲဒီကို ပြောင်းကြမယ်’

‘ဘာအလုပ်မို့လဲ မြေးရယ် . . . ဒီခေတ်ကြီးထဲ လုံနစ်ယောက်
စာ နေလို့၊ စားလို့ရမယ့်အလုပ်ဆိုတာ . . . ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလား၊
ဝတ်ိုးဆိုင် အရောင်းစာရင်းမလား၊ သမ္မာအာဒိဝမှ ကျရဲ့လား . . .
မြေးရယ်’

ဒေါ်မင်းခံက ခင်သူရစကားတွေကို မယုံ။ စူးစမ်းမျက်စိနန်း
ဖြင့် မြေးအချောအလှကို ကြည့်သည်။ ဖွာလန်ကြံနေသည့် ဆံပင်
များကို မြင်သွားတော့၏။

‘ဆံပင်တွေ ဘာလို့ဖြတ်ပစ်သလဲ ဖိုးသားရယ်၊

‘မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရဲ့၊ ခုက ကိစ္စရှိလို့ပါ၊ အသေးစိတ်ကို
ဘွားနားလည်အောင် ဖိုးသား နောက်မှ ရှင်းပြမယ်၊ ခုတော့ အထူပဲ

အစိုးပြင်ရမယ်၊ အဲ . . . ခုပြင်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ ညကမှ ပြင်ရမယ်၊ မနက်ကျရင် ထွက်မယ်'

ခင်သူရကတော့ ကိုယ့်အစီအစဉ်ဖြင့် ကိုယ် အကောင်တို ချမ်းသာနေသည်။ ဒေါ်မေ့နွယ်ပြီး၏တိုက်စစ်မှာ လည်ဝင်းခံနေရ တာကြာပြီ မဟုတ်လား။ အန်ကယ်ကြီးကလည်း ဘယ်အချိန်က တည်းက နောက်တစ်ပင် ထပ်ထူချင်နေသည်မသိ။ အင်းလေ . . . ဒေါ်လေးမများလည်း နာတာရှည်က ခြောက်လလောက် ဖြစ်နေရရှာ တာပဲကို။

'အသေအချာလည်း ရှင်းပြပါဦး မြေးရယ် . . . အဘွားရင် တွေ တုန်လိုက်တာ'

အဘွားစကားကြောင့် ခင်သူရက ဝှေ့တော့မည့် ကျွဲပေါက် ကလေးလို အောက်သိုးသိုး ကြည့်လိုက်သည်။ ပြုံးယောင်ယောင် အောက်သိုးသိုးရုပ်နှင့် ဒီရုပ်ကလေးကို အဘွား အင်မတန် ချစ်သည် လေ။

'ဘာလဲ . . . အဘွားက ဖိုးသားကို မယုံဘူးလား၊ ဒါမှမ ဟုတ် ဆင်းဆင်းရဲရဲ အောက်ကျနောက်ကျနေရမှာ စိုးလို့လား'

ခင်သူရစကားကြောင့် အဘွားက မချီပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့မြေးလေးခေါင်းမှ ဆံပင်လှလှဖွာဖွာလေးထဲသို့ လက်ထိုးပွတ်သပ် ရင်း . . .

'မြေးရယ် . . . အဘွားအသက်ရှင်နေတာ ငါ့မြေးရှိနေလို့

သားနို့ဖို့ အဘွားအသက်ကို ဘာလို့ အောင်အိုးမွေးမြူနေတော့မလဲ၊ ဒီဝန်ပိုဒုက္ခသည်မကြီး . . . သမီး မိချော သေတတည်းက သေချင် နေတာပါ၊ ငါ့မြေး ဖိုးသားကြောင့်သာ အဘွားအသက်ကို ဆွဲဆန့် နေရတာပါ'

'ဒါဆို ပြီးရော၊ အဘွား သိလား၊ ဖိုးသား မဟုတ်တာ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ အဘွားရဲ့ ကျန်တဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်ကို ဖိုးသား ပြုစုမယ်၊ လုပ်ကျွေးမယ်၊ ဖိုးသားကိုပဲ အဘွားအားကိုးတော့၊ အိုကေ အဘွား မဝံ့နဲ့တော့နော်၊ အိုကေ . . . အိုကေ'

လက်ညှိုးလေး တထောင်ထောင်နှင့် ဒေါ်မင်းဇံတို့ နှစ်သိမ့် ပြီး၊ ခင်သူရ သိမ်းစရာရှိတာသိမ်းဖို့ ပြင်ဆင်တော့သည်။ အဘွား ကတော့ နားမလည်သည့် မျက်ပန်းနှင့် ကြည့်နေရသည်။ ဖိုးသားကို ယုံပေမယ့် ဘာတွေလုပ်နေမှန်း အဘွားသိချင်သည်။

'ဖိုးသား . . . မနက်ကျရင် တိတ်တိတ်ထွက်မလို့လား . . . ဒီလိုလား'

'အင်း . . . ဟုတ်တယ် အဘွား၊ ဖိုးသား လုပ်နေတာ နည်း နည်းတော့ လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ ဆန်တယ်'

'ဆန်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ တော်ကြာ တို့မြေးအဘွားကို တွည်းတွေ ဘာတွေခိုးသွားပါတယ်လို့ ဟိုမိန်းမက ကလိမ်ကကျစ် လုပ်နေရင်'

'အဲ . . . ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဘွားရယ် . . . ဖိုးသားတို့

ဆင်းသွားရင် သူ စိတ်ချမ်းသာမှာပါ။ ဆင်းသွားဖို့ပဲ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လုပ်နေတာ မဟုတ်လား။

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့မြေးအဘွား ရွာပြန်တယ်ဆိုပြီး ပြောထွက်ရခင် မကောင်းဘူးလား။’

‘အင်း...’

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် တီးတိုး တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြစဉ် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာပြန်သဖြင့် သိမ်းလတ်စအိတ်များကို ခုတင် အောက် အပြေးသွင်း၊ ခြေရာလတ်ရာဖောက်ပြီး တံခါးထဖွင့်ပေးရ ရှိ။

‘မြေးအဘွားတွေ ဘာလုပ်နေလဲ၊ နေ့လယ်ကြီး ဘာလို့ တံခါးပိတ်ထားရသလဲ၊ ခင်သူရ... ငါ့ကို ကားမောင်းလိုက်ပို့စမ်း၊ ငါ သွားစရာရှိလို့၊ နင့် ဗရုတ်သုတ်ခ အဝတ်တွေ လဲလိုက်ဦး။’

ဒေါ်မေနှယ်ပြုံးက မသင်္ကာကြည့်တစ်ချက် ကြည့်ရင်း အမိန့်ပေးတာကြောင့် ခင်သူရ လိုက်နာရသည်။ ဗရုတ်သုတ်ခ အဝတ်တွေ ပြန်လဲရသည်။ ပြန်လဲတော့လည်း ပုံကျပ်နန်းကျ ရှင်း တောင်းဘီနှင့် လှလှပပတီရှပ်တစ်ထည်ပေါ့။ ခေတ်၏ လုံလုံခြုံခြုံ သမီးပျိုလေး။

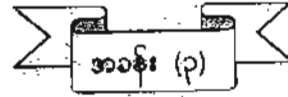
‘ဘွားရေ... တာ့တာ... မငိုနဲ့တော့နော်’

အဘွားကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဒေါ်မေနှယ်ပြုံးနောက်သို့ ခပ်ရိုရို လိုက်ရပြန်သည်။ ဒေါ်မင်းဝံကတော့ သမီးတွေ လေးယောက်ဆက်

တိုက်မွေးသော်လည်း အငယ်ဆုံးနှင့်အကြီးဆုံးပဲ အမတ်တင်ခဲ့သည်။ အငယ်ဆုံးသမီး မိချောက ရန်ကုန်သွားနှင့် ညား။ ကြီးပွားနေစဉ် သမီးအကြီး ဖိုးသားတို့အမေ၊ ကလေးမီးဖွားရင်း ဆုံးပါးသွားပုံတို့ကို ရုပ်ရှင်အနေပြကွက်နှယ် တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် မြင်ယောင်နေခဲ့ သည်။ ဖိုးသားတို့အမေ၊ ဒေါ်မင်းဝံသားမက် နောက်အိမ်ထောင် ထူတော့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်သား တောမှ ခြံနှင့်အိမ်ကိုရောင်းပြီး သမီးအငယ် မိချောထံ လာနေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်မင်းဝံတို့မြေး အဘွားမှာ ပြန်လှည့်ကြည့်စရာ နောက်ကြောင်းလည်း မရှိတော့။ သမီးထံလာနေခဲ့တာပဲ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ယခုတော့ မြေးမလေး ခင်သူရသာ အဘွားဒေါ်မင်းဝံ အတွက် အားကိုးအားထားပြုစရာ တောင်ငွေလေး ဖြစ်တော့သည်။

'အဘွား . . . ဖိုးသားက ယောက်ျားလေးအဖြစ်နဲ့ ဝင်တာ နော်၊ မှားပြီး ပြောဆိုမိဦးမယ်၊ အဘွားက မသိချင်ယောင်သာ ဆောင်နေ'

ခင်သူရ၏စကားကြောင့် ဒေါ်မင်းခံ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

'ဟယ် . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ မြေးရယ်၊ အဘွားကပါ လာပြီး ညာနေသလို ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဖြစ်မှန်ပေါ်သွားတဲ့တစ်နေ့ အဘွားပါ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ ဖိုးသားရယ် . . . ဝါတော့ မကောင်းပါဘူး၊ ပြီး . . . တတယ်ယောက်ျားလေးမှ မဟုတ်တာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်များလှပါတယ် မြေးရယ်'

မြထောင့်နောက်တက် မာလီအိမ်ကလေးမှာ ခင်သူရတို့ မြေးအဘွား နေရာချထားနေရင်း စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်က မာလီ ထားခဲ့ဖူးပေမယ့် ယခုတော့ မာလီ မရှိတော့။ မြကလည်း ပြောပလောက်အောင် မကျယ်တော့ပါ။ ပန်းအိုးလေး

အနည်းငယ်၊ ခရေပင်လေး တစ်ပင်၊ ပိတောက်ပင် တစ်ပင်သာ ရှိတော့သည်။ မြေလွတ်ကတော့ အနည်းငယ် ကျန်ပါသေးရဲ့။

မနက်ကအဖြစ်ကို ခင်သူရ ပြန်လည်မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ ရွာပြန်နေမယ်ဆိုပြီး အပျောက်ရွိုက်ထွက်ခဲ့ရတာပေါ့။ သူမတို့ ထင်ထားသလို ဒေါ်မေနှယ်ပြီးက ကားနှင့်တောင် လိုက်မပို့။ ဝမ်းသာအားရ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ အန်ကယ်ကြီးကိုလည်း နှုတ်ဆက်ခွင့်မပြု။ ခင်သူရတို့ကလည်း အန်ကယ်ကြီးဦးခင်ဦးကို နှုတ်မဆက်ချင်တော့ပါ။ တစ်ခြံကွယ် တစ်မယ်မေ့သူ၊ ပထမ မယား၏ အဆွေအမျိုးတို့ကို အနည်းငယ်မျှ မကြင်နာတော့တဲ့နောက် . . . သူမတို့ကရော ဘာလွမ်းနေရတော့မှာလဲ။ အန်ကယ်ကြီး၏ကျေးဇူးတွေ များပြားစွာ ရှိခဲ့ဖူးတာလည်း ယခု သူ မလိုချင်တော့သည့်အခါမှာ စွန့်ခွာထွက်ပေးခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ရာ ရောက်ပေတော့မည်။

ဒေါ်မေနှယ်ပြီးက လေဆိပ်တွေမှာ ရှာဖွေရေးက ရှာဖွေစစ်ဆေးသလို အထုပ်အပိုးတွေကို ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းလည်း ခါးသီးစွာ ခံခဲ့ရပါသည်။ ဒေါ်လေးက ဘာတွေများ ပေးခဲ့လေသလဲ။ အထုပ်အဆည်လိုက် ပါသွားသလားလို့ ရှာဖွေတာ ဖြစ်မည်။ ခင်သူရတို့ မြေးအဘွားမှာဖြင့် နားကပ်ကိုယ်စီ၊ နောက် ခင်သူရမှာ လည်ကပ်သာသာ ဆွဲကြီးလေးတစ်ကုံး။ နောက် ဘွဲ့ရပြီး ထောက်ခံစာတစ်ခုရယ်။

‘စောစောကပြောရင် . . . ဘွား ကန့်ကွက်တယ်၊ ခုတော့

ဘွားတို့ ဆင်းခဲ့ကြပြီနော်’

ခင်သူရအတွက် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည့် ဘွားပုံစံကို သူမ . . . မကြည့်ရက်။ ဘွားက လူကြီးပီပီ အရာရာကို တစ်ဆုံးတွေးနေခဲ့သည်။

‘ကဲပါ ဘွားရယ် . . . အလိုက်သင့်သာနေ၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီအလုပ်ကပဲ အကောင်းဆုံး။ နေစရာတစ်ခု ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး ဘွားရဲ့၊ နောက် . . . အဆင်ပြေတော့လည်း အလုပ်ပြောင်းပျံ့မယ်၊ ခုတော့ အခိုက်အတန့် နားခိုရတာပေါ့နော်၊ ဖိုးသားက ယောက်ျားနဲ့မတူလို့လား ဘွားရဲ့’

ဆံပင်ထဲ လက်ထိုးသွင်းပြီး ခါလိုက်ပုံက တကယ့်ကျစ်ပစ်လေးပါပဲ။ ဘွားဘွားဒေါ်မင်းခံရဲ့မျက်စိထဲမှာ အရမ်းချစ်စရာကောင်းနေခဲ့သည်။

‘ဟဲ့ မြေးရဲ့ . . . သူတို့က ကားမောင်းလိုင်စင်တွေ၊ မှတ်ပုံတင်တွေ မစစ်ဆေးဘူးလား၊ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြေရှင်းသလဲ’

‘ဝိုင်ပါတယ် ဘွားရယ် . . . ဖိုးသား သူငယ်ချင်း ‘လမင်း’နဲ့ ကိစ္စဝိစ္စတွေကို မိတ္တူကူးထားလိုက်တယ်လေ၊ တကယ့်အရေးရယ်၊ အကြောင်းရယ်ဆိုရင်တော့လည်း ဖိုးသားကိစ္စတွေပဲ ပြရတော့မှာပေါ့၊ အခုတော့ ပြဿနာမရှိတော့ပါဘူး။ ကဲပါ . . . ဘွားရယ် အခု ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်၊ ဖိုးသား အလုပ်ဝင်ရတော့မယ်၊ မနက်ရာ ဘွားအတွက် တစ်ခုခု ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်၊ ထမင်းချက်ဖို့ တို့’

လေးခွက်လေးလည်း ဝယ်ခဲ့မယ်၊ အင်း . . . ထမင်းပေါင်းအိုးလေး
ဝယ်ခဲ့မယ်၊ ဒီမှာ လျှပ်စစ်မီးဖိုလေး ရှိသားပဲနော်၊ ကဲ . . . ဘွား
. . . နားနားနေနေ . . . နေပေတော့၊ တောင်တောင်အိအိတွေ
စဉ်းစားပြီး တွေးမနေ ပူမနေနဲ့နော် . . . ဘွား၊ ဘာပြဿနာပဲဖြစ်
ဖြစ် . . . ဖိုးသား ရင်ဆိုင်မှာပါ၊ ကဲပါ . . . ဘွား . . . အိပ်ရာထဲမှာ
လှဲနေ၊ နံ့သာဖြူပုတီးလေး စိပ်'

သုံးပင်အိမ် ဘန်ဂလိုလေးက ချစ်စရာကောင်းပါသည်။ ရှင်
ဘုရင့်ပုဆိုး ပိုးချည်း . . . ဆိုသလို သူ့ငွေအိမ်က မာလီနေဖို့ တဲ
တောင် ချစ်စရာကောင်းအောင် ဆောက်ထားကြပါပေသည်။
လုံးချင်းအိမ်ကလေး၊ သီးသန့်အိမ်ကလေးမို့ ခင်သူရတို့မြေးအဘွား
အတွက် စိတ်ချမ်းသာချင်စရာ ကောင်းလှသည်။

အိမ်ကလေးထဲမှာတော့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂရယ်လို့
လည်း အိမ်ရှေ့မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးတစ်လုံးပဲ ရှိသည်။
အိပ်ခန်းလေး တစ်ခန်းပါရှိပြီး ခုတင်တွေ ဘာတွေမရှိ၊ ဖယောင်း
ပုဆိုးတွေတော့ ခင်းထားသည်။ ဖယောင်းပုဆိုးပေါ်မှာ အိပ်ရာလိပ်
ကလေး ဖြန့်ခင်းလိုက်တော့ အဘွားဒေါ်မင်းဝံအတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့
ဖွယ်အိပ်ရာလေး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နောက် . . . ပါလာသည့်
သားရေစသတ္တာလေး နှစ်လုံးကို အိပ်ရာခြေရင်းမှာ ချသည်။

ပြီးသွားပြီ . . . ဝါပါပဲ။ ခင်သူရတို့မြေးအဘွားမှာ ဝါပါ၏။
သည်စဉ် . . . သူတို့အိမ်ကလေးရှေ့ တစ်ဝိုက်ထဲ ထင်လာ

သဖြင့် လှမ်းကြည့်တော့ . . . ဦးမိုးမြေ။

'သွားမယ်ဟေ့ . . . လမင်း'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဘွားရေ . . . သွားပြီနော်'

လမင်းက ဘန်ဂလိုအိမ်လေးပေါ်မှ အပြေးဆင်းလာပြီး
မိုးမြေလက်မှ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ယူလိုက်သည်။ ဒီနေ့တော့ ဖြူ
ဖျော့ဖျော့ ဂျင်းအပြာနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီဖားဖားလေးဝတ်ဆင်ထားသည့်
လမင်းသည် တော်တော်အဆင်ပြေနေသည်။ ကုတ်ဖေးဖေးစတိုင်
ကတော့ ကုတ်ဖေးဖေးစတိုင်ပါပဲ။

'နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား . . . ဘာလိုသေးလဲ'

မိုးမြေက လမင်းသို့ အရေးတယူမေး၏။ ကိုယ့်အလုပ်သမား
စိတ်ချမ်းသာမှု အလုပ်ရှင်လည်း စိတ်ချမ်းသာရမှာ မဟုတ်လား။
လမင်းကတော့ မိုးမြေကို မရဲတရဲ ခိုးကြည့်သည်။

'အဆင်ပြေပါတယ် ဆရာ . . . ထမင်း . . . ထမင်းပေါင်း
အိုးလေးတော့ ဝယ်ချင်တယ် . . . အဲဒါ'

'ဟုတ်ပြီလေ . . . လစာကြိုထုတ်ပေးလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီ
လား၊ ငါ့ကို အလုပ်တိုက်ပို့ပေးပြီးရင်း မင်းလိုတာ ဝယ်၊ ပြီးမှ ငါ့ဆီ
ပြန်လာ၊ နေ့လယ်မှာ စာပေစိစစ်ရေးရုံးသွားစရာ ရှိတယ်၊ နောက်
. . . ပန်းချီမျက်နှာပုံးတွေ တပ်ထားတာ သွားရွေးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ . . . ကျေးဇူးပါ'

'ရပါတယ်ကွာ'

ဂိုထောင်ထဲမှာ ကားနှစ်စီးရှိသည့်အနက် မိုးမြေသုံးနေကျ ကားကို ခင်သူရ ထုတ်လိုက်သည်။ ဘန်ဂလိုလေးမှ ရပ်ကြည့်နေသည့် ဘွားထံ လက်ပြရင်း ဆရာဦးမိုးမြေအတွက် တံခါးဖွင့်ပေးရသည်။ ဆရာက လမင်းနံဘေးမှာ ထိုင်၏။ မိုးမြေအမြင်မှာ လမင်းဟာ ယောက်ျားပေမို့ အနေအထိုင်ကတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး။

‘အစက ငါဘာသာ မောင်းတာကွ၊ ပြီးခဲ့တဲ့လက အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် ငါမျက်လုံး ခွဲစိတ်ခဲ့ရတယ်၊ တစ်ဖက်က ခပ်ဝါးဝါးပဲ၊ အခု . . . စာဖတ်လို့ မရသေးဘူး၊ ငါက ပီအေတွေ၊ အတွင်းရေးမှူးတွေ ထားရလောက်အောင်တော့ မကြီးကျယ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ . . . မင်းကို ခန့်လိုက်တာက . . . တင်း . . . ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ တပည့်ပေါ့ကွာ၊ လက်စွဲတော်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလို အဖော်လိုချင်တာ၊ ငါ့အနားမှာ အမြဲရှိမယ့်တပည့်၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးဖြစ်ရမယ်ဆိုတာက ငါ့အတွက် စာဖတ်ပြမယ့်၊ အကြံဉာဏ်ပေးမယ့်၊ ကူဖော်လောင်ဖက်ရတဲ့အထိ ရည်ရွယ်လို့ပဲ၊ အင်း . . . ငါပေးမယ့် ဆာစ်သောင်းနဲ့တော့ တန်ချင်မှ တန်မယ်ပေါ့ကွာ၊ လောလောဆယ် ငါလည်း ဒီလောက်ပဲ တတ်နိုင်လို့ကွ’

‘ရပါတယ် ဆရာ’

‘မင်း . . . ကားမောင်းတော့ အကျွမ်းသားပဲ’

မိုးမြေကားကြောင့် ခင်သူရ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒေါ်လေးမိချောဆီ ရှစ်နှစ်သမီးကတည်းကရောက်။ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်

ကတည်းက ကားမောင်းပေးခဲ့ရတာ၊ ကားမောင်းသက်ပဲ တရားမဝင်ရော၊ တရားဝင်ရော ခြောက်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ မိုးသားဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို သူမက အားကိုးခဲ့ရပါသည်။ ကားလည်း နည်းနည်းပါးပါး နားလည်ခဲ့သည်။ အင်း . . . ယခုတော့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါပဲလေ။ ဒေါ်လေးရှိစဉ်က ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ရတာသည် ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်မျှသာ။

မိုးမြေက ကားထဲမှာ စီးကရက်သောက်နေခဲ့ပြန်သည်။ အလုံဝိတ်ကားခေါင်းခန်းထဲ လမင်းမူးရီလာ၏။ အား . . . ဒုက္ခပါပဲ။ ယောက်ျားမှန်ရင် စီးကရက်သောက်ရမှာလား။ စီးကရက်သောက်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ရမှာလား။ နှုတ်ခမ်းရဲရဲ အနည်းငယ်တွန့်ပြီး မျက်ခုံးရှုံ့နေမှုကြောင့် မိုးမြေ သတိထားမိသွားသည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . မင်း စီးကရက်အနံ့ မခံနိုင်ဘူးလား၊ တကယ့် စင်းလုံးချောနဲ့ တွေ့နေရတာပဲ’

‘ရပါတယ် ဆရာ သောက်ပါ . . . ကျွန်တော် နောက်တော့ အကျင့်ရသွားမှာပါ’

‘အေးကွာ . . . ငါကလည်း စီးကရက် မသောက်ရရင် မနေနိုင်ဘူးကွ၊ မိန်းမသာ မယူဘဲနေလို့ ရချင်ရမယ်၊ စီးကရက်တော့ မသောက်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ရပါတယ် . . . သောက်ပါ’

စီးကရက်နံ့ကို ဆင်ခြေ့ရန်ရှောင်ဖို့ . . . နောက်နေ့တွေက

ရင် 'ဆေးတို့ပတ်ကြီး' နှာခေါင်းတို့လာရကောင်းမလား။ အိုလေ
... ဆေးတို့ပတ်ဆိုတာ ကလေးလေးတွေ ပျော်နဲ့ခိုင်းအောင်သုံး
တဲ့ ဗမာဆေးပဲ။

'မင်း အတော်နုတဲ့ကောင်... ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ စီးက
ရက် မသောက်တတ်တာ၊ ဒါထက် ဟေ့ကောင်... မင်း... အရက်
ကလေး ဘီယာလေးရော ချတတ်သလား'

'ဟင့်အင်း ဆရာ... ကျွန်တော်က သူရာမေမိယျဆို
ဝေရာမကိပဲ'

'ကောင်းကွာ... ငါတော့ ဘုရားလောင်းနဲ့ တွေ့နေရတာပဲ၊
ဒါဆို ငါ့မှာ အဖော်ဘယ်ရှိတော့မလဲကွ... ကျင့်ပေးဦးမှပဲ'

'မိုးမြေစကားကြောင့် လမင်း မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။
အဘွားပြောတဲ့အန္တရာယ်တွေဆိုတာ ဒါပဲလား။ ဒါဆိုရင်ဖြင့် ဒီ
အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ကြိုးစားရတော့မည်။

လမင်းမှာ မိုးမြေပြောပြသည့် လုပ်ငန်းသဘောသဘာဝ
အတိုင်းကို လမင်းနားထောင်လာရသည်။ မကြာမီ အလုပ်တိုက်သို့
ရောက်၏။ အလုပ်တိုက်မှာ အလုပ်သမားတွေက အများအပြား။
စက်အဖွဲ့၊ စာအုပ်ချုပ်အဖွဲ့တွေထဲမှာ မိန်းကလေးအချို့လည်း ပါ၏။
လမင်းက 'ယောက်ျားလေးအစစ်မဟုတ်သည်မို့ မည်သူ့ကိုမျှ ရဲရဲ
မကြည့်။ ဒီတော့ မချောတို့က လမင်းကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို စချုပ်၊
နောက်ချင်နေကြလေတော့သည်။

'ဟေ့ကောင်... ရော့ ကြိုတင်လစာ၊ မင်းဝယ်ချင်တာ
သွားဝယ်၊ အခု ရှစ်နာရီခွဲ၊ ဆယ်နာရီမတိုးခင် ပြန်ရောက်အောင်
လာခဲ့ကွာ'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ'

လမင်း ဈေးဝယ်ရအောင် ထွက်ခဲ့သည်။ နောက် အဘွားဖို့
စားစရာတစ်ခုခု ဝယ်သည်။ တစ်လက်စတည်း အိမ်ပြန်ပို့လိုက်သေး
သည်။ အလုပ်တိုက်ကို ပြန်ရောက်တော့ ဆယ်နာရီ။

စကတည်းက ယဉ်သကို ဆိုသလို စစချင်းနေမှာပဲ လမင်း
မှာ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ မနားတမ်း မောင်းပို့ပေးခဲ့ရပါ၏။
မိုးမြေက တစ်လခန့် ဆေးကုသခံခဲ့ရသည်မို့ အလုပ်ကြေးတွေ ရှိသမျှ
ယခုမှ လွှဲခံဆပ်နေရပုံပေါ်သည်။ ကားတစ်စီးနှင့် တစ်နေ့လုံး
ပို့ပေးခဲ့ရပါသည်။ မိုးမြေက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှမစားပြီ။

လမင်းကိုလည်း ကျွေးဖို့၊ မွေးဖို့ မေ့နေလေတော့ရာ လမင်းမှာ ကား
စောင့်ရင်း ဝယ်စားလိုက်သည့် စမ္မိဆာလေးနှစ်ခုသာ ဗိုက်ထဲရှိခဲ့၏။
ယခုနောက်ဆုံး စာရေးဆရာမလေး 'ဖူးပြည့်စုံ' ၏ အိမ်မှ ပြန်ခဲ့တော့
ညနေငါးနာရီ ရှိနေပေပြီ။

လမင်းကတော့ ခွေးတစ်ကောင်နယ် မိုးမြေတက်သွားရာ
တိုက်ခန်းဆီသို့ မျှော်တမော့မော့ဖြင့် ကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့ရ၏။ ခြောက်
လွှာတိုက်မှာ ဘယ်အထပ်သို့ တက်သွားမှန်းလည်း မသိ။ ဗိုက်က
လည်း ဆာ။ ယောက်ျားအသွင် ဖန်ဆင်းထားသော်လည်း မိန်းမဟာ
မိန်းမပေမို့ လမင်း နှုတ်ခမ်းစုနေမိပေပြီ။ အနားမှာ ဈေးဆိုင်တွေ
တော့ ရှိပါရဲ့။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ စားစရာသောက်စရာဆိုင်တွေ
လည်း ပစ်မလွှဲရှိပါရဲ့။ သို့ပေမယ့် နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း ဒီလိုပဲ ဝယ်စား
ရကြေးဆိုလျှင် ဘယ်မှာ လစာက လောက်ငတော့မလဲ။ ဒေါ်လေး
ရှိစဉ်က ငွေကို ရေလိုသုံးခဲ့ရသည်ဆိုသော်လည်း အခြေအနေနှင့်
အချိန်အခါကို လမင်းသိတတ်ရပါမည်။ ဒေါ်မေနွယ်ပြုံးရဲ့ မစ္စရီယာ၊
စည်းစိနပ်ကြီးအောက်မှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိတဲနှင့်လည်း နေခဲ့ရ
ဖူးပြီ မဟုတ်လား။

ဒီတစ်နေ့တည်း အဘွားအတွက် ဝယ်ပေးခဲ့သည့် ခေါက်ဆွဲ
ကြော်ထုပ်က သုံးရာ။ စမ္မိဆာက တစ်ရာ။ ထမင်းပေါင်းအိုး၊ ဆန်၊
ငါးခြောက်၊ အဲဒါ၊ ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေ ဘာတွေဝယ်တာနှင့်ဆိုတော့
လမင်းမှာ လစာက တစ်ဝက်လောက် ပြောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား။

ခုမှ လက အစရှိသေးသည်။ ရက်သုံးဆယ်မှာ ငွေငါးထောင်သာ
ကျန်တော့ . . . တစ်နေ့တစ်ရာကျော်နှစ်ရာပင် သုံးလို့မရ။ အဘွား
စားဖို့က အဓိက။ တော်ကြာ ဒီအဘွားလေးထစ်ယောက်ကိုတောင်မှ
ထမင်းနပ်မှန်အောင် မကျွေးနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုပါလျှင် လမင်း ရင်ကျိုးရပါ
လိမ့်မည်။

တော်ပြီ . . . နောက်နေ့တွေမှာ ဘာတစ်ပြားဖိုးမှ ဝယ်မစား
တော့ဘူး။ သူကတော့ ဘာတွေ ရင်ပြည့်နေသည်၊ ဘာတွေ စားနေ
ရသည် မသိ။ တွေးရင်းတွေးရင်း လမင်း ငိုချင်လာရသည်။ အို
. . . ငါ ငိုလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ငါ ခင်သူရ မဟုတ်ဘူး . . . လမင်း။
ယောက်ျားဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ မငိုရပါဘူး။

'ဒါပဲနော် ဆရာ . . . ဒီတစ်အုပ် နောက်ဆုံးပဲ၊ ဆရာကို
ခင်လို့ ပြည့်စုံ ဈေးပိုမယူတာ၊ သိတယ် မဟုတ်လား . . . ခု xxxxxx
စာပေက ပြည့်စုံကို အမ်းလှမ်းနေတယ်'

ခပ်နွဲ့နွဲ့အသံကြောင့် စိတ်တို၊ အိပ်ငိုက်၊ ငိုချင်နေရာမှ
လမင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးလောက် ဘောင်းဘီလှလှ
ပွပွ၊ တီရှပ်လက်ပြတ်နှင့် အိမ်နေရင်းစတိုင် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒါ . . . ဖူးပြည့်စုံ ဆိုတာလား။ မင်းသမီးလုပ်စားလို့ ရ
လောက်သည့် ရုပ်ပါပဲ။ စာရေးဆရာဆိုပေမယ့် အချစ်ဝတ္ထုတွေ
ရေးနေတာမို့ထင် . . . ဆရာမပုံစံက နုနုပျိုပျို။ အင်း . . . သိပ်တော့

မငယ်လှပါဘူး။ အစိတ်နှင့် သုံးဆယ်ကြားပေါ့။ လမင်း စိတ်ဝင်စားနေဆဲ . . . မိုးမြေ စိုးရိမ်ပူပန်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘အမယ်လေး . . . ဆရာမရယ် . . . သူများတော့ မပေးလိုက်မိနဲ့နော်၊ ဈေးလည်း ပိုပေးချင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အခု စက္ကူဈေးတွေရော . . . ပုံနှိပ်မင် . . . ဖလင်ဈေးတွေရော အကုန်ဈေးတက်နေလို့ပါဗျာ . . . အလုပ်လုပ်ရတာ သိပ်မကျန်လှပါဘူး’

‘ဒါဆိုလည်း ရေမြင့်ရင် ကြာမြင့်လိုက်ပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ခက်လွန်းလို့ အဲ . . . ဆရာဒရိုင်ဘာလေးက ချစ်စရာကောင်းလှချည်လား၊ ဇောင်းထနေတဲ့ ခွေးပေါက်ကလေး ကျနေတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်စမ်း . . . ကိုက်တော့မယ့်ပုံလေး’

ဖူးပြည့်စုံက ကားနားထိ တိုးလာပြီး လမင်းကို စ, နေတော့ လမင်းမှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးအစစ်ဆိုလျှင်တော့ ရင်တွေ၊ ဘာတွေခုန်ပြီး ရှက်စနိုးစိတ်တွေ ဖြစ်သွားလေမလား မသိ။

‘မမကလည်းဗျာ’ လို့များ ပြောမိလေမလားမသိ။ ယခုတော့ ခွကျလိုက်တာ၊ ဗိုက်ထဲမှာ ထမင်းဆာတာပဲ သိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အဖြိုင်အဆိုင် အိုက်တင်တွေများနေတာကို အမြင်ကတ်သည်။ ဒါပဲ လမင်း ခံစားနေရသည်။ ဒီတော့ ကုတ်ဖေးဖေးစတိုင်း၊ ဇောင်းထနေသည့် ရှူးသိုးသိုးရုပ်ကလေးနှင့်ပဲ ပြန်ကြည့်မိ၏။

‘ဟယ် . . . တွေ့လား . . . တွေ့လား . . . ဆရာခွေး

ပေါက် . . . အဲ . . . ဒရိုင်ဘာပေါက်ကလေးက ပန်ဒါလေး ကျနေတာပဲ၊ ကဲ . . . သွားတော့ . . . သွားတော့၊ ဆရာကတော့ ပြည့်စုံကွေးလိုက်တဲ့ မုန့်တွေ ဘာတွေနဲ့ အိမ်ကနေပေးမယ့် ဆရာဥစ္စာလေးက အရမ်းဆာနေလောက်ပြီ နောက်တစ်ခါ သူ့ပါ အပေါ်ခေါ်ခဲ့ပါ ဆရာရဲ့ ဟော့ ဆုတိတ် . . . မမကို မှတ်ထားနော် . . . ဖူးပြည့်စုံတဲ့ နောက်တွေ့ရင် ခေါ် . . . မုန့်ကွေးမယ် သိလား’

ယဉ်ကျေးမှုအရ ခေါင်းညိတ်၊ ပြုံးပြပြီး ချိန်မှာ မိုးမြေလည်း ကားပေါ်တက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဖူးပြည့်စုံက မိုးမြေကို စကားပြောနေပြန်သဖြင့် လမင်းမှာ ကားထွက်လို့ မရသေး။

‘ဆရာက အလုပ်လုပ်ရတာ မကျန်ပါဘူးသားဆိုတယ် . . . တိုက်နဲ့၊ ကားနဲ့၊ ဒရိုင်ဘာနဲ့၊ ပြည့်စုံတို့ဆို အခုတိုက်ခန်းလေးတောင် မနည်းလုပ်ထားရတယ်’

‘အောင်မယ်လေးဗျာ . . . ဒါ မိဘအမွေအနှစ်တွေပါ၊ လောလောဆယ်ကတော့ ဘာမှအလုပ်မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကိုယ်က ဝါသနာပါလို့သာ လုပ်နေရတာပါ . . . စီးပွားရေးမဆန်တဲ့၊ ထုတ်သင့်ထုတ်ထိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေလည်း . . . အဲ . . .’

မိုးမြေစကားကြောင့် အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုရေးသည့် ဖူးပြည့်စုံ . . . နစ်နာသွားမလား၊ အနာပေါ် တုတ်ကျသွားမလား၊ ရယ်လို့ စကားက တစ်ဝက်နှင့်ရပ်ပစ်လိုက်တော့ အဖြစ်က ရယ်လို့ ဖြစ်သွားရသည်။ သူတို့စကားမပြတ်ခင် လမင်း ကားကို မောင်းသွင်း

ပစ်လိုက်၏။

‘ဟေ့ကောင် စကားမပြတ်သေးဘူးလေ . . . မင်း အတော် ရိုင်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒုက္ခပဲ . . . စကားက အခြေကျတာ မဟုတ်သေး ဘူးကွ’

မိုးမြေ မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာ ပြောနေတော့ လမင်း မခံနိုင်။

‘ဆရာတို့ဟာက အပေါ်မှာ တစ်နာရီလောက် နူးနေရတာ တောင် ကိစ္စမပြတ်သေးဘူးတဲ့လား၊ ရိတ်ပတ်တတ်တွေ ကျွန်တော် နားမထောင်တတ်ဘူး’

‘ဟေ့ကောင် . . . မင်း . . . ငါတပည့်ဆိုတာလည်း သတိရ ပါနော်၊ မင်းကိုယ်မင်း ဆရာ ထင်နေမှာစိုးလို့ပါ . . . ဘာလဲ . . . ထမင်း ဆာပြီလား . . . မင်း စမူဆာတွေ ဝယ်စားနေတာ ငါမြင် သားပဲ’

လမင်း ဘာမှပြန်မပြောတော့။ နှုတ်ခမ်းရဲရဲကို တင်းတင်းစေ့ ရင်း ကားကိုသာ မောင်းနေရသည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . ညရိပ်ဆည်းဆာကို မောင်း’

‘အရက်သောက်တာပဲ . . . လမ်းဘေးဆိုင် ဝင်သောက် လည်း ရတာပဲ’

လမင်းထံမှ မကျေမနပ် စုကောက်ကောက်အသံကြောင့် မိုးမြေမှာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်း ဖြစ်နေရသည်။ ဒီကောင် . . . ဘယ်လိုကောင်လဲ။ မနာခံတတ်တာလား။

‘ငါ . . . မင်းကို တစ်ခုခု ကျွေးမလို့ကွ . . . စေတနာနဲ့ မောင်းခိုင်းတာ’

ဒါဆို ဆရာ အရက်မသောက်ဘူးပေါ့’

‘ငါလည်း သောက်မှာပေါ့၊ မင်းက တစ်ခုခု စား’

လမင်းမှာ အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ ဖြစ်ပေမယ့် . . . မိုးမြေကို အတိုက်အခံလုပ်တာ နည်းနည်းများနေသဖြင့် သည်းခံလိုက်ရသည်။ ပြီး . . . စိတ်ကိုလည်း ဖြေရ၏။ ကိုယ်က ဒဏ်ခံတာပဲလေ။ သူ့ထား ရာနေ သူတွေမှ စား၊ သူစေရာသွား . . ပေါ့။ မကြာခင် မိုးမြေ မောင်းခိုင်းရာ ညရိပ်ဆည်းဆာစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွား သည်။

‘ကဲ . . . ဟေ့ကောင် ဆင်း၊ နေဦး . . . ငါအပေါင်းအသင်း တွေ ရွာလိုက်ဦးမယ်၊ အရက်သောက်တာ တစ်ယောက်တည်းဆို ပျင်းစရာကြီးကွ၊ မင်းကလည်း မသောက်တတ်ဘူးဆိုတော့၊ ငါ့ကို အဲလို မကြည့်နဲ့၊ ငါ ဆွဲထိုးမိမယ် . . . ငါ အရက်သမားအစစ်ကြီး ဖောက်ဘူးကွ၊ တစ်ခါတလေ သောက်တာ၊ ဆေးရုံတက်နေရတဲ့ တစ်လလောက် မသောက်ရလို့ . . . အခုမှ ပြန်ပြီး ဖြည့်နေရတာ . . . မင်း ဒီမှာထိုင်’

လမင်းက ဘာများ တုတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကိုယ်က ယောက်ျား အသွင် ယောက်ျားလိုပဲ ခပ်တည်တည် နေပစ်လိုက်ရသည်။ လမင်း ကို စားစရာ မှာပေးခဲ့သဖြင့် ယူစားရင်း . . . မိုးမြေ အဖော်ရွာ

နေတာကိုကြည့်နေရတော့သည်။

အင်္ဂလိပ် အရှိတ်ခက်ဆိုတာ ဒါပါလား။ လွယ်လွယ်လေးလို့ ထင်မိတဲ့အလုပ်တစ်ခုဟာ ခုတော့ မီးခိုးမဆုံး၊ မီးမဆုံး . . . ပြဿနာတွေက ပေါ်ပေါ်လာနေပါလား။ ယောက်ျားချင်းရယ်လို့ ပခုံးဖက်စော့ရော လမင်း ဘာတတ်နိုင်ခဲ့လို့လဲ။ ခေါင်းကို လွင့်ဖွာနေအောင် ခါထုတ်လိုက်ပြီး လမင်း . . . ကိုယ့်စားစရာကိုယ် အမြန်ဆုံး စားမိနေ၏။ စားပြီးရင် ကားထဲက သွားစောင့်နေမယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ဘာသာ ဆောက်ချင်သလောက် သောက်။ မူးချင်သလောက် မူး။

လမင်းစားပြီးချိန်မှာပဲ မိုးမြေ အဖော်နှစ်ယောက်နှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။ လမင်းက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

‘ဆရာ . . . ကျွန်တော် ကားထဲက ပြန်စောင့်မယ် . . . ရတယ်နော်၊ ပြီးမှ . . . ဆရာတို့ ပြီးမှ ဆင်းလာပေါ့’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လမင်းက လှစ်ခနဲ ထွက်ဟန်ပြင်တော့ မိုးမြေ ခေါ်လာသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ညှဉ်းသိုးသိုးလူက ဖျတ် ခနဲ ပခုံးဆွဲထားခဲ့သည်။

‘ဟာ . . . ညီလေးပါ လိုက်ခဲ့ပါ။ အစ်ကိုတို့ ရှယ်အခန်းမှာ ရှယ်သောက်ကြမလို့ လာပါကွ . . . အားမနာပါနဲ့’

‘သူက မသောက်တတ်ဘူးဗျ၊ မသောက်တတ်တဲ့ တံလေး တစ်ယောက်ကို လွှတ်သွားလို့ကစမ်းပါဗျာ’

‘မသောက်တတ်လည်း အမြည်းလိုက်စားကွာ . . . လာအတွေ့အကြုံရတာပေါ့’

ဇွတ်ဆွဲခေါ်နေတော့ လမင်းမှာ ချွေးပြန်လာရသည် ထိုလူက လမင်းပခုံးကို အသေအချာ ဆွဲဖက်ထားနေပြန်သည်။

‘ကဲ . . . လမင်းရာ . . . လာလိုက်ပါကွာ၊ ငါ . . . ငါ့မိဘ်ဆွေတွေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဒါ . . . စာပေလောကကို ကိုင်သွပ်နေတဲ့ နာမည်ကြီး ကဗျာဆရာတွေကွ’

လမင်းက ကဗျာရွေးမလေး မော့ဘဲတော့ သူတို့ကို အထင်မကြီးချင်ပါ။ ကဗျာက ကဗျာ။ သူက လူပဲ။ လမင်းက ကဗျာကို နှစ်သက်သည်ဆိုလည်း လူတွေကိုတော့ မြင်တာနှင့် နှာခေါင်းရှုံ့ချင်ပါသည်။ ဘာလို့ . . . အရက်သောက်တာကို ဖက်ရှင်လို့ ထင်ကြတာတဲ့လဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုကဗျာဆရာ၏ ဆွဲခေါ်မှုမှာ လမင်း . . . ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါလာရတော့သည်။ သီးသန့်အခန်းလေးထဲမှာ သူတို့လေးယောက်။ အခုနေ့များ အဘွားဒေါ်မင်းဇံသာ မြင်ရင် လမင်းအတွက် အသက်များထွက်အောင် လန့်သွားမလားမသိ။ လမင်းမှာ ချွေးပြန်နေရသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ရောတူရဲ့လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်နေရပြန်သည်။ စိတ်ညစ်လွဲပါတီ။ အားနာတာ မကောင်းပါဘူးလေ။

လမင်း . . . မိုးမြေကို စိတ်တိုစွာ ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

ယောက်ျားပီသသော အရပ်။ ခပ်ကျစ်ကျစ်လေးနဲ့ ပရက်ခလေ လိုလို ရှုပ်က လူချောစာရင်း ဝင်နိုင်ပါ၏။ သို့ပေမယ့် သူဟာ အရက် သမားကြီးလား။ ဒါဆိုရင်တော့ လမင်း အလုပ်လုပ်ရတာ မျှော်မည် မဟုတ်တော့။ သူ့ပေးသည့်လစာလည်း ယခုတော့ သုံးပြီးပါပြီ။

အခန်းထဲမှာ . . . အခြေတကျ ထိုင်မိဆဲ . . . ရှိဦးတယ် ထင်လျှင်လည်း ထင်ပေတော့။ လမင်း ကပျာကယာ သလိုက်သည်။

'ပလီ (စ်) ဆရာ . . . ကျွန်တော် ကားထဲက သွားစောင့်နေ မယ် . . . လူထဲသူထဲ . . . ကျွန်တော် မနေတတ်လို့ပါ။ လူတွေနဲ့ ကျွန်တော် နေသားမကျလို့ပါဗျာ'

ဦးညွတ်ခါးကိုင်းပြရင်း . . . လမင်း ဆိုင်ထဲမှ ဇွတ်ထွက် ခဲ့သည်။ နဖူးမှာတော့ ခွေးများ စို့ထွက်လျက်။ ဟူး . . . အယောင် ဆောင်ဘဝဆိုတာ မလွယ်ပါလား။ သူ့ခိုး ခွေးကိုက် မအော်ခိုဆိုသလို ဖြစ်နေရတော့သည်။ ကားထဲမှာ မှန်ချပြီး လမင်း အိပ်စောင့်ပစ် လိုက်သည်။

အာစရီရေ . . . သောက်ချင်သလောက်သာ သောက်။ မူး ချင်သလောက်သာ မူး။ ကွဲဖြစ်မှတော့ ရွှံ့အိုင်ထဲ လူးရ၊ ကူးရတော့ မှာပါပဲနော်။

'ရောက်ပြီ ဆရာ၊ ကားသိမ်းရတော့မလား၊ မနက်ကျမှ အစောကြီး ကားသန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမလား၊ အခု လုပ်ရမလား'

ကားထဲမှာ လမင်းကိုမှီပြီး အိပ်လိုက်လာသည်မို့ နှိုးပြောရ သည်။ ဆဲလံပါပဲနော်။ အစဦးနေမှာပဲ မိုးမြေကို လမင်း လက် မြှောက်ချင်သွားသည်။ တစ်လလုံးလုံး အောင့်ထားရသမျှ၊ သူငယ် ချင်းတွေနဲ့ တွေ့တော့ အတိုးချပြီး သောက်ပစ်လိုက်သလားတော့ မသိ။

ညရိပ်ဆည်းဆာ ကာရာအိုကေစားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ သူတို့သုံးယောက် သံနေ၊ ကဲနေ၊ သောက်နေသမျှ အိပ်ပြီး စောင့်နေ လိုက်တာ၊ ယခု အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညဆယ်နာရီကျော်လှလှ။ တော်သေးသည်။ ဟိုနှစ်ယောက်က ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် ပြန်သွား ပေလို့။ လမင်း . . . အားလုံးကို အမြင်ကတ်ပါသည်။ သူ့ဆန်စား . . . ရဲမှ . . . ဆိုပေမယ့် ဒါတွေ ကြုံတွက်မထားမိပါလား။ သူ့တစ်ပါး အိမ်မှာ အစေတပါး လုပ်ရတာ ဒီလိုပဲလား။

'ရှား . . . ဟေ့ကောင် . . . ငါမေမေ . . . ငါ့ကို တွေ့သွား မယ်၊ ငါ ဟိုမှောင်ရိပ်မှာ စောင့်နေမယ်၊ မင်း အခြေအနေ အကဲခတ် ဝမ်း၊ မေမေနဲ့ အိုးနေရင် ငါ အလုပ်တိုက်မှာ အိပ်တယ်လို့ ပိန်လိုက်'

သွား . . . သွား . . . ကားသိမ်း . . . အား . . . မူးလိုက်တာ . . .
ဒီနေ့ ရေချိန်လွန်သွားတယ် . . . ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေ ငါ့ကို နင်းကန်
ပြုစုသွားကြတယ်'

သောက်တုန်းက သောက်၊ ကဲတုန်းက ကဲပြီး ယခုကျ . . .
သူ့မေမေကို ကြောက်နေလိုက်ပုံက ပီဘီဆယ့်ခြောက်နှစ်သားလေး
နယ်။ လမင်း . . . အမြင်ကတိစ္ဆာ မျက်ဘောင်းထိုးလည်း မိုးခြေ
ကတော့ မမြင်။ ကားပေါ်မှ ကြွက်ချောင်းချောင်း၊ ကြွက်တိုးတိုး
. . . ပြေးဆင်းသွားပုံက လှစ်ခနဲ။ ပြီး . . . ကားဂိုဒေါင်တစ်ဖက်မှာ
တလိမ့်ခေါက်ကွေး ဝပ်ချလိုက်သည်။

မိုးမြေ အမိန့်အတိုင်း ကားကို နေသားတကျထားပြီး
တစ်ဖက်သို့လှည့်စဉ် မိုးမြေမေမေနှင့် တွေ့တော့၏။ မာနခပ်ကြီး
ကြီး . . . ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် ရှေးမင်းသမီးတစ်ဦးနယ်
ချောမောနေပါသေး၏။ အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်ခန့်။ ဖြူဝင်း
သော အသားအရေက မွေးကတည်းက ရွှေဇွန်းကိုက်ပြီး မွေးခဲ့ပေ
ရော့ထင်။

'သားရော . . . ညဉ့်နက်လှချည်လား'

လက်တစ်ဖက်က ခါးပေါ်ထောက်ပြီး ခပ်တင်းတင်းရုပ်
သည် သူ့သား ကြောက်မည်ဆိုလည်း ကြောက်စရာ။

'ဆရာ အလုပ်တိုက်မှာ အလုပ်တွေများပြီး ကျန်ခဲ့ပါတယ်
အန်တီ'

'ဖုန်းတောင်မဆက်ပါလား၊ ခါတိုင်း အလုပ်တိုက်မှာ အိပ်
ရင် ဖုန်းဆက်ပါတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ . . . အဲဒါ . . . အန်တီစိတ်ပူမှာစိုးလို့ ကျွန်တော့်
ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တာပါ'

'မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သားက ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး၊ အနားမှာ ကူဖော်လောင်ဖက် ရှိနေသင့်တယ်၊ မင်း ပြန်
သွားပါ'

အန်တီကြီး၏စကားကြောင့် လမင်း ဒုက္ခရောက်နေရတော့
သည်။ ကားဂိုဒေါင်မှာ-ခွေခေါက်အိပ်နေသူကြီးကို ပြေးနှိုးချင်စိတ်
ပေါက်သွားရ၏။ လမင်းမှာ နဂိုက မလိမ့်တတ်၊ မညာတတ်သူမို့
ဘာတွေ ဆက်ပြီးရ ချီးရမှန်းလည်း မသိတော့။ ဇောချွေးတွေသာ
အလုံးလိုက်၊ အခဲလိုက် ထွက်လာရတော့သည်။

'ဟို . . . ဆရာက မနက်ကျမှ လာ . . . တဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ
လည်း အဘွားက . . . '

'ကောင်းပြီ . . . ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေ၊ နောက် . . . မင်းဟာ
မင်းဆရာနဲ့ ထက်ကြပ်မကွာ ရှိပါစေ'

ရာသယံပေးပြီး အန်တီကြီး တိုက်ထဲပြန်ဝင်သွားမှ လမင်းမှာ
ချွေးများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အရင်သုတ်ရသည်။ ပြီးမှ စိတ်ဆိုး
ဆိုးဖြင့် ဂိုဒေါင်ရိပ်မှာ တရှူးရှူးအိပ်နေသူကြီးကို နှိုးရသည်။

'ဆရာ . . . ဆရာ . . . ဆရာအမေကြီး ပြန်ဝင်သွားပြီ၊

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘယ်နေရာ ပို့ပေးရမလဲ'

'အား . . . မူးလိုက်တာကွာ၊ ဟေ့ကောင် . . . ကားဂိုဒေါင် အပေါ်မှာ ငါ့ကို ထားကွာ၊ နေဦး . . . လူရိပ်လူခြည် ကြည့်ဦး၊ မမတို့ကားရော' ပြန်ရောက်ပြီလား . . . အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲ'

ယခုမှ ဆယ်တန်းကျောင်းသားလေးနှယ် . . . အိမ်ရှိ လူစုံ၊ လူကုန်ကို ကြောက်ပြနေတော့ လမ်းစိတ်တို့လှသည်။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ် . . . ပစ်ထားချင်စိတ်လည်း ပေါက်၏။

'လူတွေကတော့ ရှိတာပေါ့ဗျ . . . လူနေတဲ့အိမ်ပဲ၊ ကားဂိုဒေါင်ကလည်း ရှေ့ဘက်က ပတ်ဝင်ရမှာ၊ ဝင်ရင် မြင်မှာပဲ၊ မြင်မယ့် အတူတူ . . . အဆူအမာန်ခံပြီး ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်၊ ကျွန်တော် . . . ဆရာယောက်ဖကို အော်ခေါ်လိုက်မယ်'

'ဟာ . . . ဟေ့ကောင် . . . ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ ငါ . . . ခုည မင်းတို့နဲ့ လိုက်အိပ်မယ်ကွာ . . . 'နော် . . . ငါ့ကို တွဲ၊ ငါ စာရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ'

'မဖြစ်ဘူးဆရာ . . . အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နေတာက ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ် . . . ဘယ်နေရာမှာ သွားအိပ်ရမလဲ၊ ပြီး . . . ကျွန်တော်တို့မှာ စောင်လည်း တပိုမရှိဘူး'

ရာသီက ဆောင်းနှောင်းမို့ ချမ်းအေးတာလည်း အမှန်။ လမ်းမှာ ယခုထိ ဓာတ်ခွေ မပြီးဆုံးသေး။ ရေလည်း မရှိရသေး။

အဲ . . . ရေ . . . ဆိုလို့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုချိုးရမှန်းတောင် မသိပါလား။ ကိုယ်က အယောင်ဆောင်မို့ ရေချိုးတာပြုတာ လူမြင်ခံလို့ မဖြစ်။

'ရပါတယ် . . . ငါ့ကို စောင်သီးသန့် မပေးနဲ့၊ မင်းနဲ့အတူ ခြံပါမယ်၊ ငါ မရွံ့ကတ်ပါဘူး'

မိုးမြေအပြောကြောင့် လမ်း မျက်လုံးပိုပြူးသွားရသည်။ အလန့်တကြားလည်း ငြင်းဆိုမိ၏။

'ဟာ . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဆရာ . . . ဟို . . . ကျွန်တော့်မှာ ပွေးတွေ . . . ဝဲတွေနဲ့ ဆရာ . . . ညဖက်ဆို တာမျှင်းမျှင်း၊ ကုတ်ဖုနေတာ . . . ဆရာကို ကူးမှာပေါ့'

'ဟေ . . . '

ဒီတစ်ခါတော့ ကွက်တိဖြစ်သွားပြီ ထင်ပါသည်။ မိုးမြေတေးမဆိုတော့။ အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားသဖြင့် ဝူကြည့်လိုက်တော့ ကားဂိုဒေါင်မှာ မှီပြီး . . . ကိုယ်တော်က အိပ်ပျော်သွားတာ ခါလား။ ခြောက် . . . အမူးသမားများ စေတနာပျက်စရာကောင်း၊ ဆိုက်တာ။ လမ်းမှာ မှောက်ပြီ၊ အိပ်မနေတာပဲ ကျော့လှောင်ရမလို့။ သမင်းမှာသာ စိတ်ညစ်နေရသည်။ သူကတော့ မြေပစ်လက်ပစ် ငြိမ်းချမ်းရာ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နေတော့သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခြင်္သေ့ လမ်းမှာ မိုးမြေရှေ့ ဝုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်ဆောင်နေရတော့သည်။

ကဲကွာ . . . စိတ်ဆိုးကာမှ ဆိုးရော . . . အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက်ကို လက်တို့ပစ်ခဲ့မယ်။ အကြံရသဖြင့် လမင်း . . . မိုးမြေကို ထားခဲ့ပြီး အိမ်နောက်ဘက်သို့ ပတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသည့်အခန်းဟာ မီးဖိုခန်းထင်ပါရဲ့။ လမင်း . . . ပြတင်းမှန်နား ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လေးဆယ်နီးပါး ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးကို အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . အစ်မ’

‘မောင် . . . ဘာလဲ . . . ဘာလဲ . . . ဪ . . . မောင်လေးရဲ့ ဒရိုင်ဘာကောင်လေးပါလား။ နင် ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ လာလေ . . . နောက်ဘက်မှာ အပေါက်ရှိတယ် . . . ဝင်ခဲ့’

မိုးမြေမမက လမင်းထံသို့ လျှောက်လာသည်။

‘ကျွန်တော် ထမင်းစားချင်လို့ မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ ဆရာ . . . အိမ်ထဲ မဝင်ခုံလို့ ဂိုဒေါင်ဘေးမှာ အိပ်နေတယ်၊ အဲဒါ . . . အစ်မ ကြည့်လုပ်ပါဦး’

‘ဟာ . . . မောင်လေးကလဲ . . . ဆေးရုံဆင်းထားတာဖြင့် တစ်ပတ်မပြည့်သေးဘူး၊ ခက်တော့တာပဲ . . . မေမေသိရင် မိုးမိလောင်တော့မှာပဲ’

တချစ်တောက်တောက်ပြောရင်း . . . မိုးမြေမမ လိုက်လာခဲ့သည်။ မိုးမြေကတော့ အိပ်လို့ကောင်းနေတုန်း။ ဪ . . .

အမူးလွန်တော့ မြက်ခင်းပေါ် အိပ်နေတာပါပဲလား။

‘နင် လိုက်ပို့ဦးလေ . . . ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်နိုင်မလဲ၊ နောက်ဘက်က ဝင်မယ်၊ အောက်ထပ်မှာပဲ သိပ်ထားလိုက်မယ်၊ သူ့အခန်းပို့ရင်တော့ မေမေ မြင်သွားလိမ့်မယ်’

လမင်းမှာ ဂင်ပြီး တွဲရပြန်ပါသည်။ စိတ်ကတော့ ဒီအလုပ်ကို တော်တော်ထွက်ပစ်ချင်သွား၏။

‘ခါးက ဖက်ပါတဲ့၊ တကတဲ . . . လဲတော့မှာပဲ’

တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ မိုးမြေလက်တွေကို ကိုယ့်ပန်းပေါ်တင်၊ ခါးကိုလည်း ဆွဲဖက်ထိန်းရသေး၏။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက မိုးမြေအိပ်ရမည့်အခန်းကို ပြေးဖွင့်၊ ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။ တွဲတိတွဲပိုး၊ ခွေတိခွေခေါက်ဖြင့် အခန်းထဲ ရောက်ရသည်။

‘ဪ . . . မောင်လေးလည်း ပျက်စီးနေလိုက်တာ’

‘မူးပါဘူး မမရဲ့ . . . ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ကို အဝတ်လဲပေးခိုဦး’

အမူးသမားကလည်း အမူးပါး။ ဂီက လမင်းကလည်း လူပါပဲဟာ။

‘အား . . . ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် အိမ်သာသွားချင်လိုက်တာ အစ်မရေ . . . ပလီ (၆) . . . ပလီ (၆) ဗျာနော် . . . ကျွန်တော် ပြေးပြီ’

တကယ်လည်း လမင်း အပြင်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဟင်း . . . ည ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးခါနီးတာတောင် မနားရသေးဘူးဆိုတာတော့ လွန်တာပေါ့ဗျာ။ တကယ် . . . တကယ် . . . ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံသာ ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို ချက်ချင်းထွက်ပစ်တယ်။

‘စိတ်ပူလိုက်ရတာ မြေရယ် . . . ဒီလိုသာဆိုရင်ဖြင့် . . .’
အဘွားဝေါ်မင်းဝံက ဘန်ဂလိုရှေ့ခန်းလေးမှ ဆီးကြိုပူပန်ခဲ့သည်။ သူမ . . . အဘွားစေတနာကို ခံစားနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ထောင်တန်သည့် စကားများကို ခပ်သူရ . . . ဖော့ပစ်ခဲ့ရပါသည်။
အဘွား . . . ပူပန်မှုသက်သာစေရန်။
‘အဘွား . . . ထမင်းစားပြီးပြီလား . . . ဖိုးသား၊ ဘာမှ တောင် ချက်မပေးခဲ့ရဘူး။ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘွားရယ်၊ ဘာတွေ လုပ်ထားသလဲ၊ နောက်နေ့ဆို ဘွားအတွက် ဖိုးသားချက်ပြုတ်ပေးခဲ့မယ်နော်’

‘ဒါက ရပါတယ်ကွယ် . . . အဘွား ထမင်းချက်ထားဇာနည်၊ ဘဲဥကုလားဟင်း ချက်ထားတယ်၊ ငါးခြောက်ကလေးလည်း ဖုတ်ပြီး ဆီဆမ်းထားတယ်’

ရေက ပိုက်သွယ်ပေးထားသဖြင့် ရေပိုက်ခေါင်းဖွင့်ရန်သာ။ ဒီတစ်ခုလည်း အဆင်ပြေသွားပြန်ပါ၏။ အိမ်ကလေးရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ရေချိုးရန်နေရာလေးလည်း ရှိပါ၏။ တိုင်ကီနှင့် ဘာနှင့်။ တော်သေးတာပေါ့။

‘ဘွား . . . ဖိုးသား ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်နော် . . . ဘွားရော ရေချိုးသေးလား၊ နေ့ခင်းက တစ်ရေးအိပ်ဖြစ်သေးလား၊ နေရတာ အေးတော့ အေးချမ်းပါတယ်နော် . . . ဘွား’

‘ဟဲ့ . . . မြေးရဲ့ . . . ခေဦး . . . ရေနွေးနဲ့ စပ်ချိုးရအောင် ဘွား ရေနွေးကြိုပေးမယ် . . . ခဏ . . . ခဏ . . . အအေးတော့ ဖတ်တော့မှာပဲ’

‘ရတယ် . . . နေ . . . နေ . . . ဘွား၊ လေ့ကျင့်ခန်း ဆယ် ငါးမိနစ်လောက် လုပ်လိုက်မယ်’

သူများမိန်းကလေးတွေလို အေးရိုးပစ်တွေ၊ ဘာတွေ ကစားတာတော့ မဟုတ်။ ခင်သူရက . . . ကရာတေးသမား။ အိမ်လေးနံဘေးမှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကစားလိုက်တော့ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးတွေ နွေးထွေးစွာ လှည့်ပတ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီတော့မှ ရေကို တပွမ်းဗွမ်းချိုးပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဘွားချက်ထားသည့် နတ်သုဒ္ဓါကို

စားသည်။ ဟုတ်တယ် . . . ကိုယ့်လုပ်အားခနှင့် ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ် ရှာစားရခြင်းသည် အသန့်စင်ဆုံးသော နတ်သုခါ မဟုတ်ပါလား။

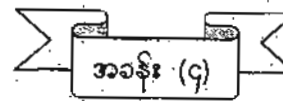
‘ဘယ်တွေသွားပြီး ဘာတွေလုပ်နေရသလဲ ဖိုးသားရယ် . . . ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ထိုးတဲ့အထိ’

ခင်သူရမှာ ထမင်းကို အားရပါးရစားရင်း . . . ဘွားအမေ ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်အောင် ဖြေရသည်။

‘အလကားပါ ဘွားရယ် . . . နေ့တိုင်းတော့ အလုပ်ရှုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖိုးသားရဲ့ ဘော့ (စ်) က အနားယူထားတာ ကြာတော့ ခုမှ အလုပ်တွေရှုပ်နေတာ ထင်ပါတယ်၊ နောက်နေ့တွေဆို အိမ်စောစောပြန်ရမှာပါ။ ဖိုးသားကို မပူနဲ့ ဘွားရဲ့ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဖိုးသားက ခါးပတ်နက်လေ၊ ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး’

ခင်သူရစကားကြောင့် အဘွားဒေါ်မင်းခံ အနည်းငယ်တော့ စိတ်အေးရပါသည်။ ထမင်းစားပြီး မြေးအဘွားနှစ်ယောက်စကား စမြည် အနည်းငယ်ပြောဖြစ်ကြ၏။

အန်ကယ်ကြီးနှင့် ဒေါ်မေနှယ်ပြီး၏ အိမ်ဂေဟာထက် ယခုနေရသည့် မာလီအိမ်ကလေးက ခင်သူရတို့ မြေးအဘွားအတွက် ဝိမိုဠ်မီးချမ်းအေးမြခွဲရပါသည်။

‘တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်၊ ညက ဘယ်လိုလုပ်ပစ်ခဲ့တာလဲ’ ယနေ့မနက်တော့ ‘တိုက်ပို့’အင်္ကျီတွေဘာတွေနှင့် မိုးမြေခွံက ရည်မွန်ယဉ်ကျေးနေ၏။ လမင်းကတော့ စတိုင်ဘောင်းဘီအညိုရောင်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီထူထူပွပွ အဝါကွက်။ ညကကိစ္စကြောင့် ချက်နှာတွေကတော့ သူတင်း ကိုယ်တင်း။

‘နေစမ်းပါဦး . . . ညကကိစ္စ ငါက စိတ်ဆိုးရမှာလား၊ မင်းက စိတ်ဆိုးရမှာလား၊ မင်းကပဲ တစ်ပြန်စီ . . . ငါ့ကို မခေါ်နိုင်၊ မပြောနိုင်နဲ့၊ ငါတော့ လူပေါင်းမှားပြီ ထင်တယ်’

နှုတ်ခမ်းရဲရဲကို လုံးနေအောင်စေပြီး . . . လမင်းက ကားညှိ ဂရုတစိုက်မောင်းပြနေသဖြင့် မိုးမြေ မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။ မိုးမြေ နဂိုနေက သူဌေးသားရယ်လို့ အထာတွေ၊ အိုက်တင်တွေ များတတ်သူ မဟုတ်။ အားလုံးအပေါ် လူကို လူလို မြင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်များ လမင်းက မခန့်လေးစား ဖြစ်နေလေရော

သလား။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ လမင်းပုံစံက သခင်အတွက် ဆို အသက်တောင်ပေးမယ့် ခွေးပေါက်လေးလိုပါ။ ဂရုတစိုက်လည်း ရှိပါရဲ့။ ဥပမာ . . . သူ ကားပေါ်မှဆင်းရန် တံခါးဆင်းဖွင့်ပေးတာမျိုး။ ပိုင်တွေ ဘာတွေ ကူသယ်ပေးတာမျိုး။

မနက်ကတော့ မိုးမြေ ကောင်းကောင်းဆူခံထိခဲ့ရသည်။ ညက အတော်များသွားလို့ ခေါင်းမထူနိုင်ရသည့်ကြားထဲ မေမေ အိပ်ရာထဲ ရောက်လာပြီး ဆူနေ ပူနေ၊ တရားဟောနေတာကို နားခံ လိုက်ရတာကိုက အကြာကြီး။ ယခု . . . မနက်ကိုးနာရီကျမှ အလုပ် တိုက်သို့ ထွက်လာနိုင်တာသာ . . . ကြည့်။

မေမေဆုံးမ စကားတွေကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိပြန်တော့ မိုးမြေ အသံထွက်ရယ်မိသည်။ မိုးမြေရယ်တော့ လမင်းက စိတ်မနဲ့ တော့ဘူးလားပုံစံဖြင့် ကားမှန်မှ ခိုးကြည့်လာသည်။ မိုးမြေ ပန်းတွန့်ခဲ့ ပဲ။

‘သားရယ် . . . အရက်သေစာဆိုတာ . . . အစချီသည့် မေမေရတုသည် တကယ်တော့ သူသိပြီးသား အကြောင်းအရာတွေ ချည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ သိကြောင်း မပြောဝံ့။’ တစ်ခါတလေပါ မေမေရယ် ဟု ဇောဒကတက်ကြည့်ပါလား။ ပိုလို့တောင် နားငြီးလိုက်ဦးမည်။

‘ဆရာ အရက်မူးရင် ဂျီကျတယ်နော်’

လမင်းထံမှ မှတ်ချက်ကြောင့် မိုးမြေ မျက်ခုံးပင့်သွားမိ သည်။ ဟုတ်လား ဂျီကျတတ်သလား။ ကိုယ်ကတော့ မေ့တေ့တော့

‘အဲလိုပဲ . . . နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း မူးတတ်သလားဗျာ’ လမင်းက ညည်းညည်းညူညူ ပြောတော့ သူ မခံနိုင်ဖြစ်ရ သည်။

‘ဟေ့ကောင် တစ်နေ့ ရှိသေးတယ်၊ သည်းမခံနိုင်ရင် အလုပ် က ထွက်၊ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါသောက်တာ၊ မင်းအပူ တစ်ပြားသားမှ မပါဘူး . . .’

သည်တော့မှ လမင်း သတိရသွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ကိုယ်က ယောက်ျားသားကြီးလေ။ ယောက်ျားအချင်းချင်းဆိုတာ အရက်သောက်တာ အမြင်ကတိနေစရာ အကြောင်းမရှိ။ လမင်းမှာ သက်ပြင်းကိုသာ တွင်တွင်ချရ၏။

‘ဒီနေ့ စာအုပ်တွေ . . . ပို့ရမယ်၊ နောက် . . . ညနေမှာ ပန်းချီအပ်ထားတာတွေ သွားရွေးရမယ်၊ လောလောဆယ် အလုပ် ပေါ်တာတော့ ဒါပဲ’

မိုးမြေတို့ဆရာတပည့်တွေ မကြည်မလင်နှင့် အလုပ်တိုက် ခန်းသို့ ဝင်လာကြဆဲ၊ တိုက်ခန်းထဲမှာ ဖူးပြည့်စုံကို တွေ့လိုက်ရတော့ မိုးမြေမျက်နှာကြီး ပြုံးသွားရသည်။ လမင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကားတံခါး ဖွင့်ပေး၊ သူပစ္စည်းများ သယ်ပေးနှင့်။

‘ပြည့်စုံ ဒီနေ့ ကိစ္စပေါ်လာလို့ ဆရာ . . . ဆရာကားနဲ့ ဆရာဒဓိင်ဘာလေးကို ခဏဌားလို့များ ရမလားလို့’

ဖူးပြည့်စုံစကားကြောင့် လမင်းမှာ ဟပ်ထိုးလဲလှဖြစ်သွားရ

သည်။ ဆရာများ ထည့်ပေးလိုက်လျှင် ပြီးပါလေရော။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်
ယှက် လာလုပ်သည့် သူတို့ရဲ့ ကျွမ်းဝင်ပတ်သက်မှုက ဘယ်လောက်
ထိလဲ။

‘ဪ... ရပါတယ် ပြည့်စုံရယ် ... ဘယ်လဲ ...
ဘယ်ကို သွားချင်လို့လဲ၊ စပ်စုတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မပြောချင်လည်း
ဖြစ်တယ် ... ဥပမာ ...’

စောစောက စူပုတ်နေသည့် လူကြီးက ယခုတော့ ချိုမြနု
လိုက်တာ။ လမင်း အမြင်ကတ်လှသည်။ ဖူးပြည့်စုံထဲမှ ရယ်သံလွင်
လွင်လေး ထွက်လာ၏။ အပြာနုရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် နွဲ့နွဲ့လေး
လှနေလိုက်တာကလည်း လမင်းသာ ယောက်ျားအစစ်ဆိုလျှင်တော့
ထခန့်ချင်စရာ၊ ဝမ်းသာစရာကြီးပေါ့။ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမ
လေးနှင့် စုံတွဲခတ်ရမှာပဲ။ ခုတော့ ... အရုပ်ကျားကြီး ... လမင်း
မှာ စိတ်အိုက်၊ လူအိုက်။

‘ဘာလဲ ... ဆရာက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ ပဲခူးသွားမလို့
ဆရာရဲ့ ဒေါ်လေး နေမကောင်းတာ လာခေါ်ပါဆိုလို့ ပြည့်စုံနဲ့
မေမေတို့ သွားခေါ်မလို့၊ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း ... မေမေက ကားမူး
တတ်တော့ ... ပြည့်စုံ ဓာတ်ဆီဖိုး ပေးမှာပါနော်’

‘ဟာ ... ရပါတယ် ပြည့်စုံရယ် ... ဒါတွေ ပြောနေရမယ့်
သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်လိုက်ဖို့ရော လိုသေးလား’

‘ဆရာက အားမှ မအားတာပဲ၊ နေပါစေ၊ ဒရိုင်ဘာလေး

ငှားလိုက်ရင် တော်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ခုတော့ ... သဘောကောင်းသူကြီးကြောင့် လမင်းမှာ
‘ဝိဇ္ဇာရ’ အမတ်ကြီးလို ပုဏ္ဏာလက်ထဲ တွဲလွှဲပါသွားနေသေးပြီ။

‘ကလေးလေး ... ခုမနက် ဘာစားပြီးပြီလဲ’

သူမက ကြင်နာစွာ မေး၏။ လမင်းရဲ့ လမင်းပုံစံက ဆယ့်
ရှစ်နှစ်ရှစ် ထွက်နေလေရောထင်။ ဖူးပြည့်စုံက ကလေးတစ်ယောက်
လိုပဲ ချစ်စနိုး ဆက်ဆံခဲ့ပါ၏။ ကလေး ... သူက ဂရုတစိုက် ကြင်
နာနေတာပဲ။ ငါ့ရဲ့ စိတ်ပုတ် ... စိတ်ယုတ်တွေ လျော့ဦးမှပါ။ လမင်း
... ကောင်းမွန်စွာ ပြန်ဖြေရပါ၏။

‘အိမ်က ထမင်းစားခဲ့ပါတယ်’

‘ဘာဟင်းနဲ့ စားခဲ့လဲ’

တကယ့်ကို ငါးနှစ်သားလေးစကားသင်သလို မေးနေတော့
တာပါလား။ စိတ်ကို ရှည်အောင်ထားလည်း ရှည်လို့ မရတော့။

‘ငါးပိဖုတ်နဲ့’

လမင်းစကားကြောင့် ကားထဲမှာ ရယ်သံချိုချိုလေး အတော
မသတ် လွင့်ပျံ့နေတော့၏။

‘ဆရာတို့အိမ်မှာ ငါးပိဖုတ် ရလို့လား ... ကလေးလေးရဲ့’

‘ခင်ဗျားဆရာအိမ်က ဘာမှ မစားဖူးသေးဘူး၊ ကိုယ့်ထမင်း

ကိုယ် စားရတာ’

‘ဒါနဲ့ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတော့ စရိတ်ငြိမ်း ... ဆို

'ဒါပေမဲ့ . . . ကိုယ့်ဘာသာ စားရတာ ခင်ဗျ။ မနေ့ကတော့ စမူဆာနှစ်ခုနဲ့ ပြီးရတယ်။ ဒီနေ့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ အိမ်ကနေ အသွားခွဲကျွေးတဲ့ ထမင်းနဲ့ ငါးပိဖုတ်ဆီဆမ်း အဝစားလာခဲ့တော့ တယ်'

တကယ်လည်း မျှင်ငါးပိကင်၊ ဆီဆမ်းပြီး စားခဲ့တာပါလေ ဖူးပြည့်စုံကတော့ ဟာသလုပ်နေသည်ထင်ပြီး ရယ်လို့ကို အမျိုးမဆုံး။ ထမင်းကြမ်းသဘောမျိုး စားလာခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ငါးပိဖုတ်နဲ့ ပေါ့။ ကမ္ဘာလောကမှာ ငွေပေါသုတွေ အခမ်းပေါပေမယ့် ဆင်းရဲသူ တွေများကျတော့လည်း ထမင်းတောင် မနည်းစားနေရကြောင်း ဖူးပြည့်စုံ သိမှသိရဲ့လား။

မကြာမီ သူတိုက်ခန်းသို့ လမင်းတို့ ရောက်သွားသည်။ ဖူးပြည့်စုံမေမေက တိုက်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်စောင့်နေသဖြင့် လမင်း တို့ ခရီးမဖင့်တော့။ ကားလေးက ပဲခူးသို့သာ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေတော့ ပြီ။ သူတို့သားအမိက ကားနောက်ဘက်ထဲမှာ စီးသဖြင့် လမင်း လွတ်လပ်စွာ မောင်းခွင့်ရပါသည်။ တစ်ခါတုန်းက ဒေါ်လေးနှင့် အတူ သွားလာခဲ့ရသည့်လမ်းတွေမို့ လမင်း ကျွမ်းကျင်ရပါသည်။

'ရောက်ပြီ . . . ရောက်ပြီ . . . အဲဒီအိမ်'

ရေနံဝနေသော အိမ်ကလေးက မည်းမည်းမှောင်မှောင်။ ခြံကလေးဝင်းကလေးမှာ သီးပင်စားပင်တွေနှင့် နေပျော်စရာတော့ ကောင်းပါသည်။ ခြံသို့ ကားကို မနည်းဝင်ရသည်။ အိမ်က ပဲခူးမြို့၏

အစွန်အဖျားမှာ ရှိ၏။

'လာလေ ကလေး . . . အိမ်ပေါ်တက်'

အိမ်ကလေးကြည့်ရတာ ဝိတ်အိုက်သဖြင့် လမင်း အိမ်ပေါ် သို့ မတက်သေး။ ခြံရှေ့ခရေပင်စိပ်ကလေးမှာပဲ ခြေပင်လက်ပစ် အနားယူလိုက်သည်။

'ရတယ် . . . အစ်မတို့ တက်နင့်ပါ။ ကွန်တော့ ဒီမှာ အနား ယူဦးမယ်'

ဖူးပြည့်စုံတို့သားအမိ ယူဝင်လာသည့် ချိုင့်များ၊ မုန့်ထုပ်များ၊ အထုပ်အပိုးများကို ဆွဲဆင်းသွားကြသည်။ အမျိုးအိမ် လာတာက လည်း ထမင်းချိုင့်တွေ ယူလာရသလား။ ဟိုလေ . . . သူတို့အမျိုးက ဆင်းရဲလို့နေမှာပေါ့။

'ကလေးရေ . . . ထမင်းစားကြမယ်ဟေ့ . . . လာ . . . အပေါ်ကို လာခဲ့တော့'

ဝန်တာ အပေါ်ထပ်တံခါးလေး ပွင့်လာပြီး ဖူးပြည့်စုံ၏ ခေါ်သံကြားမှ နေ့လယ်ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပြီဖြစ်ကြောင်း လမင်း သတိရသည်။ အိမ်ကလေးထဲ ဝင်ခဲ့တော့လည်း ထင်သလောက် မမှောင်ပါ။ အိမ်ရှေ့မှာ ဗဟောင်းခွမ်းသော ကြိမ်ဆက်တိတစ်စုံ တွေ့ရ သည်။ ခည့်ခန်းက မစမ်းနားသော်လည်း နှင်းဆီသေးသေးလေးတွေ ပြည့်ကျပ်လှပနေသည့် ပန်းတိုးလေးကြောင့် ချစ်စရာကောင်းနေ၏။ ခည့်ခန်းနံရံမှာ ပန်းချီကားချပ်အချို့ တွေ့ရသည်။ လမင်း ဟိုသို့

‘လာ . . . ကလေး’

ဖူးပြည့်စုံ လာခေါ်သဖြင့် နေထိုင်ခန်းထဲမှာ နေထိုင်နေတဲ့ တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ကြည့်နေရာမှ . . . လိုက်သွားသေးသေး အိမ် ကလေးရဲ့နောက်ဘက်မှာ ထမင်းစားခန်း၊ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ တော့ ဖူးပြည့်စုံမေမေနှင့် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီး ထိုင်နေတာ တွေ့ရ သည်။ သူတို့ဒေါ်လေးသာ ဆိုတယ် ရပ်ခင်းတော့ကလေး မတူး အဒေါ်ကြီးက ကျန်းမာရေးမကောင်းသန့်လည်း မဟုတ်။ ကျန်း ကျန်းမာမာပါပဲ။ အဲ . . . ထပြီး နေရာရွှေ့လိုက်တော့မှ ခြေထောက် တစ်ဖက် ဒရိုက်ဘိုက်ဆွဲသလိုလို ရှိကြောင်း လမင်းမြင်လိုက်ရသည်။

‘ထိုင် ကလေး၊ ဟင်းတွေကတော့ အလှူပယ်တွေပဲ၊ မင်း ဆရာအိမ်မှာ တစ်ခါ မကျွေးသေးပေမယ့် မမက . . . အရင်ကျွေး ပြီနော်’

ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်စဉ် ဖူးပြည့်စုံက မင်းများကို သူ့ မေမေနှင့် အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးသို့ အရင်ဦးချသည်။ နောက် လမင်း ပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ထည့်ပေးပါလေတော့၏။

‘ရတယ် . . . အစ်မ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကည့်စားပါ့မယ်’

စကားတပြောပြောဖြင့် စားသောက်နေကြသည့် ကြားထဲ လမင်း . . . ကိုယ့်ထမင်းသာ ကိုယ် မြန်မြန် ငှဲစားဖြစ်သည်။ ထမင်း စားပြီး အချိန်ရလျှင် သိန်းမြင့်ရီဆီ ဝင်ချင်သေးသည်လေ။

‘နှစ်အုပ် သုံးသောင်းတော့ပေးပါကွယ်၊ အဒေါ်မှာ ကျန်းမာ ရေးက သိပ်မကောင်းတော့ ဆေးလည်း ကုချင်လို့ပါ၊ ညာလက်က တစ်ခါတစ်ခါ ထုံချင်ချင်နဲ့ကွဲ့’

‘ဟာ . . . ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ အခု . . . ပြည့်စုံတို့ ယူ လာတဲ့ ဆေးတွေသာ လိမ်း၊ သောက်၊ ချက်ချင်း ပျောက်စေရမယ်’

ဘာတွေ ပြောနေကြမှန်းလည်း မသိ။ ဧကန္တ စာအုပ် အဟောင်းတွေ ရောင်းဝယ်နေတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဖူးပြည့်စုံက လမင်း ရွှေမှာ မပြောချင်ဟန်ဖြင့် စကားလမ်းကြောင်း လွှဲသည်။ လမင်းက လည်း ကိုယ့်အကြံနှင့် ကိုယ်၊ ထမင်းခိုင်းမှာ လမင်း အရင်ဆုံး စားပြီး၏။

‘ဟင် . . . လမင်း ဝသွားပြီလား၊ စားလို့ မကောင်းဘူးလား . . . မြန်လိုက်တာကွယ် . . . နားနားနေနေ . . . နေပါဦး၊ ဧည့်ခန်း ထဲမှာ ဘာကြည့်စရာတွေ ရှိနေသေးလို့လဲ၊ ရော . . . ငှက်ပျောသီးနဲ့ ပန်းသီး စားဦး’

အချို့ပွဲ ထိုးပေးသဖြင့် စားရပြန်သည်။ စားပြီးတော့ လမင်း စကားပြောဖို့ လည်ချောင်းရှင်း၏။

‘အစ်မတို့ ဘယ်အချိန် ပြန်မှာလဲ’

‘အလို . . . မင်းက ပြန်ချင်လှပြီလား၊ ဘာလဲ . . . အဘွား တို့ လွမ်းပြီလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပဲခူးမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရှိတာ သွား

ချင်လို့ပါ'

'ဪ... ဒါလား၊ ရပါတယ်၊ သွား... သွား... အခု ဆယ်တစ်နာရီ ကျော်ပြီနော်၊ သုံးနာရီလောက် မမတို့ ပြန်ထွက်ကြ မယ်၊ မိအောင် ပြန်ခဲ့လေ၊ ဆရာအရှင်ဘာလေးကလည်း တစ်ရွာ တစ်ကျိဆောက်ပါလားကွဲ့၊ သူငယ်ချင်းက မိန်းကလေးမှ ဟုတ်ရဲ့ လား'

ဖူးပြည့်စုံ စ... နေသမျှ လမင်းမှာ ရွှေသလိုပေါ်သလို လုပ်ရင်း ထမင်းစားခန်းမှ လစ်ခဲ့တော့၏။

'ဟဲ့... ဟဲ့... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာတာလဲ... ခင်သူရရဲ့ နပ် တော်တော်ကြီးပွားနေပါလား။ ဒါ... နောက်ငယ်လိုက်တဲ့ ကားကြီးလား၊ ဖိတ်ဖိတ်ကို တောက်နေတာပဲနော်၊ ဒါနဲ့... နင် ဖုန်းထဲမှာ ပြောတော့လည်း သနားစရာလေးပါလားဟဲ့၊ ဖုန်းတီးချော လေးသွားတော့ နပ်တို့မြှေးဖာတွား တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာဆို၊

နှုတ်ခမ်းမွေးတွေနဲ့ ရုပ်ဖျက်လာတာ ဘာအကြံအစည်ရှိလို့လဲ' သိန်းမြင့်ရဲ့မှာ သဘော၊ မနော့ အလွန်ကောင်းအလောက် စကားများတာလေးကတော့ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ထားရသည်။ လမင်း ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သိန်းမြင့်ရဲ့ကို ခြံထောင့်ကံ့ကော်ရိပ်သို့ ဆွဲခေါ် သွားပစ်လိုက်သည်။

'ဟဲ့... သမီးရေ... အဲဒါ ဘယ်သူလဲကွဲ့... ရာရာစစ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း'

အိမ်ပေါ်မှ မျက်လုံးကို လက်ခုံလေးနှင့် အုပ်ပြီး အော်မေး လိုက်သည့် သိန်းမြင့်ရဲ့၏မေမေအသံကြောင့် လမင်းမှာ တဟားဟား အော်ရယ်မိတော့သည်။

'မိသိန်းရေ... နင်တော့ ဒီတစ်သက် စွဲမှာမဟုတ်တော့ဘူး သိလား၊ နင်က ကဲချင်ပေမယ့် နင့်အမေက ထဘီနဲ့ လိုက်အုပ်ထိန်း နေတာကြီး'

ခင်သူရ ဘယ်လိုပဲရုပ်ဖျက်ဖျက် သိန်းမြင့်ရဲ့က သိပါသည်။ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေမို့။

ခင်သူရကို မျက်စောင်းထိုး၊ ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲပြီး သိန်းမြင့်ရဲ့ အမေထံ ပြန်သတင်းပို့၊ ပြန်အော်ပြောရပြန်သည်။ မေမေက ဘယ် ကောင်လေး... သူ့သမီး ဆွဲဖက်သွားသလဲလို့ စိုးရိမ်နေတာ ဆို။

'မေမေရေ... ခင်သူရရယ်၊ စိတ်ရှုံးပေါက်ပြီး ဒီပုံစံပေါက်

လာတာ၊ ဧကန္တ ရွာသာကြီးက လွတ်ပြေးလာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်' ခြောက်... ဒါဆို မေမေ လက်ဖက်သုတ်နဲ့ ရေနှေးကြမ်း လာပို့မယ်'

'ကောင်းတယ် ဒေါ်လေးရေ... ဟိုတစ်ခါလို ဆတ်သား ခြောက်လေး ဘာလေးလည်း ဖုတ်ခဲ့ဗျာ'

ခင်သူရနှင့် သိန်းမြင့်ရီတို့မှာ ကွဲကွာနေရသည့် နှစ်လအစား စကားတွေ ဖလှယ်ဖို့ ကံကော်ရိပ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့ ကျောင်းပြီးတာလည်း နှစ်လပဲ ရှိသေးသည်လေ။

'ဘာပုံကြီး ဖြစ်လာတာလဲဟဲ့... ခင်သူရရဲ့၊ နင့်ပုံက တကယ့်ယောက်ျားပုံကြီး၊ ငါတောင် ပြစ်မှားချင်လာတယ်... အဟိ'

'လုပ်မနေနဲ့... အတုဟာ အတုပဲ၊ ငါ့ဘဝ ကမောက်ကမ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်တွေ ဖြစ်နေတာ နင်မှ မသိဘဲဟာ၊ နင်ကတော့ မိရိပ် ဖရိပ်၊ အစ်ကိုတွေအရိပ်မှာ ကောင်းစားလို့ ငါ့အဖြစ်တွေ နင့်ကို ရင်ဖွင့်ချင်လို့ သိလား'

'ဟေ... ပြောစမ်းပါဦးဟယ်... နင် အခု ယောက်ျား ရနေသလား၊ ငါ့မဟုတ် မိန်းမရနေသလား'

'ဘာမှ မရဘူးဟေ့၊ နင့်ပါးစပ်လေးသာ ပိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နား ထောင်၊ ငါ့ဇာတ်ထုပ်သာ နင်ကြားလိုက်ရင် မျက်ရည်တောက် တောက် ယိုသွားမယ် သိလား'

ခင်သူရက သူ... လမင်းအဖြစ်နှင့် ဒရိုင်ဘာလုပ်နေ

ကြောင်း၊ အလုပ်ရှင်ဆရာ အရက်မူးတော့ တွဲရ ပိုးရ လဲရ ပြိုရတာ တွေနှင့် အဘွားဒေါ်မင်းခံ ကြာရင် နှလုံးရောဂါရနိုင်တာတွေ စိကာ ဇတ်ကုံး ပြောပြလိုက်သည်။ စမ္မဆာနှစ်ခုနှင့် ထမင်းငတ်တာတွေ ပါ မကျန်စေရ။ မိန်းမဆိုတာ အသေးအဖွဲ့လေးတွေကအစ ခံစား ဘတ်ကြသည်မို့ ခင်သူရအဖြစ်အပျက်ကြီးက သိန်းမြင့်ရီအတွက် သွေးပျက်စဖွယ်။

'ဘုရားရေ... ခင်သူရ... နင့်ကိစ္စကြီးက ကျားမြီး သွား ဆွဲတဲ့ ကိစ္စကြီးပါလား၊ ပေါ်ကုန်ရင်လည်း ဒုက္ခ၊ မပေါ်ခင်လည်း ဒုက္ခ၊ နင့်ကို ယောက်ျားချင်းမှတ်လို့ ဆွဲတာ၊ ဖတ်တာတွေ... နင် ဘယ်လိုလုပ် ကံကော်ဆတ်လို့ ရတော့မလဲနော်၊ နေစမ်းပါဦး... နင့် ဆရာက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ရုပ်ဆိုးဆိုးကြီးလား...'

ကံကော်ရိပ်မှာ ဆင်ထားသည့် ပိုက်ပုခက်ထဲ ခင်သူရက ဝင်အိပ်ရင်း ပြောနေသဖြင့် သိန်းမြင့်ရီက ဆွဲချ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်သည်။ သည်အကြောင်းအရာက ဟောဖြစ်လွန်းသဖြင့် သိန်း မြင့်ရီ မျက်လုံးများမှာ လက်လက်တောက်နေတော့၏။

'မိန်းမ... ဒါမျိုးဆို တယ်ဝါသနာပါ'

'ဝါသနာပါလို့ မဟုတ်ဘူးဟဲ့... နင့်အစား ငါ ရင်တွေ လေးလွန်းလို့ပါ... ပြောပါဦး နင့်ဘော့ (စ်) က အသက်ကြီးကြီး ကြီးလား၊ မိန်းမ ရှိသလား၊ ကလေးတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ၊ တော် ကြာ... နင့်ကို မိန်းမမှန်းသိလျက်နဲ့ အသားယူနေတာမျိုးကြီး

လည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်ဟယ်'

ယခုတော့ ကံကော်ချိပ်မှ ကံကော်ရွက်ခြောက်တွေပေါ်မှာ ခင်သူရနှင့် သိန်းမြင့်ရီတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ သည် စဉ် သိန်းမြင့်ရီမေမေ . . . လက်ဖက်ရည်ဗန်း လာချသဖြင့် စကား ကို ခေတ္တရပ်ထားကြရသည်။

'အလို . . . ခင်သူရ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုန်း၊ အံ့ရော . . . အံ့ရော . . . ငါ့ဖြင့် ဘယ်က ဂျစ်ပစီလဲလို့'

'အဟဲ . . . ဒေါ်လေးရေ . . . အခြေအနေအရပေါ့ဗျာ၊ ဒေါ်လေးတို့ရော နေကောင်းရဲ့နော်၊ အရင်လိုပဲ ရန် . . . အဲလေ . . . ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြရဲ့လား'

သိန်းမြင့်ရီမေမေက . . . သူ့သမီးနည်းတူ စကားပြောဖော် ရှာနေသူဖြစ်ရာ စကားဝိုင်းမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီး ပစ်ထိုင်လိုက်ဖို့ ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် သိန်းမြင့်ရီက ခုန်ထ . . . ဆွဲထားလိုက်သည်။

'ဟာ . . . မေမေ . . . ဒီမှာ အရေးကြီးတာတွေ ပြောစရာ ရှိလို့၊ မေမေ ဒီဝိုင်းမှာ မပါနဲ့ဦး၊ ခင်သူရနဲ့ စကားပြောချင် အိမ်ပေါ် က စောင့်နော် မေမေ . . . သွား . . . သွား . . . မေမေ့အလှည့် မရောက်သေးဘူး'

ခင်သူရမှာ သူတို့သားအမိကြည့်ပြီး ရယ်နေရတော့သည်။ မကျေမနပ်နှင့် ထွက်ခွာသွားသည့် ဒေါ်လေးကိုလည်း လျှာထုတ် ပြောင်ပြုတ်လိုက်သည်။

'ကဲ . . . နင့်အကြောင်း ဆက်ပြော . . . အသေအချာ ပြောနော် . . . မလျှို့နဲ့ မတိုနဲ့၊ အပိုအလိုတွေ မပါစေနဲ့'

'ငါ့ဆရာအသက်က ငါတို့ထက်တော့ ဆယ်နှစ်လောက် ကြီး မယ်၊ နင်မသိဘူးလားဟယ် . . . သူလည်း ဆောင်းပါးတွေ ဘာတွေ ရေးစာယ်လေ၊ မိုးကောင်းကင်စာပေက စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးတွေ လုပ်တယ်၊ ဟို . . . ဖူးပြည့်စုံ လောလောဆယ်ထွက်နေတဲ့ စာပေ'

'အေးလေ . . . ကြားဖူးတော့ရော . . . ငါမှ ရုပ်မမြင်ဘူး တာ . . . ပြော ရုပ်ကို'

'အင်း . . . ရုပ်ကတော့ . . . အသားလတ်လတ် . . . လူပုံ ချောချော အရပ်မြင့်မြင့်'

'လာပြီ . . . မဟုတ်တဲရုတ်တွေ . . . ဘာလဲ . . . နင့်မျက်စိ ထဲ သိပ်ချောနေသလား . . . မိန်းမ . . . ဒုက္ခရောက်ဖို့တော့ နီးပြီ'

'တကယ်ဟဲ . . . တကယ်၊ ဟို . . . ပရက်စလေ နင်သိ တယ် မဟုတ်လား'

'ဘာဆိုလို့လဲ . . . ပရက်စလေက တကယ့်လူချောဟာကို . . . တော်တော်'

'မယုံလည်းနေဟာ . . . ငါ့မျက်စိထဲမတော့ ပရက်စလေပဲ'

'သွားပြီ . . . သွားပြီ . . . ခင်သူရတော့ ကျဆုံးပြီ၊ ငါ နင့် အစား စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ် . . . နင်က လမ်းဖြစ်နေတော့ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အဖက်ခံနေရမှာပဲနော် . . . နင် ရင်မခုန်ဘူးလား၊

ရွှေစကားစာပေ

သူစိမ်းတစ်ယောက်က ဆွဲတော့၊ ကိုင်တော့လေ'

'မခုန်ပါဘူးဟာ . . . စိတ်ညစ်တာပဲ ရှိတယ်'

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။
ခင်သူရက ဆတ်သားခြောက်ရဲရဲတစ်ဖက်ကို ကောက်ဝါးရင်း ခပ်မေး
မေးဖြစ်နေသမျှ . . . သိန်းမြင့်ရှိမှာ အကဲခတ်နေလေတော့သန့်။

'အခု . . . နင်' ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင် ဘယ်သူနဲ့
လာတာလဲ'

'ဖူးပြည့်စုံနဲ့၊ သူ့အဒေါ်နေမကောင်းတာ လာခေါ်တာ၊ ငါ
ဆရာမိမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ကားရော၊ ငါ့ရော ချောဆွဲလာခဲ့တာ'
'ဘယ်နားက အိမ်လဲ'

'ဟိုဟယ် . . . မြို့မြောက်ဘက်က ခရေပင်တွေ အများကြီး
ရှိတဲ့အိမ်၊ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးက ခြေတစ်ဖက် လေငန်းဖြစ်နေတယ်
ထင်ပါတယ်၊ နင် သိလား . . . သူတို့အိမ်မှာ ပန်းချီကားတွေလည်း
အများကြီးပဲ'

ခင်သူရစကားကို သိန်းမြင့်ရဲ့ ခေတ္တစဉ်းစားသည်။

'ဪ . . . နင်ပြောတာ ဒေါ်ပုလဲအိမ် ဖြစ်ရမယ်၊ ပန်းချီ
ဆန်တဲ့ အိမ်ကလေးနဲ့၊ နှင်းဆီရိုင်းတွေ၊ စပ်ယံရိုင်းတွေနဲ့အိမ်လေ'

'အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအိမ်က ပဲခူးရိုးမကြီးကိုလည်း
ခပ်ရေးရေး မြင်ရသေးတယ်၊ အဲဒါ ဖူးပြည့်စုံတို့အဒေါ်'

'ဘယ်ကလာ အဲဒီဆရာမကြီးက ဟိုတုန်းကတော့ ဝတ္ထုတွေ

ဘာတွေ ရေးတယ်တဲ့၊ ခုတော့ သူ့ခေတ်မရှိတော့လို့ . . . တချို့
ဆရာမတွေကို ရှိခိုးရေးပေးရရှာတယ်လေ၊ ကိုယ်တတ်တာနဲ့ကိုယ်
စီးပွားရှာရတာပေါ့ဟာ၊ သူ့ခမျာ . . . သားထောက်သမီးခံကလည်း
မရှိဆိုတော့ . . . '

'ဟင် . . . '

ခင်သူရ အတော်အံ့သြသွားသည်။ ထမင်းစားတုန်းက နှစ်
အုပ်သုံးသောင်းဆိုတာတွေ ဘာတွေကိုလည်း ယခုမှ နားလည်သွား
တော့၏။

'ဟဲ့ . . . ဟိုတုန်းကအရေးအသားတွေနဲ့ အခုခေတ်အရေး
အသားတွေ တူမှတူတာ'

'ဒါကတော့ဟာ . . . ပညာရင့်ပြီး သမ္ဘာရင့်ပြီးသားတွေပဲ၊
ဟိုက လိုင်းချပေးရင် ရေးတတ်တာပေါ့၊ ပြီး . . . အနည်းအပါး
လည်း ပြန်ပြင်သုံးလိမ့်မှာပေါ့'

'ဖူးပြည့်စုံက ကိုယ့်ဘာသာ မရေးနိုင်လို့လားဟဲ့ . . . စာရေး
တာ ဘာခက်လို့လဲ'

တကယ်က ခင်သူရသည်လည်း စာရေးပေး ဖြစ်ပါသည်။
မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေသာ မပို့ရှိရပေ။ သူစိတ်ရူးပေါက်သမျှ ရေးထား
တတ်သည့် ဝတ္ထုတိုလေးတွေကို သိန်းမြင့်ရဲ့တို့ ဖတ်ဖူးခဲ့ကြသည်ပဲ။

'အေး . . . နင့်သာ မခက်တာ၊ ငါတို့ဆို ရည်းစားစာတောင်
ဖြောင့်အောင် မရေးတတ်ဘူး၊ ဖူးပြည့်စုံက မရေးနိုင်လို့တော့ မဟုတ်

ဘူးပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ . . . ထုတ်လုပ်နိုင်မှုထက် ဝယ်လိုအား၊ ရောင်းလိုအားတွေ များပြားလာတဲ့အခါ အကြံအပန် တွေ ကြားညှပ်လာရတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ လက်လွတ်စပယ် လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြင်ဆင် တည်းဖြတ်ဦးမှာပေါ့။

သိန်းမြင့်ရီက တွေးတွေးဆဆ ပြောလာတော့ ခင်သူရ အံ့သြရပြန်သည်။ မိသိန်းက အလာကြီးပါလား။

‘လျှောက်လည်း ပြောမနေနဲ့ဦးနော် . . . ခင်သူရ တော်ကြာ အသရေဖျက်မှုနဲ့ နှင် တရားစွဲခံနေရဦးမယ်၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေ သိလား၊ သူက အကောင်ကြီးတယ် . . . တော်ကြာ သူ ရှက်ရမ်း ရမ်းရင် နှင် လွင့်ထွက်သွားဦးမယ်’

‘အေးပါဟာ . . . ငါက ခေမ္မလေးပါ၊ သူတို့ကိစ္စထဲ အာမူ ဝင်မပြောရဲပါဘူး။ အရေးကြီးတာ ငါတို့မြေးအဖွား နှစ်ဝမ်းနှစ်ခါး . . . နှစ်မှန်အောင် စားရဖို့ပါ . . . နှင်ပဲ အေးတယ် မိသိန်းရာ . . . သမုစ္စရာဆိုတာ တယ်လောက်ကျယ်မှန်း၊ တယ်လောက်လွှဲထဲမှန်း နှင်ကတော့ သိစရာမလိုဘူးပေါ့ဟာ၊ ဒါလည်း အဝအကျိုးပေးပေါ့’

‘အားမငယ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ် . . . ငါလည်း ကြံစည်နေ ပါတယ်၊ ငါတို့ ဆယ်တန်းနေကျောင်းလေးတစ်ခု ထူထောင်ဖို့ ကြိုး စားနေတယ်ဟာ၊ အလုပ်ဖြစ်ရင် နှင့်တို့ အကြောင်းကြားမယ်၊ နေတော့ ငါတို့အိမ်မှာ နေပေါ့၊ ရပါတယ်’

. . . စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ငါ့အစ်ကိုတွေက နှင့်ပုံစံမျိုးကို မကြိုက်

ဘူးဟ၊ သူတို့က အဟဉ် . . . အဟဲ့တိုင်တွေမှ ကြိုက်တာ၊ နှင့်လို တုတ်ထိုးအိုးပေါက်၊ တုံးတိုက်တိုက် . . . ကျားကိုက်ကိုက် ပုံမျိုးကို ကြိုက်မှာ မဟုတ်’

သိန်းမြင့်ရီက အားပေးစကား ပြောသည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်သူရ အားတော့ ရှိရပါ၏။ ဒါ . . . နောက်ဆုံးဝက်ပဲပေါ့လေ။

‘အေးနော် . . . မိသိန်း နှင့်ကေား နှင်မဲ့ဗွတ်ထား၊ အဆင် မပြေတဲ့အဆုံး ငါတော့ နှင့်ဆီ ပြေးလာမှာပဲ၊ အ . . . ငါနဲ့ ငါ့အဖွား နော် . . . နှစ်ယောက် . . . နှစ်ယောက်’

‘အေးပါ . . . လာခဲ့ပါ၊ ပရိ သို့တာတော့ စားရမှာပေါ့’

စကားကောင်းနေကြဆဲ . . . နှစ်နာရီကျော်လာသဖြင့် ခင်သူရ . . . ပြန်ဖို့ပြင်ရပြန်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ရင်ထဲက အစိုင်အခဲတွေ ကြေညက်သွားရတာတော့ အမှန်။

‘ကဲ . . . မိသိန်းရေ . . . ငါသွားမယ် . . . ငြိမ်းချမ်းပါစေဟာ’

‘ငြိမ်းချမ်းပါစေ . . . ခင်သူရ’

နှစ်ယောက်သား လက်ချင်း ကိုင်ဆုပ်မိကြသည်။ အဝမှာ ငြိမ်းချမ်းရာရဖို့ဆိုတာလည်း အတော်မလွယ်သည်ကိုစွဲဆိုတာ . . . သူ့ရှားရုန်းကန်နေရသူချင်းမှ စာနာနားလည်နိုင်ပါလိမ့်မည်လေ။

မင်သူရတို့ ပဲခူးမှ ပြန်ရောက်လာတော့ ညနေငါးနာရီကျော် ပေပြီ။ မကျန်းမာသည့် အဒေါ်ကို သွားခေါ်မလိုဆဲပြီး အပြန်ကျ တော့လည်း မညီသူမျှ ခေါ်လာသည်မဟုတ်။ လမင်းကတော့ မသိ ချင်ယောင်သာ ဆောင်နေခဲ့၏။ ဒါမှ အန္တရာယ်ကင်းမည် မဟုတ်ပါ လား။

‘ဒေါ်လေးက မလိုက်ချင်ဘူး . . . တဲ့၊ မမတို့ ဆေးတွေ၊ ဝါးဟွေပဲ ပေးခဲ့ရတယ်၊ ဒီထက် အခြေအနေဆိုးရင်တော့ ဖွတ်ခေါ် ရမှာပဲ’

ဖူးပြည့်စုံက စကားတွေ ဖာထားနေခဲ့သေးသည်။ လမင်းမှာ နလဝိန်းတုံးကြီးပဲ လုပ်နေလိုက်ပါ၏။

‘ညစာ စားပြီးမှ ပြန်နော် လမင်း . . . ဆရာဆီ ပုန်းဆက် လိုက်ဦးမယ်’

‘နေပါစေ . . . အစ်မ . . . ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဘွား ဆီကျမှ စားတော့မယ်’

‘လမင်းက တကယ့်ကလေးလေးလို့ပဲနော် . . . တော်တော် အဘွားခင်တယ်’

ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ရင်း လမင်း . . . ဆရာတိုက်

ခန်းသို့ ကားကို ပြန်လည်မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

တိုက်ခန်းမှာ ဆရာကို တွေ့ရပါ၏။ အလုပ်တွေ မနိုင်မနင်း ပိနေသော မိုးမြေကို ခပ်တည်တည် လှမ်းကြည့်ရင်း လမင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . အဆင်ပြေရဲ့လား . . . ဖူးပြည့်စုံက မင်းကို သဘောကျ . . .’

‘တော်စမ်းပါဗျာ . . . ဆရာဥစ္စာကြီး . . . ဆရာပဲ သဘော ကျ . . . နီးပဲ’

လမင်းက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ လက်ခါပြရင်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ အလုပ်ခန်းကတော့ စက္ကူများ၊ စာအုပ်များဖြင့် ပြည့် ကျပ်မောင်းပွလျက်။

‘အားတော့ နာတယ်ကွာ . . . ခုလ ထွက်တဲ့ စာအုပ်တွေကို စာအုပ်ဆိုင်တွေ လိုက်ပို့ပေးရမယ် . . . ငါပါ လိုက်မှာပါ’

‘ရပါတယ် ဆရာ . . . ကားမောင်းရတာပဲ၊ ဘာပင်ပန်းတာ မှတ်လို့’

တကယ်က လမင်းထေ့လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမ ဆန်မှုက ဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့မရပါလား။

‘ဟေ့ကောင် . . . မပို့နိုင်လည်း ပြော၊ ငါ့ဘာသာ မောင်း မယ်’

‘ဟာ . . . ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ . . . တကယ်

မပင်ပန်းပါဘူး။ ဖူးပြည့်စုံအနားမှာ အမွှေးနံ့သာတွေ ရှူရှိုက် ချမ်းမြေ့ ခဲ့ရတာပဲဗျာ . . . မောပါဘူး’

‘အေး . . . ဒါဆိုလည်း ပြီးရော . . . ဟေ့ . . . စာအုပ်တွေ ကားပေါ်တင်ဟေ့’

ကားနောက်ခန်းမှာ စာအုပ်တွေ တင်ကြသည်။ လမင်း နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းနေတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်။ မိုးမြေ နှင့်အတူ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ပို့ပေးနေရတော့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီး မီးထိန်ထိန်လင်းသည်အထိ။ နောက်ဆုံး စာအုပ်များ ကုန်သွားခဲ့သည်။

‘ဆရာ . . . အိမ်ပြန်တော့မှာလား၊ ဒီနေ့တော့ အပေါင်းအ သင်းတွေနဲ့ မတွေ့ဘူး မဟုတ်လား’

‘အေးပါကွာ . . . ဒီနေ့မှ ထပ်သောက်ရင်လည်း မေမေ ငါ့ကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိမ့်မယ်’

‘ဆရာက ဆရာမေမေကိုတော့ အတော်ကြောက်တယ်နော်’

‘ဟ . . . ကြောက်တာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်မေမေပဲ၊ မင်းရော မင်း အဘွားကို မကြောက်ဘူးလား’

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကားမောင်းရင်း . . . လမင်း . . . စီးကရက်နဲ့တွေ့လည်း ခံရသေး၏။ မိုးမြေနှင့် နေရတာ ကြာ လျှင် လူလည်း ကျပ်ခိုးစွဲလိမ့်မည် ထင်သည်။

‘လူမမာ ပါလာရဲ့လား . . . တို့ လူမမာမေးဖို့ လိုအပ်လိမ့်

မယ် ထင်တယ်’

‘ဘယ်ကလူမမာလဲ ဆရာ’

‘ဟာကွာ . . . မင်းကလည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ပြည့်စုံ အဒေါ်လေ၊ သူ့ခမျာ စာအုပ်အရေးကြီးနေတဲ့ကြားက သွားခေါ် ရရှာတာ၊ တော်တော်ဝတ္ထုရားသိတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ’

မိုးမြေက ဖူးပြည့်စုံ ချီးမွမ်းခန်းထုတ်လာတော့ လမင်း ငြိမ်သက်နေမိ၏။ ရွှေရောင်ဘောလုံးလေးတစ်လုံးဟာ အမြင်ဆန်း တယုံတယ်လှပပါစေလေ။

‘သူနဲ့ဆက်ဆံရတာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား၊ လူမှုရေး လည်း သိတတ်တဲ့ မိန်းကလေးကွာ၊ အခု . . . သူ့ဝတ္ထုတွေဆို ရောင်း မလောက်ပဲ၊ စောင်ရေမြင့်မလားလို့တောင် စဉ်းစားနေရတယ်၊ စာရေးတယ်ဆိုတာလည်း မလွယ်ဘူးကွာ၊ ငါဆို . . . တစ်လံ တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ် ဆောင်းပါးရေးဖို့တောင် ခပ်ပျင်းပျင်း’

‘ဆရာ . . . ပြည့်စုံလိုမျိုးတော့ လူတိုင်းရေးတတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ချစ်ကြိုက်ညားကွဲ . . . အိရော . . . အိရော ဇာတ်လမ်းတွေ ပဲ၊ ဂန္ထဝင်တွင်မယ့် တင်ကျန်ခဲ့မယ့် ဝတ္ထုတွေမှ မဟုတ်တာ’

လမင်း နားကြားပြင်းကတ်လာသဖြင့် ဝင်ပြောမိသည်။

မိုးမြေ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွား၏။

‘ဟေ့ကောင် . . . လွယ်လွယ်လေး မပြောနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူစိတ်ဝင်စားအောင် . . . လူတွေ လက်ခံအားပေးအောင် ရေးရ

တာ လွယ်တယ်မှတ်လို့လား။ ကဲကွာ . . . မင်းပဲ တစ်ပုဂ္ဂိုလ်လောက် အပြစ်ရှိအောင် ရေးပြပါဦး။ လူတွေ စိတ်ဝင်စားတာ။ မစားတာ ထား။ ငါတစ်ယောက်တည်း စိတ်ဝင်စားအောင်ပဲ ရေးပြပါဦး'

'ဒါကတော့ . . . ဆရာက ပညာရှိပဲ။ တော်ရုံတန်ခိုးနဲ့ ဘယ် စိတ်ဝင်စားမလဲ၊ ပြီး . . . မျက်နှာကလည်း လိုက်ဦးမှာ။ အပြစ်ရှာ တတ်သူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ သိကြားမင်း နွားယောင်ဆောင် ပြတောင် ချိုကားတယ်လို့ ဖြစ်ဦးမှာပဲ'

'အောင်မယ် . . . ကျလည်းကျတဲ့ အကောင်၊ နေဦး . . . အိမ်မပြန်သေးဘူး၊ ပြည့်စုံဆီ မောင်း'

'နောက်ကျမနေဘူးလား ဆရာ . . . မနက်ကျမှ ရှိုးနဲ့မိုးနဲ့ ပန်းစည်းလေး ဘာလေးနဲ့ သွားပါလား'

'မင်းအဘ . . . ပန်းစည်းက ဘာလုပ်ရအောင်လဲ'

'သိဘူးလေ . . . နိုင်ငံခြားမှာ ရည်းစားဆီသွားရင် နှင်းဆီ ပန်းတွေကို ဖဲပြားလှလှတွေနဲ့ စည်းပြုပြီး သွားကြသလိုမျိုးလားလို့'

တို့ မြန်မာပြည်မှာ ဝီလောက် ကဗျာဆန်မနေနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ . . . ငါတို့လည်း ဘာမှမဟုတ် အဲ . . . စဉ်းစားကြတုန်း။ သတင်းမေးတယ်ဆိုတာ ဂရုတစိုက်ရှိမှုကို ဖော်ပြတာကွာ၊ အခု ပူပူ နွေးနွေးမေးတာနဲ့ မနက်မှ မေးတာ အဓိပ္ပာယ်ချင်း၊ လေးနက်မှုချင်း မတူဘူး'

'လူမမာ ပါမလာဘူး ဆရာ၊ ဟိုမှာပဲ လိုတာ လုပ်ပေးနဲ့တယ်။

အဒေါ်ကြီးက မလိုက်ချင်လို့'

အိမ်မှ ပြန်ရစေတော့လို့ လမ်း ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ စီးက ရက်နဲ့တွေ့ကလည်း တဖြည်းဖြည်း နှာခေါင်းယဉ်လာ၏။

'ဒါဆိုလည်းကွာ အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ သွားမေးဦး ခုပေါ့'

'သေဟဲ့ နန္ဒိယ . . . ' လမ်း ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်ပစ်လိုက် ချင်ပေမယ့် လက်မအားလို့ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ သိုးကလေးပုံမြင် လိုပါပဲ။ ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းမမြင်။

'ကောင်းပြီ ဆရာ . . . ကျွန်တော်တော့ ကားထဲမှာ အိပ် တွန့်ခဲ့မှာနော်၊ ဆရာဘာသာ တက်မေး၊ ကြိုပြီး မေတ္တာရပ်ခံပါရဲ့၊ တွန့်တော့ကို ဒရိုင်ဘာ . . . ဒရိုင်ဘာလို ဆက်ဆံပါ၊ ဟိုလူ . . . ဒီလူ နဲ့ မိတ်ဆက်မပေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော် လူတွေနဲ့ မသိချင်ဘူး'

'ဟေ . . .

ဖူးပြည့်စုံတို့ တိုက်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ကြိုတင် မေတ္တာရပ်ခံထားမှုကြောင့် မိုးမြေတစ်ယောက်တည်း ဆင်းရ၏။

'အလကား . . . အပိုအလုပ်တွေ'

'ဟေ့ကောင် . . . ဘာကွ'

'ဪ . . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကကောင်တွေ ပြောပါတယ် . . . အလကား အားအားလျားလျား'

မိုးမြေ ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။ လူ့ကို စောင်းပြောမှုနဲ့

သိပေမယ့်လည်း . . . သူ့စာ ဒီကျစ်ကပ်ကပ် မြင်းဆိုးလေးကိုမှ ခင်လည်းခင်သွားမိပြီ ဖြစ်သည်။

‘နာရီဝက်လောက်ပါကွာ . . . မင်း အဲဒီမှာ အိပ်စောင့်’

‘ရတယ် ဆရာ . . . တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာလည်း ရတယ် ကျွန်တော် အိပ်ပြီ’

လမင်းက သူ့အပြောအတိုင်း ကားမှန်တွေချ အိပ်ပြလိုက်၏။ မိုးမြေ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ညီ မရှိသည့်သူ့မှာ ညီငယ်လေး ကောက်ရသလိုပါပဲ။ ဖွာလန်ကြဆပ်ပင်လေးတွေထဲ ဖွချင်စိတ် ပေါက်ရသည်။

ခါတိုင်း ပြည့်စုံတို့သားအမိနှင့် စကားပြောလျှင် တမေ့တမော ကြာတတ်သော်လည်း ယခုတော့ မိုးမြေ နောက်ဆံတင်းနေသည်။

နာရီတကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေသဖြင့် ဖူးပြည့်စုံက နှုတ်ခမ်းစု၏။

‘ဆရာ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . နောက်က လူသတ်သမား လိုက်လာမှာကျနေတာပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး ပြည့်စုံရယ် . . . ဆယ်နာရီထိုးတော့မှာဆိုတော့ ပြည့်စုံတို့များ အိပ်ချင်မလားလို့ပါ။ ဟိုမှာ ဒေါ်ဒေါ်သမ်းတာ နှစ်ခါရှိပြီ’

‘မေမေကတော့ ဒီလိုပဲ၊ ပြည့်စုံကတော့ အိပ်ချင်ပါဘူး။ ဒီည . . . စာတစ်ပုဒ် အချောသတ်စရာ ရှိတယ်’

‘ဟုတ်လား . . . ကိုယ့်ကိုပေးမယ့် ဝတ္ထုလား၊ ဒီလ အပြီးရော ဆိုက်ပြီလား ပြည့်စုံက အရမ်းတော်တာပဲနော်’

‘အချင်းချင်းတွေပဲ ဆရာ . . . အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဒီလောက်ကတော့ လူတိုင်းရေးတတ်ကြမှာပါ’

ပြည့်စုံနှင့် လမင်း အပြောချင်း တယ်တူကြပါလား။ မိန်းမတွေဟာ ပိုမိုသာသာ ပြောတတ်ကြသည့်ဆိုလျှင်လည်း လမင်းကတော့ ယောက်ျားဖြစ်လျက်နှင့် ဘာလို့ ဒီလိုပြောရသနည်း။

‘ပြန်မှ ပြည့်စုံရေ . . . ဟိုကောင် ကားထဲမှာ သိုးနေလောက်ပြီ . . . မနည်းနိုးရမယ်’

‘ဟင် . . . လမင်း ပါလာသလား၊ ဘာလို့ ခေါ်မလာခဲ့သလဲ ဆရာရယ်၊ ပြည့်စုံနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးသွားပြီ ဆရာရဲ့၊ ကောင်လေးက စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ သိတတ်တယ်၊ ခိုင်းလို့ ပေါ့တယ်၊ နောက် . . . ပြည့်စုံမှာ အကြောင်းရှိရင် သူ့ပဲ ခိုင်းရမှာပဲ . . . နေဦး . . .

ပြည့်စုံ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ မုန့်လေး . . . ဘာလေး ကျွေးရဦးမှာပေါ့ ဆရာ၊ ကောင်လေး ဒီနေ့ အတော်မောသွားတယ်၊ ပြည့်စုံလည်း နောက်နေ့မှ အင်္ကျီလေးဘာလေး ဝယ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဖိုသီဖတ်သိနဲ့၊ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်အင်္ကျီ မရှိရှာဘူးနဲ့ တူတယ်’

ဖူးပြည့်စုံက စကားတွေ ရေပက်မဝင်ပြောရင်း လမင်းဆီ ဆင်းသွားဖို့ပြင်တော့ မိုးမြေရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဖူးပြည့်စုံက မောင်ကြံရွယ်သည့် စံပယ်ကုံး မဟုတ်လား။ လမင်းကို

အရမ်းဂရုစိုက်တာ မခံနိုင်သလို ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် . . . ယောက်ျားဆိုတာ သဘောထားကြီးရမည်။ မြင့်မြတ်ရပေမည်။

‘နေဦး ကိုယ်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒီကောင် . . . ပြည့်စုံ တစ်ယောက်တည်းဆို ကျိကျနေဦးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် . . . နောက်တစ်နေ့မှ ကိုယ်တို့ ပြန်လာကြမယ်၊ ခုတော့ ဒီကောင် အိပ်ချင်နေလောက်ပြီ ပြည့်စုံလည်း နားတော့၊ ကိုယ့်ကို လိုက်မပို့နဲ့တော့’

ပြောပေမယ့် ဖူးပြည့်စုံက ကားဆီအထိ လိုက်လာခဲ့သည်။ လမင်းကတော့ တကယ်ပါပဲ။ တကယ်ကို အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။ အိပ်မှုနံရံမှားဖြင့် မိုးမြေကို လက်သီးနှင့် ထိုးနေသေးသဖြင့် ဖူးပြည့်စုံမှာ တခစ်ခစ် ရယ်နေတော့၏။ ဒီတော့မှ လမင်းမှာ ပြူးတူးပြတ်

‘ဟင် . . . ဆရာ . . . အား ကျွန်တော်ဖြင့် အိပ်မက်ထဲမှာ တစ္ဆေနဲ့ နပန်းလုံးနေတာ ဆရာရဲ့၊ တစ္ဆေကလည်း ခါးပတ်နက် ကျွန်တော်ကလည်း ခါးပတ်နက်၊ အဟဲ . . . ကန်တော့ဆရာ . . . ဆောရီးဗျာ . . . ဘယ်နာသွားလဲ’

‘ခွေးကောင် . . . ကားမှန်တွေ ကွဲကုန်ရင်တော့ မင်းပေးတဲ့က ဖြတ်ရမှာပဲ’

လမင်းက ကားကို ပြန်ဆုတ်ကွေ့ဆဲ မိုးမြေကတော့ ဖူးပြည့်စုံနှင့် ရွှန်းရွှန်းဝေဝေ။ စကားတွေက ပြောလို့ဆိုလို့ မကုန်။ လမင်းက မိုးမြေကို ကားတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ပိတ်ပေးသည်။ သို့ပေမယ့် တော်တော်နှင့် ပိတ်လို့မရသေး။ တော်တော်အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလာ

၏၊ ဖူးပြည့်စုံမှာ မိုးမြေနှင့်စကားပြောနေပေ မယ့် မျက်စိရှင်သည့် စာရေးဆရာမပီပီ . . . လမင်း ကျွဲမြီးတိုနေပုံကို တအားရယ်ချင်လာတော့၏။

‘တာလဲ . . . ပြည့်စုံရဲ့ . . . ကိုယ်ပြောတဲ့အထဲမှာ ဘာတွေများ အမှားပါသလဲ၊ ပြည့်စုံကြည့်ရတာ အရမ်းရယ်ချင်နေတဲ့ပုံကြီး’

မိုးမြေ ပြောတော့ . . . ပြည့်စုံ မအောင့်နိုင်တော့ပြီ။ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်မောမိတော့၏။ လမင်းရုပ်က စိတ်ကို မနည်းဆွဲဆန့်ထားရသည့်ပုံကြီးပေမို့။

‘ကဲ . . . ဆရာ . . . နောက်မှတွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ ဟိုမှာကောင်လေး လူသတ်ချင်နေပြီ’

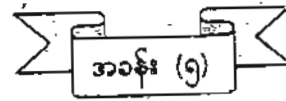
လမင်းက မိုးမြေဘက်မှ တံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက်ပြီး သူလည်း တစ်ဘက်မှ တက်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ . . . တို့ကို နှုတ်ဆက်ဦးလေ’

‘သွားပြီနော် မမ၊ နောက်လည်း လိုတာရှိရင် ခိုင်းပါ’

ဒီနေ့လည်း ဆယ်နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်၏။ ကားသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ အဘွားဒေါ်မင်းခံဆီ ပြန်သည်။ ဒီနေ့လည်း မိုးမြေက သူ့အိမ်မှာ ထမင်းမကျွေးပါ။ စရိတ်ငြိမ်းဆိုတာ ဘယ်စရိတ်ငြိမ်းပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားရင်း . . . လမင်း ဆယ်တစ်နာရီလောက်မှ အိပ်ရပါလေတော့၏။

သည်နေ့တော့ လမင်းတို့ စောစောပြန်ရသည်။ စာအုပ်
ထိတ်မှုအပြန် မိုးမြေ ဘယ်မိတ်ဆွေနှင့်မှ မတွေ့ပါစေနှင့်ဟု ဆု
တောင်းရတာလည်း အမော။ သို့သော် လမင်း ဆုတောင်းမပြည့်ရှာ
။ မိုးမြေက ခြေရုည့်ရှည်ဖြင့် ယေထန်ကုန်းဘက်သို့ ပတ်အစောင်း
သွားခဲ့၏။ လမင်းကြားဖူးသည့် ဟာသလေးတစ်ခုလိုပေါ့။ အသောက်
သမားများ အပေါင်းအသင်းနှင့်တွေ့ရင် သောက်တယ်။ မတွေ့လျှင်
ဆွေအောင်လိုက်ရှာတယ် ဆိုတာမျိုး။ ယခုလည်း တစ်နေ့တလေ
အား အိမ်စောစောပြန်ရမလားရယ်လို့ . . . ယခုတော့ အာစရိက
ယေထန်ကုန်းဘက်လှည့်ပြီး သောက်ဖော်သောက်ဖက် ရှာမြန်
သလို။ လမင်း အလုပ်ဝင်သည့် နှစ်ပတ်အတွင်း စိတ်ညစ်ရသည့်
နေ့က ဆယ့်လေးရက်မက။ သို့ပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့နည်း။
'ဟေ့ကောင် . . . ဆင်း'
'ရတယ် ဆရာ . . . ဆရာပဲ သောက်ပါ။ ကျွန်တော် လက်

မတ်ရည် မကြိုက်ဘူး'

လေထန်ကုန်းဆိုတာ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ထုတ်ဝေသူတွေ၊ စာပေအနုပညာသမားတွေ စုသည့်နေရာ မဟုတ်ပါလားလမင်း မဆင်းလိုပါ။ ပြီး . . . ဟိုယ်က အယောင်ဆောင်မို့ လူသိတွေမှာလည်း စိုးသည်။ မူလဘဝ ပေါ်သွားမှာလည်း စိုးပါသည်။ တော်ကြာ . . . မျက်စိစူးသူနှင့် တွေ့လျှင်မလွယ်။ အတုသည် အစစ်လို ဘယ်မှာ စိတ်လုံမှာတဲ့နည်း။

'ဟေ့ကောင် . . . ဆင်းဆို ဆင်း၊ ငါ မင်းကို မုန့်နဲ့ လက်ဖက်ရည် တိုက်မလို့၊ တော်ကြာ စရိတ်ငြိမ်းဆိုပြီး ဘာမှမကျွေးဘူး ဖြစ်နေဦးမယ်'

'ဗျာ . . . ဆရာပြောတဲ့ စရိတ်ငြိမ်းက လက်ဖက်ရည်တိုက်တာကို ပြောတာလား၊ သိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ထမင်းကျွေးမှာကို ပြောတာလားလို့'

လမင်းစကားကြောင့် မိုးမြေ အော်ရယ်တော့သည်။

'ဒါဖြင့် ငါတို့တွေ အဓိပ္ပာယ်လွဲနေကြတာပေါ့ . . . ဟုတ်လား ငါဆိုလိုတဲ့ စရိတ်ငြိမ်းက အပြင်ထွက်ရင် မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်ကွာ မနက်စာ အလုပ်တိုက်မှာ ထမင်းကျွေးတယ်ကွာ . . . ဒါပဲလေ ညစာတော့ ကိုယ့်ဘာသာ စားပေါ့ကွာ၊ မင်းက ငါနဲ့ ထက်ကြပ်မှမနေနိုင်တာ၊ ငါ့အနားမှာ . . . ငါ့ကိုယ်ရံတော်လို နေနိုင်ရင်တော့ တစ်မျိုး

အမလေး . . . သူ့အနားတော့ အတူကပ်မနေနိုင်ပါ။ နေ

မိစေ ရပါတယ်။ လမင်း . . . ကဗျာကယာ လက်ကာဖြစ်၏။

'ရတယ် ဆရာ . . . ရတယ် . . . မကျွေးနိုင်လည်း နေပါ ဆ၊ အခုလည်း ဆရာဘာသာ ထိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီက စာဖတ်ရင်း စောင့်နေမယ်'

လမင်းက မိုးမြေယူလာသည့် မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဝတ္ထုများကို မြှောက်ပြရင်း ဆိုသော်လည်း မရ၊ တော်တော်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းသူသည်။

'မရဘူး ဟေ့ကောင် . . . ငါကတော့ အချိန်အကန့်အသတ် နဲ့ ကြာလို့၊ မင်းက ကားထဲမှာ စောင့်လို့ဆိုရင် ဘယ်တရားမလဲ၊ ဆင်းကွာ . . . ငါက လူကို လူလို သဘောထားတယ်ကွာ'

တစ်ခါတော့ ခက်ချေပြီတည်း။ နားလည်မှုတွေ လွဲနေရသဖြင့် လမင်း မတတ်သာတော့။ မိုးမြေနှင့်အတူ ဆင်းရသည်။

'ဟေ့ . . . ဒီဝိုင်းကိုလာဟေ့ . . . ကိုခြိမ့်'

'ဟော . . . အသူရာ'

လမင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ . . . ဟိုတစ်ခါ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ တွေ့ရသည့် ကဗျာဆရာကြီး။ သူမကို ပခုံးဖက်သည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ညှည်းသိုးသိုးလူ။

'လာ . . . ညီလေး . . . ထိုင်'

ကဗျာဆရာ အသူရာက လမင်းကို တရင်းတနှီး၊ နွေးထွေးစွာ နေရာချထားပေးသည်။ နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေထဲ လမင်းမှာ

အသက်ရှူကျပ်လှသည်။ ဒါ... ကိုယ့်နယ်ပယ် မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။ ပြီး... ဆရာအသုရာ၏ ကြင်နာမှုတွေက လမင်းကို စိတ်ညစ်စေသည်။ လမင်းက မိန်းကလေးမို့ ကိုယ့်ကို ထိတာ၊ ကိုင်တာ ဖက်တာ ဘယ်ကြိုက်မလဲ။ သို့သော် ယောက်ျားလုပ်နေရသည်မို့ အောင့်အီးသည်းခံနေရသည်။ သူထို့ချင်း အလုပ်သဘောတွေ၊ အာလာပသလ္လာပတွေ ပြောတာက ကိစ္စမရှိ။ လမင်းကိုပါ စကားဝိုင်းထဲ ဆွဲဆွဲထည့်တာက ဆိုးသည်။

‘ညီလေးရဲ့... သီလား’ ‘ညီလေးရဲ့... သီလား’ နှင့် လူမှုရေးတွေ ကျေပွန်ပြနေတော့ ခက်လှသည်။ မိုးမြေတော့ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသမျှ လူအတော်များများနှင့် နှုတ်ဆက်၊ ရယ်မောပေါ့ပါး လွတ်လပ်နေခဲ့သည်။ လမင်းမှာ ကျီးတို့အလယ်က ဒေါင်းလား၊ ဒေါင်းတို့အလယ်က ကျီးကန်းလား ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အတန်ကြာတော့ သူတို့ အရက်သောက်ဖို့ စုဝေးတိုင်ပင်ကြသည်။ လမင်းမျက်နှာမှာ ဆီးရွက်မျှ။

‘ဟာ... ဒီနေ့တော့ သောက်လို့ မဖြစ်ဘူးပျို၊ စာတွေလည်း မဖတ်ဖြစ်တာ ကြာပြီ၊ ဒီကောင့်ကို စာဖတ်ခိုင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ပြီး...’

‘ဘာလဲ... ခင်ဗျားက လူလွတ်ပါဗျာ၊ ဘယ်သူ့ဩဇာခံနေရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့တောင် အိမ်က မဟေသီ... ဆူတာဆဲတာ ခံပြီး ကဲဦးမှာကို...’

‘ဟာ... ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ကလေးရှိလို့ပါ၊ မေမေကလည်း နေမကောင်းဘူးဗျ၊ သူ့နေမကောင်းတုန်း စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်ဘူး’

မိုးမြေစကားများကြောင့် လမင်း အားရဝမ်းသာဖြစ်ရ၏။ ခနည်းတောင်းပန်ပြီးမှ သူတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒီနေ့တော့ ငါးနာရီမထိုးခင် အိမ်ပြန်ရောက်ကြ၏။ ထုံးစံအတိုင်း လမင်းက မိုးမြေအတွက် ကားတစ်ခါ ဖွင့်ပေး၊ ပစ္စည်းပစ္စယများ ကုသယ်ပေးသည်။ မိုးမြေ ယူလာသည့် စာအုပ်များအား ဧည့်ခန်းထဲထိ လိုက်ပို့ပေး၏။

မိုးမြေကတော့ ဖြည်းဆေးစွာပဲ လမင်းအား ကားနားမှ ရပ်စောင့်နေဆဲ။ လမင်းမှာ အံ့ဩရ၏။ တာဝန်မပြီးသေးဘူးထင်သည်။ အာခိုင်းဦးမှာပါလိမ့်။

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ရေချိုးချင်ပြန်ချို့၊ ခုညစာ ငါနဲ့အတူ ထမင်းလာစား၊ ခုည... ငါ့ကို စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြစမ်းပါကွာ’

ခရိုင်ဘာကြီး လမင်း စိတ်အတော်ညစ်သွားရ၏။ ဘွားကတော့ ကြိုက်မှာမဟုတ်။ သို့သော် ခင်သူရသည် လမင်း ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။ ခေါင်းညိတ်ရုံမှအပ မည်သို့ ဆင်ခြေပေးရမှာတုနည်း။

‘မြေးရယ်... ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီအလုပ်ကြီးကို ထွက်လိုက်ပါတော့၊ ဘွား... တရားရိပ်သာ ဝင်လိုက်မယ်၊ ငါ့မြေး နောက်ဆုံး

တင်းနေရတာ ဘွားကြောင့် မဟုတ်လား၊ ငါ့မြီး တစ်ခမ်းတစ်ခါးဆို ဘယ်အလုပ် လုပ်လုပ် . . . နေလောက်၊ စားလောက်မှာပါ။ ဘော်ဒါ ဆောင်တစ်ခုခုမှာ နေ၊ တခြားအလုပ်သာ လုပ်တော့'

* ထင်သည့်အတိုင်း . . . ဘွားဘွားဒေါ်မင်းခံမှာ မျက်ရည် လေးတစမ်းစမ်းဖြင့် တားမြစ်ရှာသည်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ ညဖက် လူပျို ခန်းထဲမှာ စာဖတ်ပြရမှာ မဟုတ်လား။ လမင်းလည်း စိတ်ညစ်ပါ သည်။ သို့သော် ယခု အားလုံးက လမင်းကို ယောက်ျားလေးအဖြစ် ပဲ သိထားကြတာ မဟုတ်လား။

'ဘွားရယ် . . . ဖိုးသား ပြောပါရစေ၊ ဖိုးသားက . . . ကရာ တေးခါးပတ်နက် ရထားတယ်လေ၊ ပြီး . . . ဖိုးသား ဘောင်းဘီအိတ် ထဲမှာ ခလုတ်ခါးလေး အမြဲပါပြီးသားပါ။ ဆရာကလည်း ဖိုးသားကို ယောက်ျားပဲ အောက်မေ့တာပါဗျာ၊ ခုလည်း သူ့မျက်စိမကောင်းလို့ နိုးရိုးသားသား ဖိုးသားကို စာခေါ်ဖတ်ခိုင်းရှာတာပါ'

'စာဖတ်ခိုင်းတာပဲ . . . သူတို့အိမ်မှာ လူတွေကို ပြည့်လို့'

'ဪ . . . ဘွားကလဲ၊ လူတွေပြည့်နေပေမယ့် သူ့အလုပ် နဲ့ သူလေ၊ ကံပါ . . . လာ . . . ဘွား ထမင်းစား၊ မနက်က ဖိုးသား ချက်ပေးတဲ့ ကြက်သားဆီပြန်လေး ကောင်းလား။ အစပ်ပေါ့တယ် နော်၊ နူးလည်း နူးတယ် . . . လာ . . . ဘွား'

ခင်သူရက ဘွားစိတ်သက်သာရာရရန် ဘွားအား ထမင်းခူး ပေး၏။

'မြီးပါ၊ တစ်ခါတည်း စားမှာ မဟုတ်လား . . . လာ . . . အတူစားကြမယ်'

'ဒီနေ့ ဖိုးသားကို ဆရာက သူ့အိမ်မှာ ထမင်းစား . . . တဲ့၊ ဖိုးသား ဟိုမှာစားတော့ ဘွား . . . ကြက်သား ဝိုစားရတာပေါ့၊ ဘွား . . . များများစားနော်'

'ဟာ . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ . . . သူ့ဌေးအိမ်မှာ မြီး . . . မျက်နှာငယ်ရမှာပေါ့၊ ဘွားစိတ်ကတော့ ဟင်းတစ်တုံးရှိရင် တစ်ခြမ်း စီ စားမယ်၊ ဆားနဲ့ စားရစားရ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် စားစမ်းပါ ဖိုးသား ရယ်'

ထမင်းအိုးလေးနားမှာ လမင်း တွေဝေနေဆဲ . . . အိမ်ရှေ့ မှာ အရိပ်တစ်ခု ထင်လာ၏။ ဆရာတို့အိမ်မှ ထမင်းချက်သည့် ကောင်မလေး။

'ကိုလမင်း . . . ဆရာမိုးမြေက ထမင်းစား စောင့်နေပါ တယ်၊ ခု လာခဲ့ပါတဲ့'

ပြောပြီး ကောင်မလေးက ရပ်စောင့်နေ၏။ လမင်း . . . အဘွားမျက်နှာကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် မျက်နှာလေးဖြင့် ကြည့် လိုက်သည်။ ခုတလော . . . ဒီအလုပ် ဝင်ကတည်းက မျက်နှာငယ် လှသည့် မြီးဖြစ်သူအား ဒေါ်မင်းခံ မကြည့်ရက်။ ရင်ထဲမှာ နာလွန်း လှသည်။

'ဘွား . . . ဖိုးသား သွားလိုက်ပြီးမယ်နော်၊ ဘွား . . . ထမင်း'

၉၂ ကြယ်စုများစေ

စေ့ရုံစေ့ထား။ ခြုံကြီးက လုံပါတယ်။ ဘွား . . . အိပ်နှင့်နော် နှိုးသား
ဘာသာ ဖွင့်ဝင်ခဲ့မယ်

ကောင်မလေးနောက် လိုက်သွားရှာသည့် ခင်သူချအား
လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဒေါ်မင်းဝင်းတင်သောက် ထမင်းဆက်မစားနိုင်
တော့တာ ခင်သူရကတော့ သိမည်မသိ။

‘လာ . . . အစ်ကို’

ထမင်းချက်သည် ကောင်မလေးက ထမင်းကို နောက်ဘက်
မှ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ခမ်းနားသည့် ထမင်းစားခန်းထဲမှာတော့ မိုးမြေ
ထိုင်စောင့်နေသည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . မြန်မြန်လာကွာ၊ တစ်အိမ်လုံး စားပြီးသွား
ပြီ၊ ငါ မင်းကို စောင့်နေတာ၊ ဘာတွေ ပြင်ဆင်ခြယ်သနေလို့လဲ၊
ခုနှစ်နာရီ ထိုးပြီ၊ စားပြီးရင် မင်းကို စာဖတ်ခိုင်းမလို့’

လမင်း ဘာမှ စကားပြန်မပြောဖြစ်။ မိုးမြေ ညွှန်ပြသည့်
နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထမင်းခိုင်းက ခမ်းနားပေမယ့် လမင်း
ရှိုးတိုးရှန်းတန့် မဖြစ်။ ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲ နေခဲ့ စားခဲ့ရသည်
မဟုတ်ပါလား။ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို လမင်း . . . တွမ်းကျင် အသား
ကျွတ် ကိုင်တွယ်စားသောက်လိုက်သည်။

‘အား . . . မင်းလတ်တွေက သွယ်ပျောင်းနေတာပဲနော်၊
ဒါ . . . အနုပညာဆန်တဲ့ လက်ပဲ’

မိုးမြေစကားကြောင့် လမင်း . . . ကိုယ့်လက်တွေကို

ကမ္ဘာမြေရဲ့လက်နဲ့ သွန်းဆပ်တဲ့လမင်း ၉၃

အလန့်တကြား ပြန်ကြည့်မိသည်။ သွယ်ပျောင်းလှပသည့် လက်
ချောင်းလေးတွေက ဆင်စွယ်နှစ်နယ် ဝင်းဝင်းပပ။ မွေးညင်းလေး
တွေပါ . . . ဆရာ မြင်သွားလေမလား။ သူ့ရှေ့ ထမင်းစားရမှာ
မဝံ့မရဲ ဖြစ်သွားရသည်။ မိုးမြေကတော့ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိ
ဆက်လက်ဝေဖန်နေပြန်သည်။

‘မင်းနှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ရဲလွန်းတယ်၊ ယောက်ျားတစ်
ယောက်အတွက် ဒီလောက် နှုတ်ခမ်းတွေရဲနေတာ အပိုပဲကွ . . .
အံ့သြစရာ၊ မင်း တစ်ခါမှ မဟုတ်တာ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူးလား’

‘ဗျာ . . .’

‘ဪ . . . အရက်သောက်တာတို့၊ စီးကရက်သောက်တာ
တို့ . . . ဘာတို့ . . .’

လမင်းက ခပ်ငုံ့ စကားပြန်ပြောရင်း ထမင်းကို ခပ်မြန်မြန်
စားမိ၏။ မြန်မြန်ပြီး . . . ပြီးရောသဘောဖြင့် နင်းကန်စားမိသဖြင့်
ငါးရိုးသေးသေးတစ်ခု လည်ချောင်းမှာ စူးတော့၏။

‘အား . . .’

ခိုးလိုချင်လူဝေဒနာကိုရော၊ ရှက်တာရော . . . ရောပြွမ်းပြီး
လမင်း မျက်ရည်ကျလှလှ။ ငတ်ငတ်နှင့်စားသည် ထင်တော့မှာပဲ၊
ငတ်ကြီးကျသည် ထင်တော့မှာပဲ။

‘ဟာ . . . ဟေ့ကောင် ဟိန်းစူးပြီလား . . . မှန်း . . . မှန်း
. . . ပလုတ်အရင်ကျင်း . . . ငါ ကြည့်ပေးမယ်’

'ဟင့်အင်း . . . ရ . . . ရတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် အဘွားဆီ ပြန်မယ်'

လမင်းက ငိုတော့မည့်ရုပ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်ရင်း . . .
ထမင်းဝိုင်းမှ ထပြေးဖို့ ပြင်သည်။ မရ။ မိုးမြေက ဆွဲထားသည်။
ပြီး . . . ရေသန့်ပုလင်းမှ ရေကို ငဲ့ထည့်ပေးသည်။ ရေက စားပွဲပေါ်
မှာ အဆင်သင့်။ လမင်း ပြေးလို့မရတော့ပါ။ သူခိုင်းသလို ပလုတ်
ကျင်းပြီး ကိုယ့်ဘာသာ နှိုက်ဖို့၊ အရိုးရှာဖို့ပဲ ကြိုးစားသည်။

'ဆ . . . ဆရာက မျက်စိကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ တော်
ကြာ ကျန်တော့ပါးစပ်ထဲ ချော်နှိုက်နေမှဖြင့် . . .'

'ဟေ့ကောင် . . . ပါးစပ်ကို ပါးစပ်မှန်း ငါသိတယ်၊ ချော်
နှိုက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး'

ပြောပြီး . . . မိုးမြေက လမင်းမျက်နှာကို လက်ညှိုး လက်မ
ဖြင့် ညှပ်ဖျစ်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က အရိုးနှိုက်ပေး၏။ နီးကပ်
လှသော အငွေ့အသက်တွေမှာ သူက သဘောမိုးဖြင့် လုပ်ပေးနေ
သော်ငြား လမင်းမှာ ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်းခုန်နေရသည်။ မိမိကိုယ်
လည်း အံ့သြ၏။ အရမ်းရှက်နေရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ အရမ်း ငိုချင်
နေရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မိုးမြေကတော့ ဘာမျှ သိပုံမရှိ။ သူ့တာဝန်
သာ သူထမ်းဆောင်နေတော့သည်။

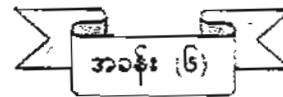
'ကဲ . . . ရပြီ၊ ဒီမှာ တွေ့လား၊ ငါက မျက်စိမကောင်းတာ
မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စာမတ်ဖို့သာ မသင့်တော်သေးတာပါ။ ကျန်တာ

ရတယ်၊ ကဲ . . . လာ . . . ထမင်းဆက်စား၊ ပြန်မပြေးပါနဲ့ဦးကွာ၊
ငါ မဂ္ဂဇင်းတွေနဲ့ အဆက်ပြတ်နေရတာ တစ်လကျော်ပြီ၊ နှစ်လပြည့်
တော့မယ်၊ စာပေသမားဆိုတာ အဲလောက် မကင်းကွာရဘူး၊ ငါ့ကို
ငါသိချင်တာလေးတွေ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖတ်ပြပါဦးကွာ . . . နော်'

မိုးမြေက သနားစဖွယ် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောဆို
နေတော့လည်း မငြင်းရက်တော့။

ရှက်လို့ . . . စိတ်ညစ်လို့ သေချင်သေသွားပါစေ . . . ဆရာ
ရယ်၊ လမင်း . . . ဆရာ့အတွက်ဆို ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးချင်ပါတော့
တယ်။

ညက ဆယ်နှစ်နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ခွင့်ရ၊ အိပ်ခွင့်ရခဲ့သော်
လည်း လမင်း ဆက်အိပ်မနေအားပါ။ တစ်ပတ်မှာတစ်ရက်ပဲ နားခွင့်
ပေးသည့် ရက်ကလေးမှာ ဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင် သေချာစွာ ပြုစု
ပေးချင်လှပါသည်။ ဘွားက ဒီတနင်္ဂနွေမှာ ဘုရားသွားချင်သည်လို့
အစောကြီးက ပြောထားခဲ့သည်။ လမင်း ဘွားကို ဘုရားပို့ပေးရမည်။
ဘုရားမှာ အေးစေးဆေးဆေး နေချင်သလောက်နေဖို့အတွက်
နက်စောစော ချက်ပြုတ်ခဲ့ရဦးမည်လေ။ ဒီကနေ့ အားလပ်ရက်မို့
ဘွားကို ဓါတိုင်းနေ့များထက်လည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး ချက်ပြုတ်
ပေးချင်သည်။

သည်တော့ နံနက်ခုနစ်နာရီခွဲသာရှိသေးသော်လည်း လမင်း
အေးမှ ပြန်လာခဲ့ပါပြီ။ သူတို့နေရာက လှည်းတန်းဈေးနှင့် မဝေးလှ
သဖြင့် အဆင်တော့ပြေသည်။ ဓါတိုင်းက ပြီးစလွယ် အသားဟင်း
ဆန်ဖျိုးဖျိုးသာ ဆီပြန်ချက်ပေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း ဒီကနေ့တော့ ချဉ်

ရည်ဟင်း။ ငါးပိ၊ တို့စရာနှင့် ငါးဖယ်ငါးဆုပ် ဆီပြန်ချက်ပေးမည်။ ငါးဖယ်က ကိုယ့်ဘာသာခြစ်မှာမို့ အရိုး၊ အရေခွံနှင့် ခေါင်းက ချည်ဟင်းအစပ် ရမည်။ နံနံပင်လေး အုပ်။ ဘွားတော့ ထမင်းသိပ်ပြန် မှာပဲ။ အတွေးနှင့် လမင်း စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။

သူဌေးအိမ်များ ဝင်ရဲ၊ ထွက်ရတာ သိတ်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းပါ၏။ ဝင်းတံခါးက အမြဲစေ့ပိတ်ထားသဖြင့် ဝင်လိုက ဝင် ထွက်လိုက ထွက် လုပ်လို့ မရ။ အိမ်မှာလည်း မာလီ မထား၊ ခြံစောင့် မထားသဖြင့် အိမ်သားတွေ လာလာဖွင့်ပေးရတာ အားနာစရာ ကောင်းလှသည်။ ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းတွေအတွက် အရေး မကြီးသော်လည်း လမင်းလို ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်မှာတော့ ပိတ် ထားသော တံခါးကို လာဖွင့်ခိုင်းဖို့ရာ တော်တော်အပန်းကြီးနေမိ သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . အိမ်ကြီးရှင်တို့ရဲ့ မျက်နှာတွေက နည်း နည်းတော့ တင်းသည် မဟုတ်လား။

သူ့အလိုလို ပွင့်လာတော့မှ ဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး လမင်း ခြံရှေ့ဘုတ်ခုံမှာ ထိုင်စောင့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ညက အိပ်ရေး မဝသဖြင့် လူက မူးနောက်ရီဝေနေရသေးသည်။ အလို . . . လမင်း မူးနောက်ရီဝေနေရတာ အိပ်ရေးမဝတာတင် ဟုတ်ရဲ့လား။ ပြန်တွေ့ မိတော့ လမင်းမျက်နှာ တချိန်ချိန်ဖြစ်အောင် ရှက်သွေးဖြာလာခဲ့၏။

‘ဟေ့ကောင် . . . မာတိကာက စပြီး အရင်ဖတ်ပြကွာ၊ ငါ ဪ့ကံတဲ့ဆောင်းပါးတွေ အရင်နားထောင်ရအောင်၊ နေဦး အရုပ် သည်း ကြည့်ဦးမယ်၊ လာ . . . မင်းက ဒီကုလားထိုင်မှာ ထိုင်၊ ငါက တော့ လူကြီးပဲကွာ၊ အိပ်ရာပေါ်က နားထောင်မယ်နော်’

ဆရာက သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး လမင်းက တောင်ဘေး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရသည်။ ပြီး . . . သူခိုင်းသမျှ ဖတ်ပြ ရပါ၏။ ဆရာက စာကို စိတ်ဝင်စားလွန်းနေသဖြင့် လမင်းနှင့် နီး တပ်စွာ ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်၊ ပက်လက်လှန်လိုက်ဖြင့် နားထောင် သည်။ လက်တွေ့က အထွေးထွေးအယှက်ယှက်။

‘မှန်း . . . ယေခမ်းပါဦးကွ . . . သူ့ရှပ်ဖော်ပုံ ကြည့်ရအောင်’
‘အာ . . . ဒီပန်းချီ တော်တော်မိတာပဲ . . . ဒီဓာတ်ပုံက သည်း တော်တော်ရှားတဲ့ပုံကွ’

သူက သွေးရိုးသားရိုးနှင့် လှုပ်ရှားဦးဆောင်နေသမျှ တူခိုင်း လေး . . . လမင်းမှာ သွေးခွန်နှုန်းမမှန် ဖြစ်နေရသည်။ စာတွေ အလည်း ဖတ်လို့ပဲ မပြီးနိုင်တော့။ တစ်ဖျပ်ပြီး တစ်ဖျပ်၊ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်၊ လမင်းကလည်း သူခိုင်းလျှင်ဖြင့် အစိုးကြေကြေ၊ အရ နန်းဇန်း . . . ဆောင်ရွက်ပေးချင်နေတော့သည်မို့။

ညဆယ်နာရီခန့်ကျ ဆရာမမေက ကော်ဖီတစ်ကရားနှင့် မုန့်များကို လင်ပန်းလေးဖြင့် ယူလာပို့ခဲ့သည်။

‘သားရေ . . . ဒီကောင်လေးကို ဒီမှာတော့ မအိပ်ခိုင်းဘူး မဟုတ်လား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ . . . ကျွန်တော်က သိပ်ညဉ့်နက်ရင် ဒီမှာပဲ သိပ်လိုက်မလားလို့’

ဆရာစကားကြောင့် လမင်း အသက်ရှူရပ်မတတ် ဖြစ်သွားပြီး မတူမတန်သလို၊ အဆင့်အတန်းခွဲ ဆက်ဆံချင်သည့် ဆရာမေမေကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရတော့၏။

‘အားနာစရာပါကွယ်၊ သူ့ခမျာ . . . ဘွားအေကြီးက တစ်ဖက် ရှိသေးတယ်၊ လူကြီးသူကြီးဆိုတာ ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အခု ကောင်းနေပေမယ့် တော်ကြာ ဖောက်ရင်ဖောက်လာတာမျိုး၊ ပြန်တော့ အိပ်ပါစေ’

ဝါ . . . အမိန့်ပါပဲ။ ဆရာသည် လူကြီးဖြစ်နေသော်လည်း မိခင်ဝကားကို မပယ်ရှားဝံ့ပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ မပယ်ရှားဝံ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးအင်မတန် တင်နေရပါသည်။ နို့ဖို့ မလွယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ကျွန်တော် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်’

ဆရာမေမေကြောင့် လမင်း အိပ်ပြန်ခွင့်ရခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ပြဿနာတွေကတော့ ကြာလေလေ ရှုပ်ထွေးနက်နဲလာလေလေ၊ အယောင်ဆောင်ဘဝဟာ အတော်ဆိုးပါလားနော်။ ညက အိပ်ပျော်

သွားသည့် ဘွားဘေးနားမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ဝင်အိပ်ခဲ့ရပါသည်။

‘ကွီ . . .’

တံခါးဖွင့်သံ ကြားသဖြင့် လမင်း ထလိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ ဆည်း ဈေးဆွဲခြင်းက တစ်ဖက်။ ဘွားအတွက် ဝယ်လာသည့် မုန့်ဆင်းခါးပါဆယ်ထုပ်က တစ်ဖက်။ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့သည်။ ဒီနေ့ လမင်းဝတ်ထားတာ . . . လီဗိုက်အဖြူဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဆွယ်တာခေါင်းစွပ်ပွပွအဝါ။ ခေါင်းမှာလည်း လျှာထိုးဦးထုပ်အဝါ။

‘ဟကောင်ရ . . . စောစောစီးစီး၊ မင်း အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ဘူးလား’

‘ဪ . . . ဆရာ၊ မအိပ်အားပါဘူးဗျာ၊ ဘွားကို ဖွယ်ဖွယ် ချရာလေး ချက်ကျွေးချင်လို့ပါ။ ပြီး . . . ဘုရားလည်း ပို့ပေးရဦးမယ်’

‘မင်း အိပ်ချင်နေမှာပေါ့၊ မင်းရုပ်က အိပ်ချင်နေတဲ့ရုပ်၊ ခိုဝေခေ . . . ဟိုဒင်း . . . အရက်မူးနေတာကျနေတာပဲ’

ဟုတ်လား။ ဆရာစကားကြောင့် လမင်း ရှက်သွား၏။ ညက သူ့ဆီက ပြန်ရောက်လာတော့လည်း ချက်ချင်း အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူးလေ။

‘ရဟယ် ဆရာ . . . ကျွန်တော် ထမင်းချက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဆရာရော ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ မေမေက ခြံရှေ့မှာ ကောင်မလေး

တစ်လောက် ထိုင်စောင့်နေတယ် ပြောလို့ ဘယ်သူလဲလို့ . . . တံခါး လာဖွင့်ပေးတာ'

ဆရာစကားကြောင့် လမင်းမျက်နှာ ဖွေးခနဲ ပြစ်သွားရ၏။ ဆရာမေမေက အိမ်အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ လှမ်းမြင်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လမင်းရုပ်က မိန်းကလေးရုပ် ထွက်နေသတဲ့လား။

'လူကြီးဆိုတော့ မျက်စိမှန်ပြီလေကွာ၊ အထီးမှန်း မသိ၊ အမမှန်းမသိ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ ငါ့မှာ . . . ဖူးပြည့်စုံလားလို့'

ဆရာစကားကြောင့် လမင်း . . . ရင်ထဲ နှင့်သွားချပြန်သည်။ ဪ . . . သူကလည်း သူ့ရောဂါနဲ့သူပေါ့နော်။ ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ လမင်း ခြံထဲသို့ အင်လာခဲ့သည်။ ဆရာက တံခါးပိတ်နေရာမှ လှမ်းအော်၏။

'လမင်းရေ ငါလည်း မင်းတို့အိမ် အလည်လာဦးမယ်နော်'

လမင်း နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ခုလိုအားလပ်ရက်ကလေးမှာ၊ ရှိသမျှ အချိန်တွေ အားလုံး . . . ဘွားသို့သာ လမင်းပုံပေးချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ မလာနဲ့ ပြောလို့လည်း မဖြစ်ပါ။ ဆရာအနားမှာ နေရတာ၊ ဆရာကိုမြင်ရတာ လူတစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေပူနွေးအောင် ဖြစ်တည်စေပေမယ့် သည်တစ်နေ့လေးတော့ ဘွားနှင့်သာ အချိန်ကုန်ချင်မိတာ ဘွားကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပါ။

ဘန်ဂလို၏ရှေ့ခန်း ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးမှာ ဘွားက ဆိုင်ရင်း 'သူ့မြေး ဖိုးသားကို မျှော်နေတာ သနားကြင်နာစရာ ဆောင်းလှသည်။' မိခင် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည့် လမင်းအတွက် ဘွားသာ မိခင်၊ ဘွားသာ ဖခင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

'ဘွားရေ . . . မုန့်ဟင်းခါး ပါလာတယ်ဗျ . . . ဘူးသီးကြော်နဲ့နော် . . . ငှက်ပျောအူဖတ်ကလေးတွေရော . . . ဘာရော'

လမင်းက အသံလေးစာစာဖြင့် အိမ်ပေါ်ပြေးတက်၊ မီးဖိုထဲ ခုပန်းကန်လုံးလေးတစ်လုံး ယူကာ မုန့်ကို ပြင်ဆင်ပေးနေဆဲ ဆရာရောက်လာခဲ့သည်။ လမင်းကတော့ ဆရာကို မြင်နေချင်တာပေါ့လေ။ သို့ပေမယ့် ဘွားဒေါ်မင်းဖဲမျက်နှာပျက်သွားပုံက ကွက်ခနဲ။ လူကြီးဆိုတော့လည်း ချက်ချင်း ဖုံးဖိလိုက်ရှာတာ သနားစရာ။

'လာ . . . သူငယ် . . . အဲ . . . ဘယ်သူ'

ဘွားအပြောကြောင့် လမင်း ဆရာကို အားနာသွားရသည်။ ဘွားက နာမည်တောင် မသိသလို ဖြစ်နေသည်မို့။ ဘွား . . . စိတ်ဈေး၊ ဗျာပါပွေသွားသည်ဆိုတာ လမင်းကတော့ သိပါသည်။

'ဘယ်က သူငယ်ရဲ့မှာလဲ ဘွားရယ်၊ ဆရာက လူကြီးပါ၊ ဖိုးသားရဲ့ တော့ (စ်)၊ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး၊ စာရေးဆရာကြီး'

လမင်းက ဖာဖာထေးထေး ဝင်ပြောရသည်။ ဆရာကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါ။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် ဘွားဘေးနား၊ အောက်ကြမ်းပြင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘လမင်းကလဲကွာ . . . ဆရာများ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးလေး ဘာလေးနဲ့၊ ဘာမှအဖြစ်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟာ . . . ဆရာ . . . ဒီအပေါ်ဆင့်မှာ ထိုင်ပါ။ ကျွန်တော် အားနာလိုက်တာ . . . ဒီအိမ်မှာလည်း ကုလားထိုင်က တစ်လုံးတည်း’

လမင်းမှာ ဘွားကို အောက်ဆင်းထိုင်ခိုင်းဖို့လည်း မဖြစ်၊ ဆရာ အောက်မှာထိုင်နေတာကိုလည်း မကြည့်ရက်ဖြစ်နေမိသည်။ ဘွားခမျာလည်း လူကြီးမို့ အထိုင်အထက လွယ်တာမဟုတ်။ လမင်း . . . ဆရာကို အောက်ကြမ်းပြင်မှ ဆွဲထူ၊ ထစေလိုက်သည်။ အပေါ်ဆင့် ခင်းထားသည့် သင်ဖျူးပေါ်မှာ ထိုင်စေ၏။ အဲ . . . သတိရလို့ ဘွားကို လှမ်းကြည့်တော့ ဘွားက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်။ သူ့မြှေးအပျိုလေးက သူ့ရှေ့မှာ ယောက်ျားတစ်ဦးကို ဆွဲလား လွဲလား လုပ်နေလေသည်မို့။ လမင်းမှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းမဆိုတာ တောင် မေ့ . . . မေ့သွားရသည်။ အလုပ်ဝင်သည့်ရက်မှ စပြီး ဆရာနှင့် ယောက်ျားချင်းဆိုပြီး ဖက်လွှဲတကင်း လက်ပွန်းတတီး နေခဲ့ရပေသည် မဟုတ်လား။

‘လမင်း . . . ဒီမနက် ဘာတွေချက်မှာလဲ၊ ဟင်းကောင်းရင် ငါလည်း ထမင်းစားချင်လို့ . . . ညနေစာကျတော့ မင်းတို့မြှေးအဘွားကို ငါ ထမင်းပြန်ကျွေးပါမယ်ကွာ’

‘ကျွန်တော် ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဆီပြန်ချက်မယ်၊ ကင်ပွန်းချင်ရင် ဟင်းနဲ့ ငါးပိ၊ တို့စရာ ဆရာ . . .’

‘အား . . . စားလို့ မြိန်မှာပဲ၊ အိမ်က ဟင်းတွေ စားရတာ ငြိစော်နံ့လို့ကွာ၊ ငါ့ကို ဒီမနက် ဒီမှာကျွေး’

ဆရာစကားကြောင့် လမင်း အံ့သြရသည်။ သူငွေက ဆင်းရဲသားအိမ်မှာ ထမင်းစားမတဲ့။

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ စားရင် ကျွေးပါတယ်၊ ကျွန်တော် ထမင်းချက်လိုက်ဦးမယ်၊ အဲဒီမှာ အဘွားနဲ့ စကားပြောပါနော်’

လမင်း မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားတော့ ဘွားအနားမှာ ထိုင်ရင်း၊ မီးမြေ မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဒီကောင်ကြည့်ရတာ ပျော့သလိုလိုမာသလိုလိုနဲ့ ယောက်ျားမဆန်ဘူးနော် ဘွား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကျားကျားလျားလျားရှိမှ ကောင်းမှာပေါ့၊ ခုတော့ မိန်းကလေးကျနေတာပဲ၊ ထမင်းလည်း ချက်တတ်သေးတယ်’

အဘွားဒေါ်မင်းခံက ဖာဖာထေးထေး ဝင်ပြောရသည်။ ပြောငုံကွယ်၊ ကွယ်ရသည်။

‘အင်း . . . ဖိုးသားက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်၊ သူဖြစ်ချင်တာက တစ်မျိုး၊ အခြေအနေအရ ဖြစ်လာရတာက တစ်မျိုး၊ သားရေ ဘွားမြှေးမှာ အပြစ်တွေ ဘာတွေရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်’

ဘွားစကားကို မိုးမြေ လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ နားမလည်။ သို့သော် လူကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် အလိုက်အထိုက် ပြောရသည်။

‘လမင်းက အလိုက်သိပါတယ် ဘွား၊ တော်တော်လိမ္မာပါ’

‘အေးပါကွယ် . . . သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓုပါ သားရယ်’
ထမင်းစားမည်ပြောသော်လည်း မိုးမြေမှာ မေမေ လှမ်းခေါ်
မှုကြောင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။ မေမေ ပြောတာသာ လမင်းကြားလျှင်
စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်။

‘သားရေ . . . အဲဒီကောင်လေးကြည့်ရတာ မိန်းမစိတ်ဝင်
နေသလား မသိဘူး။ မိန်းမလျှာဆိုရင်တော့ ငါ့သား . . . အလုပ်သာ
ဖြုတ်ပေတော့’

ဘွားကို ဘုရားပို့၊ ပြန်လာကြတော့ နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီ။
ဆရာကို အိမ်မှာ မတွေ့ရ။ တစ်ယောက်ယောက် လာခေါ်သလား။
ဖူးပြည့်စုံဆိပ် သွားသလားတော့ မသိ။ လမင်း . . . ကားရိုဒေါင်ဆီ
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကားနှစ်စင်းစလုံး ရှိနေခဲ့ပါသည်။ သည်စဉ်
လမင်း ပြန်အလာကို တမင်စောင့်နေဟန်ရှိသည့် ဆရာမေမေက

တိုက်ပေါက်ဝ၊ ဆင်ဝင်အောက်မှ ပြောလာခဲ့သည်။

‘ဟေ့ကောင်လေး . . . ဒီနေ့ အလုပ်အား ရက်ဆိုင်ရင်လည်း
. . . ကားတွေ ဘာတွေ ရေဆေး အထူးသန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေါ့၊ ခါတိုင်း
ဒရိုင်ဘာတွေလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ရတယ် ပေးတဲ့လစာနဲ့ တန်အောင်
အလုပ်ကို မခိုမကပ်လုပ်မှပေါ့။ သားက မြှောက်ထားတယ် ဆိုပေ
မယ့် လူဆိုတာ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် နေရတယ်။ ဒီနေ့
ကားနှစ်စင်းလုံး ရေဆေး၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်’

ဆရာမေမေကားကြောင့် လမင်းရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရ
၏။ လမင်းက ဘာအခွင့်အရေးတွေများ ယူနေလို့လဲ။ ဒရိုင်ဘာဖြစ်
ပြီး စုတ်ပြတ်သတ်မနေလို့လား။ အဝတ်အစားကတော့ ဒေါ်လေး
ချော ဝယ်ပေးထားခဲ့သည့် အဝတ်အစားတွေပါ။ အန်တီရယ် . . .
လမင်းဟာ ကုန်းကောက်စရာ မရှိတဲ့ ဘဝက လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဒါတောင် လမင်းက နှိုသမျှတွေ အကုန်လျှောက်ဝတ်နေရတာ
မဟုတ်ပါ။ ပွပ္ဖုရွရွရှိမည့် လေး၊ ငါးစုံလောက်ကိုသာ ထည်လဲဝတ်
နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ လုပ်ဆို လုပ်ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော်
ဘွားကို ထမင်းတော့ ပြန်ကျွေးပါရစေ’

လမင်းက အလျှော့ပေး၍ အနူးအညွတ်ပြောတာ၊ ဘွားအား
တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်မှ စကားတစ်ခွန်းက ကပ်ပါ
လာဆဲ၊ လမင်း မျက်ရည်ဝဲရပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ကုန်ကြမ်းတွေ ပြည့်

နှက်သွားရပါလား။ ညကျ စာတစ်ပုဒ်လောက် ရေးပြင်တော့မှာပဲ။

‘ပြောမှ သိတာ လူမဟုတ်ဘူးကွ လူဆိုတာ မပြောခင်က သိနေရမယ်။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေနပ်ရမယ် ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ နေစရာလည်း ပေး။ ကပ်လတ်သောင်း၊ ရှေ့ဆုံးအလုပ် . . . ဘယ် နေရာမှာ ထပ်ရဦးမလဲ’ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် နှိမ့်ပေး’

‘ဪ . . . ဒေါ်မေ့နွယ်ပြီး နားအေးရပြီ မှတ် ပါသည်။ လောကမှာ ဒေါ်မေ့နွယ်ပြီးတွေ အများအပြား ကျန်ပါ သေးလား။ တီကောင်လို အဆိပ်မဲ့သူကိုမှ မျက်မှန်းကျိုးကြပါသတဲ့ လေ။ သို့ပေမယ့် လမင်း ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ . . . နာခံ ကျိုးနွံရန်မှတစ်ပါး။ မနေ့က ရန်ကုန်ထဲမှ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့် တွေ့လို့ အလုပ်အကြောင်းမေးမိတော့လည်း သူတို့ကုမ္ပဏီမှာ လူတွေ ပြည့်နေကြောင်း၊ သူတောင် သူညီမလေးကို အလုပ်ရှာပေးနေရ ကြောင်း . . . ကြားရသည်။ အန်တီကြီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီကြီးရေ . . . ခင်ဗျားအလုပ်ကို ကျွန်တော် စွန့်ချင်နေ ပါပြီ။ တည်မိတဲ့ ဘုရားမို့သာ။’

လမင်း . . . ဘွားကိုတွဲပြီး အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဘွား နားနေတုန်း ထမင်းပွဲကို လျင်မြန်စွာ ပြင်၏။ ဘွားက ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် နားနေရာမှ လမင်းကို ငေးကြည့်နေ ခဲ့တာ သူမကတော့ မသိပါချေ။

‘ဒီလောက် အပြစ်ရှာနေတာ၊ ချွေပဲ့တာတော့ ဘွားမကြိုက်

တော့ဘူး’

ဘွားစကားကြောင့် လမင်း ဘွားကိုနှစ်သိမ့်ဖို့ စကားတွေ ခေါင်းထဲမှာ အလျင်အမြန် စီစဉ်ရအေး လမင်း . . . ဘွားကို ဝိတ် မဆင်းရဲစေလိုပါ။

‘ဟာ . . . ဘွားကလဲ . . . တခြား ဒရိုင်တာတွေဆို သူတို့ အလုပ်ရှင်က တစ်ဆင့်နှိမ့်ပြီး သိပ်နိုင်စားကြတာ ဘွားရဲ့၊ ဖိုးသား ကမှ တော်သေးတယ်။ ဆရာက တစ်ပြေးညီဆက်ဆံတယ်။ သူ့အမေ ကြီးတစ်ယောက်ပဲ အာဏာတွေ ပါဝါတွေ ပြချင်တာပါ။ ကိုယ်က သူ့အလုပ်သမားပဲ ဘွားရယ် . . . ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ စိတ်ကို လျှော့ထားရတာပေါ့။ ဘွားကလည်း ဒါတွေ စိတ်ထဲ ထည့်မနေပါနဲ့၊ သူများအိမ်မှာ ဒရိုင်တာလုပ်ရတာပဲ ဘွားရဲ့ . . . လာ . . . ထမင်း စားရအောင်’

‘ဒါပေမဲ့ . . . တစ်ဆိတ် လွန်ပါတယ်ကွယ် . . . မောမောနဲ့ ပြန်လာသူကို ဆီးခိုင်းရသလား’

‘မောမောနဲ့ပြန်လာတာက သူတို့အလုပ် သွားလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဘွားရဲ့၊ ပြီးတော့ မောလည်း မမောပါဘူးဗျား၊ ကိုယ့် အဘွားနဲ့ ဘုရားသွားဖူးတာများ ပျော်လွန်းလို့ . . . ကဲပါ . . . ဘွား ကလဲ . . . လာစမ်းပါ’

ဝိန်ဝိန်ပါးပါး ဘွားကို မယ်ဗမာရလောက်သည့်ဗလနှင့် လမင်းက ကုလားထိုင်ပေါ်မှ စွေခနဲ ပျံ့ချလိုက်သည်။ ပြီး . . .

အိမ်ရှေ့ထိ ထုတ်လာသည့် စားပွဲခုံသေးသေးလေးရှေ့မှာ နေရာချထားပေးလိုက်သည်။ ဘွား စိတ်မကျသေး။

‘တခြားအလုပ်သာ ရှာစမ်းပါ မြေးရယ်၊ ဆားနဲ့ပဲ စားရစားရ’

‘အင်းပါ ဘွားရဲ့၊ အင်းပါ . . . အင်းပါ’

ဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောပြီး ဘွားပန်းကန်ထဲသို့ ငါးဆုပ်လုံးလေးများ ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ငါးက အရိုးစူးစရာမရှိ။ ချဉ်ဟင်းကလည်း အရိုးစူးစရာမလို။ ချက်ကတည်းက ငါးရိုးတွေ ပြုတ်ထားသည့်အရည်ကိုပဲ ထည့်ချက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘နေဦး . . . ဖိုးသားပါ ထမင်းစား၊ ပြီးမှ သွား၊ အလုပ်လုပ်တာ ကြာဦးမှာ၊ ဝေခံကြာ ငါ့မြေး ထမင်းဆာနေဦးမယ်’

‘ရပါတယ် ဘွားရာ၊ ထမင်းစားပြီးရင် ဖိုးသားအလုပ်မလုပ်တတ်ဘူး၊ စား . . . ဘွားသာ များများစား၊ ပြီးရင် ထမင်းပွဲ ဒီမှာပဲထားနော် ဘွား၊ ဖိုးသား ပြန်လာမှ ဆက်စားမယ်၊ ဒီအုပ်ဆောင်းလေးသာ အုပ်စား၊ ဖိုးဖိုထဲမှာ ဘွား . . . လဲနေမှာ ဖိုးလို့ ဒီမှာ လက်ဆေးရေနဲ့ လက်သုတ်ဝတ်၊ ဘွား ရေမသောက်နဲ့နော်၊ ရေနွေးပဲ သောက်၊ ဓာတ်ဗူးထဲမှာ ရေနွေးရှိတယ်၊ နေ့လယ်ဆေးလည်း ဒီမှာ . . . ထမင်းစားပြီးရင်သောက်ဖို့’

‘အောင်မယ် . . . မြေးရယ် . . . နိုင်ငံခြားသွားမှာ ကျနေတာပဲ . . . စိစဉ်နေလိုက်တာ၊ သွား . . . သွား . . . စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်

သာသွား . . . တကယ်ပါပဲ ဖိုးသားရယ် . . . နင့်လုပ်စာ ငါ မစားရက်တော့ပါဘူး’

ဘွားရဲ့ အကြင်နာတွေကို နှလုံးသားထဲထည့်ပြီး . . . ကားရေဆေးဖို့ လမ်း အပြေးပြန်လာရသည်။ မနက်က ဝတ်ထားသည့် ဝတ်စုံကို မချွတ်မိ၊ ဂျင်းတွေထက်စာရင် လီဗိုက်ကမှ အခြောက်မြန်ဦးမည်။ ပြီး . . . ဒီဝတ်စုံတွေဟာ အသစ်စက်စက်လည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အနွေးထည်မချွတ်တာကတော့ ချွတ်လျှင် လမ်းကနေ . . . ဖုံးကညာ တစ်ပါး . . . လုံးရာက ပြားသွားမှာစိုးလို့ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ်။ သို့သော် . . .

‘ဟဲ့ . . . အလုပ်လုပ်ရအောင် လာတာ . . . အစုတ်အပြတ်တွေ ဝတ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေ ကြည့်မရတာ၊ လူဆိုတာ သူ့နေရာနဲ့သူ ဝတ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် နင်တို့ မကြီးပွားတာ၊ သူများ အိမ်မှာ အစေအပါး လာလုပ်ရတာ’

အန်တီကြီးက ယခုတိုင် . . . တိုက်ရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်နေလို့ပါလား။ သူ ဒီနေ့ လမ်းကိုပဲ အလုပ်တစ်ခု၊ ပစ်မှတ်တစ်ခုအဖြစ် အမြတ်အသတ် ချေမှုန်းတော့မည် ထင်သည်။ လမ်း . . . သူ့ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ် . . . ခေါင်းငုံ့နေမိသည်။ မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်က ဝဲလှလှ။ ဆရာမမေမို့ . . . သူမ စိတ်မဆိုးမိပါ။ ကိုယ့်တာဝန်ကို ဝမ်းနည်းမိတော့သည်။ ဆရာက ကောင်းသည်ဖို့ သူ့မေမေဆိုးတာကို သည်းညည်းခံရမည်။

'သွားလေ . . . အဝတ်ပြန်လဲ၊ အင်္ကျီ မဝတ်ခဲ့နဲ့၊ ဘောင်းဘီ နဲ့ပဲ ကားဆေး၊ ကားဆေးရင် ရေစိုဦးမှာပဲဟာ၊ လူဆိုတာ အကွက် မြင်ရတယ်'

အန်တီကြီး၏ 'လူဆိုတာ . . . ' အစချီသည့်ရတုက ကိစ္စ မရှိ။ လမင်းကို လုံးတီးချွတ်ခိုင်းနေတာက ကိစ္စရှိသည်။ ကိုယ့်အ ကြောင်းနဲ့ကိုယ်မို့ပါ အန်တီရယ်။ ဟင်းချိုဆားခတ် ရိုက်မနေချင်ပါနဲ့ တော့နော်။

'ကျွန်တော့်အဝတ်တွေ . . . လျှော်ဖို့ အကုန်လုံး ရေစိမထား မိလို့ပါ။ ဒီထက်ထူတဲ့တစ်စုံပဲ ကျန်တော့လို့ပါ'

'ဟဲ့ . . . ဒါဆိုလည်း အင်္ကျီတွေ ချွတ်၊ အင်္ကျီချွတ်ပြီးမှ ကား ရေဆေး၊ တစ်စီးက မော်ဒယ်ပိုမြင့်တယ်၊ အပေါ် တွေဘာတွေ ဆေးရင် နင့်ကို စိုမှာပဲ'

ကားတစ်ခါဆေးရဖို့အရေး တိုက်စစ်၊ ခံစစ် ဆင်နေရသည် က မသက်သာ။ အန်တီကြီးသည် လမင်းကို သံသယရှိပုံရ၏။ အဝတ်သာ အတွင်ချွတ်ခိုင်းနေတော့သည်။ အတွေးနှင့်ပင် လမင်း ချွေးပြန်သွားရသည်။ လမင်း မိန်းကလေးမှန်း သိသွားလျှင် တာလုပ် မလို့လဲ။ အလုပ်ဖြုတ်ရဲလား။ အလုပ်ဖြုတ်ရုံဆို ကိစ္စမရှိ။ ဒီထက်ပိုပြီး တွေး။ ဒီထက်ပိုပြီး အပြစ်တွေ ပုံချခဲ့ပါလျှင် . . .

'ကျွန်တော့်မှာ အဆုတ် မကောင်းလို့ပါ၊ အင်္ကျီလေးတော့ ဝတ်ထားပါရစေနော်'

ပြောပြီး ဇွတ်ပင် . . . ကားများကို ရေဆေးဖို့ ပြင်ရသည်။ သူတို့အိမ်သုံးကားကို အရင်ထုတ်ပြီး၊ ရေဂိုက်ဖြင့် နှံစပ်စွာ ဆေးပြ ရ၏။ အန်တီကြီးကတော့ တိုက်ရှေ့မှာ ထိုင်ခုံတစ်ခုနှင့်ကို အကျအန သိုင်စောင့်နေသည်။ လမင်း အလုပ်လုပ်ရတာ ကျဉ်းကျပ်လှပါတိ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ကားတစ်စီး ဆေးပြီးချိန်မှာ ဆရာ အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ သူ့မိတ်ဆွေက ကားကို ခြံထဲထိ ဆောင် မဝင်။ ဧကန္တ . . . ဆရာမေမေကို ကြောက်သည်ထင်သည်။ ခြံရှေ့မှာပဲ ဆရာကို ချပေးပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါ၏။ ခြံထဲသို့ ဆရာ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာ ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်ခံ နေရသည့် လမင်းကို ဆရာ မြင်သွား၏။ သူ့မျက်မှန်ကို ပင့် . . . မ . . . ရင်း။

'ဟ ကောင်ရ . . . ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ပြီ။ ဘာခုကွတွေ ရောက် နေတာလဲ၊ ဘုရားက ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ . . . အင်္ကျီ တွေ ပေးနေပုံက . . . ဪ . . . မေမေ'

ဆရာက လမင်းကို ဘယ်သူခိုင်းနေပါလိမ့်ဟု မျက်စိဝေရှာ ခဲ့ သူ့မေမေကို မြစ်သွားပြီး သဘောပေါက်သွားပုံရ၏။ သူ့လက် ထဲမှ စာစာပုံထုပ်ကိုလည်း သူ့မေမေကို မြှောက်ပြလိုက်သေးသည်။

'မေမေကလည်းများ . . . လမင်းက သားရဲ့ဒရိုင်ဘာပဲ၊ ပြီး . . . သူ့မေမှာ တစ်ပတ်လုံးလည်း ဂျင်ဂျင်လည်တောင် ခိုင်းထားတာ၊ ဒီတစ်ရက်လေး နားရရွာမှာ၊ ဒါတောင် အခု . . . သား၊ သူ့ကို စာ ပတ်ခိုင်းမလို့ လမင်းက သူ့စာလုပ်သူ ကျွန်ုပ်ပြီးသားပါ၊ ကျွန်တော်

တို့ ကားက မနေ့ကတည်းက ရေဆေးပြီးသား။ ကျွန်တော့်ကောင်ကို မေမေတို့ ခေါ်ခေါ်မခိုင်းပါနဲ့ဗျာ။ သေရောပေါ့ . . .'

ဆရာခမ္မာ ဒီထက်လည်း ပိုပြောရုံပဲမပေါ်ပါ။ ဆရာမေမေ ကတော့ သူ့သားသူ အရေးတောင်မလုပ်။

'ဟဲ့ . . . သားရဲ့ . . . ဒီအိမ်မှာနေရင် ဒီအိမ်က အလုပ် တော့ လုပ်ခိုင်းရမှာပဲ။ မင်းဒရိုင်ဘာဆိုပေမယ့် မေမေတို့ဆီမှာ နေတာပဲ။ တန်အောင်တော့ ခိုင်းရဦးမှာပေါ့'

'မေမေကလဲဗျာ . . .'

အဖျားရှူသွား၊ အရှုံးပေးသွားသည့် ဆရာအသံကို နား ထောင်ရင်း . . . လမင်း ကားကို ရေဆက်ဆေးနေရသည်။ ကား ဆေးတာမို့ လူကို ရေစင်ပါသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ ရေစိုတာ အဝတ်လဲ ပစ်လို့ ရပါသည်။

ဆရာကတော့ အရမ်းအားနာနေသည့်ရုပ်ကြီးဖြင့် လမင်း သူ့မေမေစက်ကွင်းမှ အထိုက်အလျောက် သက်သာရာရအောင် ကားရေဆေးသည့်ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း၊ ခရေရိပ်မှ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ သည်။ ဆရာမယ် . . . ကျေးဇူးပြုပြီး လမင်းကို ပစ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ခင်ဗျား ဂရုစိုက်လေ . . . ခင်ဗျား အမေကြီးက မစ္ဆရီယစိတ်တွေ ပွားများလေ။

မကြာမီ ကားရေဆေးပြီးသွားသည်။ လမင်းမှာလည်း ရေ အနည်းငယ်စိုသွားရပါ၏။ လမင်း မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။ ဒီသားအဖိ

ခံမြင်ကွင်းရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးသွားဖို့သာ စိတ်ရောက်၏။

'တွေ့လား . . . အဝတ်အကောင်းကြီးတွေ ရေစိုကုန်ပြီ၊ အဝတ်ဆိုတာ ခဏ၊ ခဏလျှော်ရရင် ဆွေးတယ်၊ မြန်မြန်ကုန်လွယ် တယ်၊ နေစမ်းပါဦး . . . နင်တ ငါ့သားဆီမှာ စတုန်ထွင်ပြီး အလုပ် ခင်နေတာလား၊ ပုံစံက သူဌေးသားလိုလို၊ ကဲ . . . ဒီရေတိုင်မှာ ဆစ်ခါတည်း ရေချိုးလိုက်'

စစ်ဆေး၊ စမ်းသပ်ပွဲက မပြီးဆုံးသေးပါလား။ လမင်း . . . ဆိုင်းငံ့ထွက်လာခဲ့သည်။ မတတ်နိုင်တော့။ သိုးကလေးပုံပြင်လို အပြစ်ရှာသူကြီးရဲ့ရှေ့မှာ အကျဆုံးမခံနိုင်ပါ။

'ဟေ့ကောင် . . . အဝတ်လဲပြီး ပြန်လာခဲ့ဦးနော်၊ ငါ့ကို စာ ဖတ်ပြဦး . . . ငါနဲ့အတူ ထမင်းစား'

နောက်မှ ဆရာအသံ ကပ်ပါလာသေး၏။ လမင်း အားနာ နေနိုင်တော့။ ဆရာမေမေ၏ အပြစ်ရှာမျက်ဝန်းရှေ့သို့လည်း နောက်တစ်ခေါက်မလာချင်တော့ပါလေ။

'ကျွန်တော် မောနေပြီဆရာ . . . အိမ်မှာ နားပါရစေတော့၊ ဆရာ လာမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ဖတ်ပြပါမယ်'

ပြောပြော ပြေးပြေး . . . ပြေးရသည်။ ဘွားကို အိမ်မှာ ထားစိပ်လျက် တွေ့ရ၏။ ဘွား အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် တိတ် ဆိတ်စွာ အိမ်ပေါ်တက်၊ အဝတ်လဲပြီး . . . လမင်း ထမင်းစားဖို့ ဖြင်သည်။ သူတစ်ပါး အကြောင့်ကြခံပြီး ဆီဦးထောပတ် စားရမှာ

ထက် ကိုယ့်အိမ်က ထမင်းကြမ်းခဲကိုပဲ ငါးပိနှင့် စားလိုက်ပါမည်။
ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ထမင်းပေါ့နော်။ တိုရေရှားရေ ခေတ်ကြီးထဲ
မှာ အရာရာ ချင့်ချိန်သုံးနေရသမျှ ဘွားကိုပဲ များများစားစေချင်တာ
လမင်းရဲ့ စေတနာပါ။

စားပွဲခုံလေးပေါ်မှာ ငါးပိ၊ တို့စရာ၊ ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့်သာ
လမင်း ထမင်းစားနေစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ဆရာ ရောက်လာခဲ့သည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . စားပြီးပြီလားကွ၊ မင်းနယ် . . . အိမ်မှာ
လာစားပါဆိုတာ’

ဆရာက အိမ်ပေါ်သို့ သိုသိုသိပ်သိပ် တက်လာခဲ့သည်။
ဆရာသည် အိမ်ကြီးရှင်၊ အလုပ်ရှင်ဖြစ်ပေမယ့် လူကြီးသူကြီးထံ
တော့ လေးစားတတ်ပေသည်။ အတွေးနှင့် လမင်း ကြည်နူးရသည်။

‘ဟင် . . . ဘာဟင်းမှလည်း မရှိပါလားကွာ . . .’

ဆရာက စတိုင်လုပ်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ လမင်းအနား
ကြမ်းပြင်ပြောင်ပြောင်လေးပေါ်သို့ ထိုင်ချရင်း ထမင်းပွဲကို ကကြည့်
စုံကြည့်နေခဲ့သည်။

‘ဒါ . . . ဟင်းဓပို၊ ဆရာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီလောက်တော့
စားစရာမရှိတဲ့ လူတွေ အများကြီးဆိုတာ ဆရာသိအောင် ပြောပြ
ဦးမယ်၊ ဆင်းရဲသားတွေအတွက် . . . ဒါ . . . ဟင်းပဲဓပို’

ဆရာက အသားငါးကိုမှ ဟင်းထင်ပုံ ရသည်။ စိတ်
ကောင်း ဖြစ်နေပုံလည်း ရ၏။

‘မနက်က ငါးဟင်းချက်တယ်မို့လား’

‘ချက်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ဘွားက ပိုအရေးကြီးတယ်၊
ကျွန်တော်က လူငယ်ပဲ၊ ဘာနဲ့စားစား အသားဖြစ်ပါတယ်၊ ဘွားက
အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ အသားလေး၊ ငါးလေးစားရမှ အာဟာရ
ဖြစ်မှာပေါ့’

လမင်းက ငါးပိ၊ တို့စရာ မြှုပ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ ချဉ်ရည်ဟင်း
သောက်လိုက်နှင့် ထမင်းကို အားရပါးရစားနေသမျှ မိုးမြေမှာ
ရွာတာသက်စွာ ငေးကြည့်နေရသည်။

လူပုံကလေးချောချောမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးလေးကလည်း
ထွပ်ထွပ်လှုပ်လှုပ်။ ကြည့်ရတာ ကြွက်ကတိုးလေးနှင့် တူနေသလိုလို၊
မိုးမြေမျက်စိထဲ ရှုပ်နေ၏။ ကိုယ်တောင် နှုတ်ခမ်းမွေးထားဖို့
စိတ်ကူးမရှိတာ။ လမင်းက ငယ်ငယ်လေးနှင့် ဘာစိတ်ကူးပေါက်ရ
တာတဲ့လဲ။

‘အေးကွာ . . . မင်း တော်တော်လိမ်မာတာပဲနော်၊ ငါ ကြီး
ခင်လည်း အဲလို မြေးလေးတစ်ယောက်လောက်တော့ လိုချင်ပါတယ်’

မိုးမြေစကားကြောင့် ရယ်ချင်သွားရသည်။ ဘယ်နှယ်
. . . သားဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်။ ယခုတော့ မြေးတဲ့။ ဆရာဥစ္စာက
အဆင့်ကျော်လှသည်။

‘ဒါထက် စကားမစပ် . . . မင်းက ဘာလို့ ငယ်ငယ်လေးနဲ့
နှုတ်ခမ်းမွေးထားချင်တာလဲ၊ ဘာလဲ . . . မင်းကောင်မလေးက

မြောက်ပေးလို့လား၊ မင်းကြည့်ရတာ ငါ အသည်းယားလှသကွာ
မဆီမဆိုင် သူက အသည်းယားသတဲ့။ လမင်း ဘာကြောင့်
ရှက်သွားရသည် မသိ။ ဆရာကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ လမင်း . . . ထမင်း
ကို လက်စသတ်၊ ပန်းကန်တွေ ဆေး၏။ ဆရာက အိမ်ရှေ့မှာ
စာအုပ်များကို ဟိုလှန်ဒီလှော၊ အရပ်ကြည့်ရင်း လမင်းကို စောင့်
သည်။ ဘွားကတော့ နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေအိပ်နေကျမို့ အိပ်ရာ
ထဲ ဝင်အိပ်သွားပေပြီ။ သို့သော် ဘွား . . . အိပ်လို့ ပျော်ပါးမလား
‘လက်ဖက်သုတ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းသောက်ပါ ဆရာ . . .
ဆရာ အစပ်ကြောက်လား၊ ကျွန်တော် ကာလီသီးလေးတွေ ချိုးထည့်
ထားတယ်’

‘ဟကောင်ရ . . . ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်စားတာ မိန်းကလေး
စရိုက်ကွ၊ ငါက အစပ်ကြောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖယ်စားမယ်ကွာ
မင်း ခဏ နားပါလား . . . မင်းက ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်၊ စာဖတ်ပြ
ငါက ဘေးက ထိုင်နားထောင်မယ်’

ဆရာက အသားလိုလို့ အရိုးတောင်းသလား မသိ။ ဘယ်
လူငယ်က လူကြီးရဲ့အမြင်မှာ ထိုင်မှာတဲ့လဲ။ ပြီး ကိုယ်က ဒရိုင်ဘာ
သူက အလုပ်ရှင်။

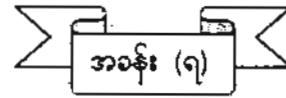
‘ဟာ . . . ဆရာကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ကျွန်တော် အောက်မှာ
ထိုင်ပါ့မယ်၊ ဆရာက ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်’

‘အေးကွာ . . . ထိုင်ရတာလည်း တစ်ခုတည်း’

‘ရတယ်’ ဆရာ . . . ဆရာထိုင်
မိုးမြေက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ဖြစ်သည်။ လမင်း . . .
ဆရာဘေး ကြမ်းပြင်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး သူဖတ်ခိုင်းသမျှ မဂ္ဂဇင်း
တွေ ဖတ်ပြရသည်။ ဖတ်ရင်း . . . ဖတ်ရင်း . . . အိပ်ချင်မူးတူး
တွေဖြစ်ပြီး ငိုက်ငိုက်သွားရတာလည်း ဆရာမရိပ်မိဖို့ ကြိုးစားရ၏။
ဆရာက မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား။ အားမနာတတ်တာလား
လည်း မသိ။ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ပက်လက်လှန်
ရင်း နားထောင်နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး . . . လမင်း မတတ်နိုင်
တော့။ အိပ်ခွင့်တောင်းဖို့၊ ဆရာကို ပြန်နှင်ဖို့ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့
မော့ကြည့်မိသည်။

‘ဟောထော့် . . .’
သူက တကယ့်ကို အိပ်ပျော်နေတော့တာပါလား။ ဘယ်
အချိန်ကတည်းက အိပ်ပျော်နေတာလဲ မသိ။ လမင်းမှာ . . . အိပ်
ချင်စိတ်တွေ ပျောက်ပြီး . . . ရယ်ချင်စိတ်တွေ ကျလီကျလီ ဖြစ်လာ
သဖြင့် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ပြီး အိမ်နောက်ဘက်သို့ ပြေးရ
သည်။

တကယ်ပါပဲ ဆရာရယ်။ လမင်းကို နှိပ်စက်သွန်းတယ်။
သူကတော့ တရှုံးရှုံးနဲ့ အိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီ။

‘တကယ်တော့ တို့အရွယ်တွေမှာ အောင်သွယ်လို့ခေါ်တဲ့
ဆားတီးပေးမယ့်လူဆိုတာ လိုတယ်ကွ၊ အရွယ်က ကြီးလာတော့
ပြောရမှာ ရှက်တာရော၊ ချင့်ချိန်တာရောနဲ့ အလုပ်ကို မဖြစ်ပါဘူး
ဘွာ’

သူ့ကိုယ်သူ . . . မင်းသားရှုံးအောင် ပြင်ဆင် ဖြိုးလိမ့်။
ဆက်ဒီစပရေတွေ တချိုးချိုးနဲ့နေရာမှ မိုးမြေပြောတော့ လမင်း
. . . အမြင်ကတ်နေခဲ့သည်။ ဆရာ ပြင်ဆင်နေတာ ယနေ့ ည
နည်းပွဲတစ်ခုရှိလို့ ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်ပကာသန အသိုင်းအဝိုင်း
ဘစ်ခုရဲ့ နည်းပွဲတစ်ခု။

လမင်းကတော့ ဒါတွေသိစရာမလိုပါ။ သင့်တော်မည့်နေရာ
တစ်ခုခုမှာ ကားထိုးထားပြီး၊ အဲဒီကားထဲ အိပ်နေလို့လည်း ရပါ
သည်။ ဆရာက လှမ်းပြီး ဖုန်းချိတ်ထားသဖြင့် ယခု . . . ဖူးပြည့်စုံ
တို့ဘက်မှ လှည့်သွားရမှာ လမင်း သိထားပါသည်။ ဒါကြောင့် . . .

ဒီလောက်ပြင်ဆင်နေတာမို့ လမင်း . . . ဆရာကို အမြင်ကတ်လှသည်။

‘သုကလည်း သုံးဆယ်နား နီးပြီ၊ ငါကလည်း သုံးဆယ်ငါးဒါတောင် မေမေက ခုထိ ငါ့ကို ကလေးထင်တုန်းကွာ၊ ကလေးလိုပဲ နေရာတကာ လိုက်အုပ်ချုပ်နေချင်တုန်း၊ ကြည့်ချင်နေတုန်း၊ ငါ့မျှားနို့မပြတ်သေးတဲ့ ကလေးလေးကျလို့’

ဆရာစကားတွေက သွေးရိုးသားရိုး ဖြစ်သော်လည်း လမင်းမှာ မျက်နှာတွေ ထူပူလာရသည်။ ဆရာအခန်းပေါက်စသို့ မယောင်မလည် ရွှေသွားမိသည်။ ဒီကနေ့ . . . လမင်းလည်း သားနားလှပနေရပါ၏။ စတိုင်ဘောင်းဘီ ချောကလက်ရောင်နှင့် သက္ကလပ်ကွက်အနီ၊ အင်္ကျီက ထုံးစံအတိုင်း ထူထူပွပွ။ သို့သော် ဒီနေ့ လမင်း လှနေရပါသည်။ ဆံပင်ကလည်း ခပ်ကြဲကြဲလှိုင်းနှင့် ဆရာက လမင်းကို မနာလိုသလို ကြည့်လိုက်သေး၏။

‘ဟေ့ကောင် . . . မင်းတော့လည်း ဘယ်တုန်းကတည်းက အလှပြင်လာခဲ့တယ် မထိဘူး၊ သပ်ရပ် . . . လှပလို့၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကမျှား ထည်နေသလား၊ သွားပါပြီကွာ . . . ငါတို့အရွယ်တွေကတော့ မလှတော့ပါဘူး’

ဆရာပူပုပ်ပင်ပင်ရုပ်ကို ကြည့်ပြီး လမင်း မရယ်နိုင်တော့၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ရှေ့မှာ သိပ်ကို လှချင်ကြတာပဲလား၊ ရပ်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရတာပဲ။ ဆရာ ဖူးပြည့်စုံကို တကယ်ချစ်

နေတာပါလားနော်။

‘ကျွန်တော် အလှမပြင်အားပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဆရာအလုပ်တိုက်က ပြန်လာတာကိုက ငါးနာရီကျော်နေပြီ၊ ဘွားဖို့ ယမင်းဟင်းချက်၊ ရေချိုးပြီးတာနဲ့ အဝတ်လဲ ထွက်လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်က လှစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒါ . . . ကျွန်တော့်ပွဲလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

‘အေးပါကွာ . . . ငယ်တော့လည်း ဘာဝတ်ဝတ် လှပြီးသားပေါ့’

‘ဟာဗျာ . . . ဆရာလည်း ဘယ်မှာ ကြီးသေးလို့လဲ၊ နိုင်ငံကျော်မင်းသားတွေ . . . ကမ္ဘာက မင်းသားတွေ . . . ဆရာအသက်လောက်ပဲ၊ တက်ကြွ လှ . . . ပ . . . လို့၊ ဆရာက ချောပြီးသားပါ၊ ဟိုဒင်း . . . ပရက်စလေလိုလို၊ တွမ်ခရ (စ) လိုလို’

‘မင်း . . . မင်းသားတွေက ရှေးမင်းသားတွေကွ’

‘ဆရာကလည်း ရှေးအဘိုးကြီးပဲဟာ . . . မင်းသား ခင်မောင်ရင်နဲ့ တူတယ်မပြောတာ ကျေးဇူးတင် . . . ဟာ . . . ဆရာ . . . ဆရာဆံပင်ခွဲကြောင်းမှာ ဆံပင်ဖြူတစ်ချောင်း ပေါ်နေတယ်၊ နေဦး . . . ကျွန်တော် နှုတ်ပေးမယ်’

လမင်း . . . ဆရာဆံပင်ခွဲကြောင်းမှ ဆံပင်ဖြူကို နှုတ်ပေးလိုက်၏။ ဆရာမှာ မျက်စိမျက်နှာအပျက်ပျက်။

‘သွားပါပြီကွာ . . . သွားပါပြီ၊ ငါ့အရွယ်နဲ့ ဆံပင်ဖြူရသတဲ့’ လမင်းမှာ သနားရမည့်အစား ရယ်ချင်ပက်ကို ဖြစ်နေရ

၁၂၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ
သည်။

‘သွားမယ် ဆရာ . . . ပြင်လွန်းတော့ ဖင်ချွန်းသတဲ့၊
ယောက်ျားဆိုတာ ပြင်စရာ မလိုပါဘူး၊ ယောက်ျားပီသရင် ချောတာ
ပဲ’

‘ဟေ့ကောင် . . . အဲဒီယောက်ျားတွေလည်း နည်းနည်း
တော့ ပြင်ကြတာပဲကွ၊ ခု . . . ငါ့လိုပေါ့ကွာ၊ ကွယ်ရာမှာ ပြင်ဆင်ပြီး
မှ လူရှေ့ကျ . . . အလှအပကို ဂရုမစိုက်ချင်ယောင်ကြတာပါကွာ’

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောဖြင့် လှေကား
မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ လမင်းက လက်ဆောင်ထုပ်ကို ပိုက်လျက်။ ခပ်
ခဲပွဲက ခုနစ်နာရီမှာ စမည်။ ယခု ခြောက်နာရီခွဲ။ ဖူးပြည့်စုံဘက်
လှည့်မှာနှင့်ဆိုတော့ အနေတော်ဖြစ်သည်။

လမင်း . . . ဆရာကို ခိုးကြည့်မိ၏။ တိုက်ပုံအဖြူ၊ ရခိုင်
ပုဆိုး နက်ပြာ . . . စကြာဖောက်နှင့် ရှင်းသန့်ကြည်စင်လှသော
ဆရာသည် လမင်းမျက်စိထဲမှာ ရန်အောင်ထက်လည်း ချော၏။
ဒွေးထက်လည်း ဆွဲဆောင်မှု ကောင်းနေ၏။ လူမင်းလိုလည်း
ယောက်ျားပီသပါသေးသည်။

‘အမေ . . .’

‘ဟေ့ကောင် . . .’

လမင်းမှာ ဆရာကို ခိုးကြည့်လာသဖြင့် လှေခါးပေါ်မှ ခြေ
ချော်သွားသောကြောင့် ဆရာက ဖမ်းထိန်း၊ ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်ရ

ကမ္ဘာမြေရဲ့လက်နဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့လမင်း၊ ၁၂၅

သည်။ လမင်းမှာ ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး တွတ်တွတ်ရဲ့
သွားခဲ့သည်မှာ နှင်းဆီရဲ့ရဲတစ်ပွင့်နယ်။

‘ဟေ့ကောင် . . .’

မိုးမြေကတော့ လမင်းအရမ်းရှက်တတ်တာကို အံ့သြနေရ
သည်။ ဒီကောင်ကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နူးညံ့လိုက်ကာ။ ကေန္တ
အဘွားနှင့်အဒေါ်ကြားမှာ မိန်းတလေးလို နေခဲ့ရလို့ ဖြစ်မည်။
ဆုပ်ကိုင်မိသော ပခုံးချောချောကို မိုးမြေ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

‘အောက်ကြည့်ဆင်းကွ၊ လှေကားက ချောတယ်’

ဒီတစ်ခါတော့ လမင်း . . . သေချာစွာ ဆင်းရသည်။ ကား
ဆီရောက်တော့ . . . သ၊ ထားသည့်ကားက ဖိတ်ဖိတ်တောက်
လျက်။ လမင်း . . . ဆရာကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘ဖူးပြည့်စုံလာရင် ရှေ့မှာပဲ တင်မလား ဆရာ၊ ဒါမှမဟုတ်
ဆရာရော . . . နောက်ဘက်က စီးပါလား’

‘သူ ရှက်နေမယ်ကွ၊ တစ်ကွဲစီ စီးတာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ’
ကာ၊ထွက်သည့်အထိ ဆရာမေမေ ပြန်မရောက်သေး။ သူ
ညီမဆီ သွားနေခဲ့သည်။ နို့ဖို့ မလွယ်။ ယခုထိ သားဖြစ်သူကို အချိန်
ကြည့်ဆဲ၊ ဂိတ်မချဆဲ၊ အန်တီကြီးသည် သူ့သားကို မှာတမ်းတွေ
အကြွကြွ၊ ချွေနေမှာ သေချာသည်။

‘ဆရာဥစ္စာကလည်း . . . ခိုးချင်တာလည်း ပြာလို့ . . .
လက်နှေးတာလည်း ချာလို့ . . . ရှေ့မှာ စီးကြချာ၊ ရှေ့ခန်းမှာ သံ၊

ယောက်ထိုင်လို့ ရတာပဲ။ ခပ်ကျပ်ကျပ်ဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့
... အိုကေပါတယ်ဗျာ။ ဆရာဥစ္စာကြီးက မူနေတာပါ။

‘ဟေ့ကောင်... ငါ့ပြည့်စုံကို ဒီလိုမပြောနဲ့ကွ။ သူ့ရုပ်သူ့ရည်
နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်အချိန်မှာဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းခေါက်ယူ
နိုင်တယ်’

လမင်း နှုတ်ခမ်းမဲ့မိသလား။ တွန့်မိသလား မသိ။ မိုးမြေ
စိတ်ဆိုး၊ မြင်ပြင်းကပ်တာတော့ သေချာသည်။ နှစ်ယောက်သား
စကားမပြောဖြစ်ကြတော့။ ဖူးပြည့်စုံတို့ တိုက်ခန်းရှေ့သို့ ကား
ရောက်လာသည်အထိ။ ဖူးပြည့်စုံက တိုက်ရှေ့မှာ အထုပ်ပိုက်ပြီး
စောင့်နေသဖြင့် အဆင်ပြေလှသည်။

‘ဟာ... မ... လှ၊ လှချည်လားဗျာ

တကယ်က လမင်း မျက်စိထဲမှာ ဖူးပြည့်စုံ အဆင်ပြေမနေ
ပါ။ မလှပါဘူး။ လူက ပိန်လွန်းသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်စင်းစင်းတွေက
ကျောလယ်မှာ ဝဲလို့။ မျက်မှန်က မျက်လုံးလှလှတွေကို ပုံးအုပ်ထား
လိုက်သေးသည်။ အဝမ်းဆက်နက်ပြာလေးမှာ အောက်ခံအပြာတွေ
နှင့် ထပ်ချုပ်ထားသဖြင့် အသားဝင်းဝင်းတွေ မပေါ်လှ။ မိုးမြေ
ကိုယ်စား ချီးမွမ်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖူးပြည့်စုံရဲ့အလှက
လူကြီးကြိုက်အလှ။ လူငယ်မျက်စိမှာတော့ ဘယ်တည့်မလဲ။

စောစောက စည်းဝါးကိုက်ထားသည့်အတိုင်း လမင်းက ဖူး
ပြည့်စုံတက်ဖို့ ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဖူးပြည့်စုံက အရင်

ဘက်ဦး။ မိုးမြေမှာ ဘယ်သို့တက်ရမည်လဲဟု တွေဝေနေဆဲ။ လက်
နှေးနေသူကြီးကို လမင်း အမြင်ကတ်လှသည်။ သို့သော် စိတ်ကောင်း
မွေးမြူပေးလိုက်သည်။

‘တက် ဆရာ၊ နောက်ဘက်က ဆိုဖာတွေ မနေ့က ဆရာခွေး
သေးပန်းထားတယ်၊ တော်ကြာ ခွေးသေးဇော်နဲ့နေမယ်’

သည်တော့မှ မိုးမြေ မရဲတရဲ တက်လာတော့သည်။ ကား
ရှေ့ခန်းမှာ စုစုစည်းစည်းပေါ့။

‘အပြန်ကျလည်း လိုက်ပို့နော် ဆရာ’

‘ပြောနေစရာ လိုသေးလား... ပြည့်စုံရယ်၊ ပို့မှာပေါ့’

‘အဟမ်း... အဟမ်း’

‘ဟေ့ကောင်...’

‘ကျွန်တော် ညနေက ရေချိုးဖူးသွားတယ် ဆရာ’

ကားခေါင်းခန်းထဲ ရယ်သံလေးတွေ စိုစိုပြည်ပြည်။ ဖူးပြည့်စုံ
တို့ အလယ်မှာထားပြီး မိုးမြေနှင့်လမင်း ရန်ဖြစ်ရလျှင်လည်း
မကောင်းပါ။

ဆရာရေ... အူမတို့နဲ့ဗျ။ လမင်းက အတုပါ။ ကျားအတု။
စက္ကူကျားကြီး။

ဖူးပြည့်စုံကတော့ လမင်းကို ဘယ်လိုသဘောထားသည်
မသိ။ လမင်းကိုဆိုလျှင် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိလှသည်။ လမင်းအရွယ်က
နှစ်ဆယ်ကျော်လေးဖို့ ကိုယ့်ထက်ငယ်သောကောင်လေးကို ကလေး

သဖွယ် သဘောထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် . . . အတွေးနှင့် လမင်း လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။ ဖူးပြည့်စုံက စာရေးဆရာမ ပီပီ မျက်စိစူးရောသလား။ လမင်း . . . မိန်းကလေးမှန်း သိလို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လမင်းရင်ထဲမှာ အသံတိတ်စကားများ ပြောနေမိသည်။ ကားထဲမှာ ဆရာနှင့်ဖူးပြည့်စုံတို့ စကားတွေပြောလာကြသည်။ လမင်းကတော့ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက် မောင်းနေမိသည်။

‘ညှော်ခံပွဲရောက်ရင်လည်း ပြည့်စုံတို့ကို ပစ်ထားနဲ့ဦးနော် . . . အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့တွေ့ပြီး မေ့မသွားနဲ့ဦး’

မိန်းမ . . . ဆန်သည့် မိန်းမတွေသည် တစ်မျိုးချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဆရာ . . . ဒီလောက် ကိုယ့်အပေါ် အရေးစိုက် နေလျက်နှင့် ဖူးပြည့်စုံက အမှာခံခဲ့သည်။ ဆရာကလည်း ‘ခင့်အတွက်ဆို . . . ခုတ်ကြယ်ကို ဆွတ်ပေးရမလား’ ရွေးစကားတွေ ဘာတွေ ပြောချင်လျက် မပြောဘဲ ပြုံးနေခဲ့သည်။

‘တယ်ဓမ္မမလဲကွာ . . .’

မိုးမိုးကြီးလေးယှက် ဒါပဲ ပြောခဲ့သည်။ လမင်း အသည်းယား ပါ၏။ ခြေ . . . သူပြောတဲ့ ကြားလူဆိုတာ . . . လုပ်ပေးဦးမှပါပဲ။ အလံရှူးလုပ်ဦးမှပါပဲ။

‘ဆရာကလည်း . . . ဖိမိမှတုန်းကတော့ ဆရာမ အကြောင်း ပြောလိုက်ရတာ၊ အလှပြင်လိုက်ရတာ နားကိုပြီးလို့ ခုက

ဆာ့ဖြင့် ပြောစရာစကား မရှိတော့ဘူး’

‘ဟေ့ကောင် . . .’

သူ့မှာ ဒါပဲ တတ်သည်။ ဖူးပြည့်စုံက ပြုံး . . . ကင်ဖြင့် ဆင်းဘက် လှည့်မေးသည်။

‘ဟုတ်လား . . . လမင်း . . . တို့အတင်းတွေ . . . ဘာ ပြောခဲ့သလဲ’

လမင်း ဘာမျှပြန်မပြောရသေးမီ . . . ဆရာက မျက်လုံးပြုံး၊ နှုတ်ဆံပြုံး ဖြစ်နေ၊ ထားနေတော့၏။

‘ဟေ့ကောင်နော် . . . ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ . . . မချွန်နဲ့’

သည်ပုံနှင့်တော့ မိုးကြီးချုပ်သွားမှာပါပဲ။ နှော်ခံပွဲသို့ ခုနစ် နာရီကျော်မှ ရောက်ကြသည်။ လမင်းတို့ကားက ခြံမြင်၊ နောက်ဆုံး အရောက်နေ၏။ လမင်းက အလျင်ဆင်းပြီး ကားတံခါးဖွင့်ပေးခဲ့ သည်။ အထုပ်တွေ ကိုယ်စီဖြင့် ဆရာနှင့်ဖူးပြည့်စုံ ဆင်းလာ၏။ ဆရာက လမင်းလက်ထဲ အထုပ်ထည့်ပေးလာသည်။

‘ဟင် . . . ဆရာ . . . ကျွန်တော် အထုပ်လိုက်ပို့ရမှာလား . . . ကားစောင့်ကျန်ခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား’

ဆရာက ညာတာလွန်းသည်။ စာကယ်ဆို ဒရိုဝီဘာကို ခိုင်ဘာလို ဆက်ဆံရမှာ မဟုတ်လား။ သူ့များဝရိုင်ဘာတွေကို ဆယ်အလုပ်ရှက် သွားလေရာ ခေါ်နေသတဲ့လဲ။ ဖူးပြည့်စုံကတော့

ခရစ်ကားစာပေ

ဘာမျှ မပြောသေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

‘လိုက်ခဲ့လေကွာ . . . ကားက သော့ချခဲ့ပြီပဲ၊ ပြီး အစောင့်တွေနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ပြည့်စုံလည်း အဖော်ရအောင် မင်းလိုက်ခဲ့သော် . . . ဆရာနွယ်။ ရိုးလိုက်တာ။ နှစ်ယောက်တွဲပြီး ကြွေးကြွေးလေး ဝင်သွားရမည်တိစ္စမှာ ကြားလူ၊ ဘေးလူကို အရံစွတ်ခေါ်နေတော့၏။’

‘ဆရာက အဖော်မဟုတ်ဘူးလား၊ ဆရာမအတွက် ဆရာသားပဲ၊ မင်းပွဲစိုးပွဲတွေ ကျွန်တော် မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့လို လူစားတွေအတွက် . . .’

‘ဟေ့ကောင် စကားရှည်မနေနဲ့၊ လာ . . . လိုက်ခဲ့’ ဆရာက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လမင်းကို ဆွဲခေါ်သွားခဲ့သည်။

ဖူးပြည့်စုံကတော့ လက်ခံလေး ပိတ် . . . ရယ်လျက်သာ။ ဧည့်ခံပွဲသို့ သုံးယောက်တန်းစီပြီး ဝင်သွားမိကြသည်။ ဆရာက ရှေ့က လမင်းက နောက်က။ ဖူးပြည့်စုံက နောက်ဆုံးမှ။ ဧည့်ခံပွဲရောက်တော့ ဆရာနှင့် ဖူးပြည့်စုံမှာ လူသိများသဖြင့် ဟိုဝိုင်းက ခေါ်၊ ဒီဝိုင်းကခေါ်၊ ဆရာက လမင်းကိုတော့ မမေ့ပါ။ သူ့သွားလေရာ . . . ခေါ်သွားတော့မည်ပို့ လမင်းမှာ ရုန်းထွက်ကျန်ခဲ့ရ၏။

‘သွား . . . ဆရာ . . . ကျွန်တော် ဒီစားပွဲမှာ အေးဆေးကျန်ခဲ့မယ် ဆရာတို့ထွက်မှ ခေါ်’

သည်တော့မှ ဆရာ ထွက်သွားပါတော့၏။ လမင်းကတော့

သာချပေးသည့် အစားအသောက်များကို စားရင်း လူရှင်းသည့်စားပွဲလေးမှာ ထိုင်ကျန်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခံပွဲက ခမ်းနားပါ၏။ သို့သော် သည်မြင်ကွင်းမျိုးထဲမှာ လမင်း . . . အခါများစွာ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆန်းပါ။

သည်စဉ် . . . လမင်းပဲခူးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် လာပုတ်၏။

‘ဟင် . . . အန်ကယ်ကြီး’

ဒေါ်လေးချော၏ခင်ဗွန်း . . . အန်ကယ်ဦးခင်ဦး။ လမင်းတို့ ဆယ်နှစ်တာမျှ နားခိုခဲ့ရာ ပင်ညောင်ညိုကြီးလေ။ လမင်း မျက်ရည်ခဲတက်လာစဉ် ဦးခင်ဦးက လမင်းဘေး . . . ထိုင်ခုံပုလေးမှာ ဝင်ထိုင်ခဲ့သည်။

‘အန်ကယ်ကြီး . . .’

လမင်း၏အသံမှာ ဝမ်းနည်းမှုတို့ကြောင့် အနည်းငယ် တုန်ဆင်ယိမ်းခါလျက်။ အန်ကယ်ကြီးက လမင်းမျက်နှာကို သေချာငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ အန်ကယ်ကြီးရယ်။ လမင်း ငိုဝီတော့မယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်းရမှာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ထမ်းကိုယ်လျှောက်ရမှာ မဟုတ်လား။ ဒေါ်လေးချော . . . မသေသည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်ကြံမှာ . . . ကိုယ်မန်တီးကြရမှာပါ။

‘မင်းတို့မြေးအသွား ထွက်သွားတာ တစ်လကျော်ခဲ့ပြီနော်’ ထွက်သွားတာ . . . တဲ့။ ယုံသလားဗျာ။ ကျွန်တော်တို့

BURMESE CLASSIC

၁၃၂ ကြယ်စင်များဝေ

ထွက်သွားရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သစ်ပင်တွေထက်မှ ရော်ရွှင်ဝါတွေ လို ခြေချခံခဲ့ရတာပါ။ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတာပါ။ လမင်းစကား မဆိုမိ၊ အရည်ပြည့်လျှမ်းသော မျက်ဝန်းညိုကြီးများဖြင့်သာ အန်ကယ်ကြီး ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အချိန်တန်ရင်တော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်ကြရမှာပါပဲလေ။

‘အမေ နေကောင်းရဲ့လား... ဖိုးသား’

လမင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အသားညိုညို၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အန်ကယ်ကြီးသည် လှပနူးညံ့သည့် ဒေါ်လေး ချောကို မေ့သေးပုံမရ။ ငယ်ငယ်က ဆိုးနွဲ့ပူဆာခဲ့ဖူးရာ... အန်ကယ်ကြီး မေးသမျှ လမင်းမှာ ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါ။

‘ငါ... သတင်းစာကနေ သုံးရက်ဆက် ကြေညာခဲ့သေး တယ်၊ မင်းတို့ မြေးအဘွားတွေ ပြန်လာဖို့’

‘ဪ...’

လမင်း... ခါပဲ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ လမင်း သတင်းစာ မဖတ်ပါ။ ဘာစာမျှလည်း တကူးတက မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကန္တာရဝိသေသ ကြမ်းရိုးရှင်းသောဘဝမှာ စာလည်း မဖတ်ချင်တော့ဘူး ပျော်လည်း မပျော်တော့ပါဘူးလေ။ ဘဝက ထွက်ပေါက်မရှိ... ချောင်ပိတ်မိနေခဲ့သလိုလိုမို့။ ကဗျာလေးတွေတော့ ရင်ထဲ စီးဖြတ် ခဲ့ပါရဲ့။ ဘာတဲ့... ငြိမ်းအေးလူ ရေးခဲ့တဲ့ ‘တူတူတူ’ ဆိုတာက...
...

ပျော်စရာလည်း မထွက်ချင်

ဟန်ပင်တွေလည်း ရှေးဟောင်း

ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ဖူးတာလည်း... တကယ့်အရှိဘဝ မဟုတ်။

ဘွဲ့တစ်ခုခုရအောင် ကျောင်းတက်ဖူးတာလည်း တကယ့် အရှိဘဝ မဟုတ်။

ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတာတွေသည် လမင်းနှင့် မသက်ဆိုင်တော့ပါ။ လက်ရှိ လမင်းရဲ့ဘဝက ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် မျက်နှာငယ်စွာ အသက်ကို မွေးမြူနေရသည်ဘဝ။ နောင်ရိုးတိုက်ပွဲနှင့်လည်း မတူ။ တုန့်စစ်သားမင်းကြီးနှင့်လည်း မတူ။

နောင်ရိုးတိုက်ပွဲလို ဖောင်ဖျက်လာခဲ့ရပေမယ့် တစ်ဖက်မှာ ပန်းကုံးစွပ်မည့်သူ မရှိ။ ပန်းခွေချမည့်သူတောင် ရေရေရာရာ မရှိ။ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး ပရိမ္မအရပ်မှာ ပုန်းခိုသလိုမျိုးလည်း အခိုက်အတန့် ပုန်းခိုရတာ မဟုတ်။ ဘဝကန္တာပြင်ကို ထွက်ခွာလာ ခဲ့ရသလိုမျိုး။

စားပွဲမှာ လမင်း ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေမိခဲ့သည်။ ဆီးတားထား သည့်ကြားက မျက်ရည်များက စားပွဲပေါ်သို့ တတောက်တောက်

ယိုစီးကျနေရသည်။ ဪ... နှုတ်ခမ်းမွေးတပ်ထားပေမယ့် မိန်းမဟာ မိန်းမပါပဲလား။ အသွင်အပြင်တွေ ကြမ်းရှုအောင် ဖန်ဆင်းထားလည်း ရင်ထဲမှာ ဆွေးမြည့်နေခဲ့သည်။ လမင်း ခေါင်းမဖော်ရဲ။ အန်ကယ်ကြီး မြင်သွားမှာစိုးသည်။ နဖူးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကွယ် ထောက်ကားသဖြင့် လမင်းမျက်ရည်ကျနေတာတော့ အန်ကယ်ကြီး မမြင်လောက်။ အဲလို ထင်မိသည်။

‘ဖိုးသား...’

အန်ကယ်ကြီးအသံကလည်း ကြေကြေကွဲကွဲမို့ လမင်း လန့်ဖျပ်သွားသည်။ မျက်ရည်မကျပါနဲ့ဗျာ။ လမင်းတို့ကြောင့် ဘယ်သူမှ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါဘူး။ အန်ကယ်ကြီး ဖေးမဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့် ပခုံးကို လမင်း လွှဲဖယ်ခဲ့သည်။ စိတ်ကိုလည်း အတန်ကြာ ဖြေသိမ့်ရ၏။

‘ရ... ရတယ် အန်ကယ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ နေလို့ ရပါတယ်။ အန်ကယ်ကြီးသာ အန်တီပြုံးနဲ့ အဆင်ပြေပါစေလို့ ဖိုးသား ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားမယ်’

လမင်းက အန်ကယ်ကြီးကို လက်အုပ်ချီလိုက်ရင်း... သည်နေရာမှ ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

‘ဖိုးသား... နေဦး... အခု ဘာနဲ့ လာတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ၊ အန်ကယ်ကြီးမှာ ကားပါတယ်၊ ပြန်လိုက်ခဲ့၊ မင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဘဝကို ချီတက်နေ

ဘာလဲ’

အန်ကယ်ကြီးက သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးအစစ်ကို လက်ဖြင့်စမ်းပြီး သမင်းနှုတ်ခမ်းမွေးအတုလေးကို လှမ်းထိခဲ့သည်။

‘ဒီလိုပေါ့ဗျာ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူး။ အန်ကယ်ကြီး... သွားစရာရှိတာ သွားပါ။ မွေးနေ့ပွဲ လာတာ မဟုတ်သေး... သွားလေ’

လမင်းတို့ စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်ရပြန်သည်။ အန်ကယ်ကြီးက သမင်းပုခုံးကို ဆွဲမိထိုင်စေခဲ့သည်။

‘ပြောပြ... မင်း ဘာတွေလုပ်နေလဲ ဖိုးသား၊ ငါဟာ မင်းတို့ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ မဟုတ်တောင်မှ ဆွေမျိုးသားချင်းအဖြစ်နဲ့ သိနေသင့်ဘူးလား၊ ဘာလဲ... ဖိုးသား... မင်းက မင်းအဒေါ်သေတာနဲ့ ငါ့ကို ဆွေမျိုးစာရင်းက ပယ်ဖျက်ခဲ့ပြီလား’

အန်ကယ်ကြီး၏စကားက ရင်ထဲမှ လာတာပါ။ သို့ပေမယ့် သမင်း ညင်သာစွာ ခေါင်းခါနေမိသည်။

‘ရှိပါစေတော့ဗျာ... အန်ကယ်ကြီးတို့ ကျွန်တော်တို့ ကြောင့် ပြဿနာ မတက်စေချင်ပါဘူး... အန်ကယ်ကြီးကျေးဇူးတို့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး’

‘ထား... အဲဒါထား... မင်း အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒါပဲ ပြောပြ’

ပြောဆိုတော့လည်း... လမင်း... ဒရိုင်ဘာလုပ်နေတာ

ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဒါမှ နေစရာရော၊ ဘာရော ရမှာ မဟုတ်လား။ အန်ကယ်ကြီးက လမင်း ပြောပြသမျှ မသက်မသာ နားထောင်နေခဲ့သည်။

‘ဖိုးသားရယ် . . . မဟုတ်တာတွေကွာ . . . မိန်းကလေးဟာ မိန်းကလေးပေါ့၊ အန္တရာယ် များလှပါတယ်’

‘ကျွန်တော့်ပုံစံက ယောက်ျားနဲ့ မတူလို့လား’

‘တူတော့ရော . . . အသွင်အပြင်သာ တူချင်တူမယ်၊ တကယ်မှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ ဖိုးသားရဲ့ မင်းအဖြစ်က ကြိုးတန်း လမ်းလျှောက်နေသလိုပါပဲလား။ ကဲ . . . လိပ်စာ ပေးခဲ့၊ မနက်ကျရင် . . . မင်းတို့ မြေးအတွားကို ငါလာခေါ်မယ် . . . အိမ်ပြေးလေးတွေ’

အန်ကယ်ကြီး ပြောပေမယ့် လမင်း . . . လက်မခံနိုင်ပါ။

‘အန်ကယ်ကြီးကို ဖိုးသား ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖိုးသားတို့ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်စေချင်လည်း တခြားအလုပ် တစ်ခုခုနဲ့ ပြောင်းလုပ်ပါမယ်၊ ဖိုးသားကို ခွင့်လွှတ်တော့၊ အန်ကယ်ကြီး သွားတော့ဗျာ . . . အန်တီပြုံး မပါဘူးလား’

‘ဟေ့ကောင် ဖိုးသား . . . ငါ့ချစ်ခဲ့တဲ့မိန်းမရဲ့ မအေးနဲ့တူမကို ပစ်ထားခဲ့ရင်၊ ချောရဲ့ဝိညာဉ်က ငါ့ကို ကျိန်ဆဲနေမှာပေါ့၊ မင်းတို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ် . . . ဒါပဲ’

အန်ကယ်ကြီးက သူ့အကြမ်းပတမ်းစုရိုက်တွေ ထုတ်သုံးလာခဲ့တော့ လမင်း ပြုံးချင်ချင်။

‘အဲဒီအိမ်ပေါ်တော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတက်ဘူး၊ အန်ကယ်ကြီး ကိုယ့်မိန်းမ ပြောစကားချည်း ယုံမနေနဲ့၊ ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ပြဿနာ ရှာမနေပါနဲ့’

ပြောနေကြဆဲ . . . ဖူးပြည့်စုံအနားသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

‘ဆရာရော . . . လမင်း၊ မမလည်း မင်းကို ပစ်ထားသလို ပြစ်နေတယ်’

‘ရတယ် မမ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဆရာက ဝင်လာကတည်းက တခြား ရောက်သွားတာလေ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်ပဲ’

‘ဟုတ်လား . . . အားနာစရာကြီးကွာ . . . ခုတောင် မမ . . . စကားတွေ မနည်းဖြတ်ခဲ့ရတယ်’

ဖူးပြည့်စုံက အန်ကယ်ကြီးကို အကဲခတ်ရင်း စကားတွေ ပြော၊ ဝင်လည်း ထိုင်ဖို့ ပြင်၏။

‘ထိုင်မနေနဲ့တော့ ဆရာမ၊ ဆရာကို ကျွန်တော်တို့ သွားရှာကြရအောင်’

လမင်း၊ ဖူးပြည့်စုံကို လက်မောင်းမှ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လမင်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ယောက်ျားအသွင်ဆိုတာ မေ့မေ့နေရသည်။ လက်ရဲဝက်ရဲလို့ ထင်တော့မှာပါပဲ။

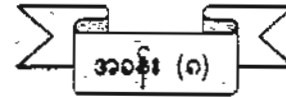
‘ဟေ့ကောင် ဖိုးသား . . . လိပ်စာ’
အန်ကယ်ကြီးကို ခေါင်းခါပြရင်း . . . လမင်း ထွက်လာခဲ့

သည်။

သုံးယောက်သား ဆုံပြီး . . . ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ အန်ကယ်
ကြီးကို မတွေ့ရတော့ပါ။ လမင်းကို လိုက်ရှာနေသည်လားတော့
မသိ။

ထိုညက ဖူးပြည့်စုံ ပို့ပြီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်မို့ ညဆယ်
နာရီလောက်ကျမှ လမင်း အိပ်ရတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင် ငြိမ်လှချည်လားကွ . . . ဘာတွေမကြည်မလင်
ဖြစ်လာသလဲ’

မနက်ခင်း အိမ်က ထွက်လာသည်မှစ၍ ယခုနေ့လယ်ချိန်
ထိ ဆရာကို တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ပို့ပေးနေမိသော်လည်း လမင်း
ကောင်းမပြောဖြစ်။ ရင်ထဲမှာ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်တာရော၊ မနက်က ဖျား
ကျန်ခဲ့သည့် တွားအတွက်ရော . . . အဖြစ်အပျက်တွေက မထွေး
နိုင် မအန်နိုင်။ လမင်း . . . ဆရာဆီမှာ အလုပ်ဝင်ခဲ့တာ နှစ်လ
ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကြိုတင်လစာ ယူသုံးထားရတာက နှစ်လစာလောက်
ဖြစ်နေသည်။ တကယ်ဆို လမင်းက မိန်းကလေးဝီဝီ ဆေးလိပ်၊
အရက်၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးတွေ ဘာတွေ ဘာဆိုဘာမှ ကုန်သည်
မဟုတ်။ လမင်း . . . ထမင်းကိုလည်း . . . ချဉ်ဟင်း၊ ငံပြာရည်ချက်
လောက်နှင့် စားနိုင်ပါ၏။ သို့သော် . . . အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်
ဖြစ်သော တွားခမျာ အာဟာရချို့တဲ့သည့်ဒဏ်ကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်။

ဘယ်လောက်ပဲ ခြင်ကုတ် ခြင်ကုတ် . . . နေ့ဝင် အသားဟင်းသေး
တစ်ခွက်ပါဖို့ ဆန်ကောင်းကောင်းလေးချက်ပို့ဆိုတာ ဆရာပေးသည့်
ငွေတစ်သောင်းနှင့် ဘယ်လိုမျှ မသောက်ပါလား။ လမင်းမှာ အသက်
အစားတွေ ဘာတွေလည်း ဘာမျှဝယ်သည့်မဟုတ်။ ယုတ်စွာအဆို
. . . ကိုယ်က ယောက်ျားဖြစ်နေရသည်မို့ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီနီ
တောင် မကုန်။ ဘာမျှလိမ်းစရာ မလိုဘူးလေ။ သည်ကြားထဲက
မလောက်မငဲ့ဖြစ်ရတော့ လမင်း သက်ပြင်းခဲ့မိသည်။

'ဟကောင်ရ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . ငွေလိုသလား
. . . ပြော . . . သက်ပြင်းချတယ်ဆိုတာ အသက်တိုတတ်တယ်ကွ
မင်းကြည့်ရတာ အဘိုးကြီးအိုပေါက်စလေးလိုပဲ။ ရှဉ့်ကလေးလိုလို
. . . ကြွက်ကလေးလိုလို . . . မင်းနှုတ်ခမ်းမွေးကြီးလည်း ခိတ်ပစ်
စမ်းပါကွာ . . . ငါ အသည်းယားလွန်းလို့'

မိုးမြေစကားကြောင့် လမင်း စိတ်ညစ်ချပြန်သည်။ ဒီ
နှုတ်ခမ်းမွေးလေးနဲ့ ယောက်ျားလုပ်နေရတာ ဆရာရဲ့ ဟုတ်သည်။
ဒီလောက် ချောသောမျက်နှာမှာ ဒါလေးကြောင့်သာ ယောက်ျားဖြစ်
နေရတာ။

'ဆရာကလဲဗျာ၊ ဒါပဲ ပြောပြောနေတယ်၊ ဆရာ အနေသာ
ကြီးပါ။ ဒါ . . . စတိုင်ဗျ . . . စတိုင်'

'စတိုင် . . . စတိုင်ပါစေဦးကွာ၊ ငါ စဉ်းစားကြည့်တယ် . .
တကယ်လို့များ ငါမွေးနေကျရင် ရုပ်ရှင်မင်းသား . . . မင်းသမီး

တွေလို . . . မင်းက ငါ့ကို နမ်းမယ်ဆိုပါတော့ . . . အမလေး . . .
အတွေးနဲ့တောင် ငါ့မှာ ယားလိုက်တာ'

တကယ်က လမင်း အရမ်းရှက်တတ်မှန်းသိသဖြင့် မိုးမြေ
နေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်ရှေးရေစက်ကြောင့် မသိ
လမင်းကို သူ . . . စွဲလမ်း ချစ်ခင်လှပါသည်။ လိမ္မာတာရော . . .
သူ့အတွားအပေါ် စောင့်ရှောက်ဘာက်ရော . . . ကိုယ့်အပေါ်
သိတတ်တာကိုရော . . . မိုးမြေ နှစ်လိုခဲ့သည်။ လမင်းကတော့
မှက်နှာတစ်ခုလုံး တွတ်တွတ်ရဲလျက်။

'ပျော်ပျော်နေစမ်းပါကွာ . . . ဘာလဲ . . . မင်း ဖူးပြည့်စုံကို
ကျိတ်ကြိုက်နေသလား။ ဒီဒီယိုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို . . . ငါ
အတွက် ညာနေစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းကြိုက် . . . မင်းလိုက်ပေါ့
ကွ'

မိုးမြေ ဆက်စ၊ နေမိသည်။ တကယ်တော့ လမင်း၊ ဖူးပြည့်စုံ
ကို မကြိုက်တာ သေချာလို့လည်း ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'အသာနေစမ်းပါဗျာ . . . ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းနှစ်ခါးတောင်
မနည်း ရှာစားနေရတာကြီး၊ မိန်းမလည်း မယူချင်ပါဘူး . . . အခု
စိတ်ညစ်နေတာက ပိုက်ဆံမရှိလို့ဗျ၊ ပိုက်ဆံမရှိလို့ သိလား၊ ဆရာ
ဆီက လာ ကြို . . . ကြို ထုတ်ရတာလည်း အားနာလှပြီ'

'ငါ ထင်သားပဲ၊ နေစမ်းပါဦးကွာ . . . ပိုက်ဆံတွေ ဒီလောက်
ကုန်ရအောင် မင်းက နံပါတ်ပိုးတွေ ဘာတွေများ စိုးချနေသလား။

ဟေ့

မိုးမြေပြောတော့ လမင်းက ကျွဲပေါက်လေးလို အောက် သိုးသိုး ပြန်ကြည့်၏။

‘ဆရာကို တစ်နေ့လောက် ဈေးဝယ်ခေါ်သွားရဦးမယ် ဆရာကတော့ . . . ထမင်းဆိုတာ စားပွဲပေါ်က ဖြစ်တာပဲ၊ ကြက်သား ဘယ်ဈေး၊ ဝက်သား ဘယ်ဈေး၊ ဆီဈေး၊ ဆန်ဈေးတွေ သိရောမ မလိုဘဲ၊ တကယ်က ဆင်းရဲပေမယ့် ဘွားကိုတော့ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဟင်းလေး တစ်ခွက်လောက် ကျွေးချင်မိတယ်၊ ကျွန်တော် တရားရဲ့ လားဟင်’

တကယ်က ဆန်ဈေး၊ ဆီဈေး၊ ကြက်သားဈေးတွေ သိမနေ ပေမယ့် မိုးမြေ ဒီလောက်တော့ အောက်ခြေလွတ်မနေပါ။ ဘဝ ဆိုတာ ရုန်းကန်ရမှန်း သိပါ၏။ ကိုယ်လည်း စာရေးဆရာပဲလေ။ စာရေးဆရာမှ . . . မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဆောင်းပါးရေးနေတဲ့ စာရေး ဆရာပဲ။ သည်ကျွဲပေါက်ကလေးကို ချစ်လို့ စနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ သည်။

‘မော့ကောင် ငါ့လည်း ဈေးထဲ ခေါ်မနေနဲ့၊ တရားတာတွေ . . . မတရားတာတွေလည်း လာမပြောမနေနဲ့၊ ရော . . . ငါး ထောင်း၊ မင်းပေးလိုက်သမျှကတော့ ကြွက်တွင်းပဲ’

မိုးမြေ တစ်ထောင်တန်ငါးရွက်ကို ကားဖက်၌ဘုတ်ပေါ် ပစ်ချပေးတော့ လမင်း ပြုံးသွားသည်။ ဘွားကို ဆေးခန်းပြရတော့

မည်။ အားရှိသည့် အစားအစာတွေ ဝယ်ကျွေးရတော့မည်။ လမင်း နည်းနည်းလက်ဖွာတာတော့ ဝန်ခံမိပါသည်။ ကိုယ်က ကုန်းကောက် စရာ မရှိအောင် မွဲသည့်ဘဝက လာတာမဟုတ်သဖြင့် ဝယ်တတ်၊ ခြမ်းတတ်၊ ဝယ်လိုက် ခြမ်းလိုက်ရင် ကောင်းတာမှ သုံးချင်တာလည်း အမှန်။

‘ကြွက်တွင်းဆိုတာ ဆရာတို့လို ဇိုးသမားကြီးတွေကို ပြော တာဗျ၊ ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်နှစ်ပက်သောက်သောက် လျှောခနဲပဲ၊ ဟိုဒင်း . . .’

‘ဟေ့ကောင် . . . ငါ့ကို နာမည်ဖျက်မနေနဲ့၊ ငါ ဘယ်မှာ နေတိုင်း သောက်လို့လဲ၊ ငါက စာရေးဆရာရယ်လို့ နာမည်ဖျက်ရုံ လေး သောက်တာ၊ လူပေါင်းသူပေါင်း ဆန့်ရုံလေး သောက်တာ၊ တဲ . . . ညနေကျ ငါ့ကို အလုပ်တိုက် လာခေါ်၊ ကားယူသွား . . . ငါ မလိုက်နိုင်တာတော့ ခွင့်လွှတ်၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း . . . ငါ့မှာ အလုပ်တွေ အများကြီး’

ဒီလောက် သဘောကောင်းလှသည့် ဆရာကို . . . လမင်း ချစ်မြတ်နိုးစွာ မော့ကြည့်မိသည်။ သည်စဉ် . . . ကားလေးက အလုပ်တိုက်သို့ ရောက်လာ၏။ လမင်း . . . အရင်ဆင်းပြီး ဆရာကို တားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဆရာပစ္စည်းပစ္စယများကို ကူသယ်သည်။

‘ဟေ့ကောင် မဖားနဲ့၊ ပုံမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံ’
တကယ်က ဒါ . . . လမင်း ပုံမှန်ပြုလုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ

၏။ မိုးမြေ ခပ်တည်တည်ဖြင့် စ . . . နေခြင်းပါ။

‘ဆရာ . . . ဘွားကို ညနေမှ သူပြနေကျ ဆေးခန်းပြမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တွေ ခိုင်းပါ’

‘အေး . . . ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ လာ . . .’

မိုးမြေ အလုပ်တိုက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဒီမှာပဲ စာအုပ်ချုပ်တာ၊ စာရွက်ချိုးတာတွေပါ ပြုလုပ်သဖြင့် အလုပ်သမားတွေကတော့ အများအပြား။ ရေများ ရေနိုင်၊ မီးများ မီးနိုင်ပေလားတော့ မသိ။ မိန်းကလေးများသော အလုပ်တိုက်မှာ လမင်း . . . သူတို့နံ့ဘေးမှ ဖြတ်မလျှောက်ရဲ။ တော်တော်အစအနောက်သန်သည့် . . . ကောင်မလေးတွေ ဖြစ်သည်။

လမင်း . . . ဆရာခိုင်းတာ ပြုလုပ်ပေးဖို့ ဆရာစားပွဲနားမှာ ဟပ်ထိုင်၏။

‘ရော . . . ဟေ့ကောင် . . . ဒီစာရေးဆရာမရဲ့ စာမူကို ဖတ်၊ စာလုံးပေါင်း မသင်္ကာရင် ပြင်၊ ရော . . . ဒီမှာ သတ်ပုံကျမ်း ဒါ . . . စာမူအကြမ်းဖတ်တာပေါ့၊ မင်း ဆယ်တန်းအောင်ရဲ့ပဲလား၊ ဘွဲ့လေး ဘာလေးရသေးလား . . .’

လမင်း ပြန်မဖြေ။ သင်္ချာအဓိကနှင့် ဘွဲ့ရခဲ့ပေမယ့် ပြောမနေတော့။ လမင်းက စာရေး၊ စာဖတ် ဝါသနာပါသူပီပီ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာမ၏ စာမူကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေမိ၏။

‘လမင်း . . . ဟိုတစ်ခါ ဧည့်ခံပွဲမှာ မင်းနဲ့ စကားလာ

ပြောတာ ဘယ်သူလဲ . . .’

‘ဘယ်သူလဲ . . .’

ဆရာစကားကို ပဲ့တင်ထပ်ရင်း၊ လမင်း ချွေးပြန်လာမိသည်။

ဆရာ ဘယ်နေရာက ကြည့်နေခဲ့သလဲ။ လမင်း မျက်ရည်ကျတာ ဆရာ မြင်သွားသေးသလား မသိ။

‘မင်းလိုပဲ နှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့ကွာ၊ မင်းအဖေလား ဘာလား . . .’

‘ဪ . . .’

လမင်း ဘယ်လို ဖြေရမလဲ။ လျှပ်တစ်ပြက် စဉ်းစားရသည်။

‘ကျွန်တော် အရင် ဒေါ်ခင်ဘာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကပါ . . .’

‘ဟေ့ကောင် မှန်မှန်ပြော . . . မင်းက အခုမှ ငယ်ငယ်လေး

သေးတာ၊ ဘာလဲ . . . ဆယ့်နှစ်နှစ်သားက ကားမောင်းခဲ့တာလား၊

ဟဲ့ . . . မင်းပုံစံက ဒေါ်ခင်ဘာပဲ မပေါက်ဘူး၊ မင်းဝတ်တဲ့အဝတ်

အစား၊ မင်း ဆက်ဆံရေး၊ အပြုအမူ . . . ဘယ်နေရာမှ ဒေါ်ခင်ဘာနဲ့

အတူဘူး၊ သူငွေသားပုံပဲ ပေါက်တယ်၊ အဲဒါ မင်းအဖေဆိုလည်း

ပြန်လိုက်သွားပါကွာ’

‘ဆရာ . . .’

ဖတ်လက်စစာမူ လွတ်ကျသွားခဲ့သည်။ လမင်း . . . ဆရာ

ကို ထိတ်လန့်စွာ၊ ကြေကွဲစွာ ကြည့်မိသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံ ခဏခဏ တောင်းသုံးလို့ နှင်တာ သား ဆရာ၊ ရောပါ . . . ဆရာပိုက်ဆံ ပြန်ယူပါ၊ ကျွန်တော် . . .’

အဘွားဆေးဖိုးကို တခြားနည်းနဲ့ လှည့်သုံးပါမယ်'

'ဟာကွာ . . . ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ မင်းတို့သား အဖတွေ စိတ်ကောက်၊ စိတ်ဆိုးနေကြတယ်ဆိုရင်လည်း ပြေလည် ပါစေလို့ပါ' .

'မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒါ ကျွန်တော့်အဖေ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ . . . ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ရင် ဆရာကို ဘယ်သူမောင်းပေးမလဲ'

မိုးမြေ စီးကရက်ကို ထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာမိသည်။ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ သူကလေး နောက်ဆံမတင်းစေလို့။

'ဒါကတော့ကွာ . . . ငကန်းသေ . . . ငတွေ ပေါ်မှာပေါ့။ ပေါပါတယ် . . .'

သည်စကားက လမင်းရဲ့အရွက်ကို၊ မာနကို ထိသွားစေ သည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ လမင်းစေတနာတွေ အလကားပါပဲလား။ ဆရာက ငွေပေါတာပဲလေ။ ငွေစကား ကြေးစကားပဲ ပြောမှာပေါ့။

မိုးမြေကတော့ 'လမင်း၏ဖခင်လို့ ထင်ပြီး ကောင်လေး နောက်ဆံမတင်းအောင် ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူလှမ်းမြင် တာတော့ လူကြီးနှင့် လမင်းရဲ့ ပတ်သက်မှုက နက်ရှိုင်းနေသည် လေ။

'ဟကောင် . . .'

သူ့မျက်စိရှေ့မှာတင် . . . နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဆတ်ဆတ် တုန်မျှ ပွင့်ဟလျက် လမင်းက မျက်ရည်ဝေ မျက်လုံးလေးများဖြင့်

စူးစူးစိမ်းစိမ်းကြည့်တော့ မိုးမြေ ရင်တုန်သွားခဲ့သည်။ ဘယ်လို တောင်လေးလဲ။ မှော်ကဝေဆရာလိုပဲ။ ဖမ်းစားနိုင်လွန်းပါတိ။

'ဟကောင် . . . လမင်း . . . ငါက မင်းအဖေလားလို့ပါ တွာ၊ ငါ့အတွက် နောက်ဆံမတင်းရအောင် တမင်ပြောတာပါ။ ကဲ . . . ကဲ . . . ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ . . . နော် . . . ဖတ် . . . ငင်းစာမူ မင်းဆက်ဖတ်'

လမင်းခေါင်းကို ပွတ်ရင်း မိုးမြေ ချော့ရသည်။ သူတို့ အလုပ်စားပွဲမှာ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားရ၏။

'ကဲ . . . ထမင်းစားမယ်ကွာ . . . ထမင်းပွဲ ပြင်ချည်'

အိမ်က လာပို့ထားသည့် ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲရင်း . . . လမင်း . . . အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လာစဉ် . . . မကြားတကြား အသံလေးများ ကြားရ၏။ သူ့ကို ကျားပေါက်ကလေးရယ်လို့ စကဲခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဟေ့ . . . တို့ဖို့လည်း ချန်ထားလိုက်ဦးနော်'

'သူ့အလုပ်က ကောင်းတယ်ဟေ့ . . . ကားလည်း စီးရတယ်၊ အဆီဦးထောပတ်လည်း စားရတယ်'

'အဝတ်လည်း ကောင်းတယ်ကွ . . . ဧကန္တ . . . သူငွေက ဆင်းရဲသားယောင် လာဆောင်နေသလား၊ မသိ'

'နင်တို့စားလို့ မှားတယ် . . . ညက ကြည့်ရတဲ့ကားထဲက လို့ . . . မင်းသားက မင်းသမီးလေးကို ချစ်လို့ . . . မင်းသမီးလေး အလုပ်လုပ်တဲ့တိုက်မှာ လာပြီးဝင်လို့ ထွက်လို့ ရတောင် ဝရံင်ဘာ

လာလုပ်တာ

‘အမယ် . . . မင်းသမီးက ဘယ်သူလဲ’

‘ငါပေါ့ဟဲ့ . . . အဟိ’

‘လှလည်းလှတဲ့ ချစ်နဲ့ . . . ငါဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်’

‘ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ် . . .’

လမင်းမှာ နောက်ဘက် ထမင်းစား စားပွဲရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးရသည်။ စတီးငါးဆင့်ချိုင့်ကို ဖြုတ်ချ စိစိရီရီခင်းပြီး ဆရာကြားအောင် အော်ရသည်။

‘ဆရာရေ . . . လာတော့ဗျို့’

ထမင်းစား စားပွဲမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်မိကြသည်။ ဒီနေ့ဟင်းတွေက ကြက်သားအချို့ချက်၊ ငါးကြင်းကြော်နှင့် အစိမ်းကြော်။ နောက် . . . ငံပြာရည်ကြော်နှင့် ဒေသင်းသီးနဲ့ ဝက်သားအရော။ ဘယ်ဟင်းခွက်ကိုမှ မနှိုက်ဘဲ လမင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဘွားကို ကျွေးချင်လိုက်တာ။ ကေဒါရ ကျွေးမင်းလို စပါးနဲ့တွေ့ အာခံတွင်းထဲ ငုံပြီး . . . အမိအဖတို့ကို ကျွေးလိုက်ချင်ပါရဲ့။

‘ဟေ့ကောင် . . . စားလေကွာ . . . ရော့ . . . စား။ မင်းက အိမ်မှာဆို . . . ဟင်းစားဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း . . . တဖြည်းဖြည်း ဝိနီလာနေပြီ၊ လာခါစက ဝဝလေးရယ်’

ဆရာက လမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများ ခပ် . . . ခပ် ထည့်ပေးပါ၏။ ကြက်စာသည်းစားဖြစ်နိုင်ပဲပင်ပေါက်၊ ပန်းမုန့်လာ

ကြော်ထားသည့် အစိမ်းကြော်မှ အသည်းအမြစ်ဖတ်ကလေးများကို ရွေးထည့်ပေးသည်။

‘ဟာ . . . ဆရာ . . . ဦးဦးဖျားဖျားကြီး၊ ဆရာ . . . အရင် နှိုက်ပါ’

‘စားစမ်းပါကွာ . . . ဒါတွေ အယူမရှိပါဘူး’

လမင်း ဆရာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဆရာက ညာတာ ကြင်နာတတ်သည်။ ဒီလိုဘာအပေါ်မှာတောင် ဒီလောက် ကြင်နာတတ်သည့် ဆရာသည် ချစ်သူ၊ ဇနီးမယားအပေါ်မှာဆို ဘယ်လောက်တောင် ကြင်နာလှိုက်မှာလဲ။ ဖူးပြည့်စုံ ကံကောင်းပေလိမ့်မည်။ အို . . . လမင်း ဘာတွေလျှောက်တွေးနေမိပါလိမ့်။

‘စားကွ . . . ဘာလဲ . . . ဒီစားပွဲပေါ်က ဟင်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို တွက်ချက်ကြည့်ပြီး စားမဝင် ဖြစ်နေတာလား၊ ကဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး . . . ဒီဟင်းတွေလောက်ဆို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးမလဲ . . . အပြင်းပြေ ဗဟုသုတရအောင် ပြောကြည့်စမ်းကွာ’

လမင်း . . . မျက်ခုံးပင့်ပြီး ဟင်းခွက်များကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ငါးကြင်း၊ ကြက်သည်းကြက်မြစ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အကောင်းစားတွေ၊ အားပါး . . . အများကြီးပဲလေ။

‘ဒီတစ်ခွက်စာတွေပဲ (ဘွက်ရမလား၊ တစ်အိမ်လုံးစာ-တွက်ရမလား ဆရာ’

‘ငါတို့နှစ်ယောက် အခုစားနေသလောက်ကလေးပဲ တွက်စမ်းကွာ၊ တစ်အိမ်လုံးစာ တွက်မနေနဲ့’

‘အင်း . . .’

လမင်းက အင်းချလိုက်ရင်း . . . ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိ၊ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ထောင်ပြီး ဟိုချိုးဒီချိုး တွက်နေသမျှ ဆရာက ပြီးကြည့်နေခဲ့သည်။

‘အားလုံး ထမင်းရော ဘာရောဆို . . . နှစ်ထောင်ကျော်မယ် ဆရာ’

‘ဟေ . . .’

မိုးမြေ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူး ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး လမင်းနာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်၏။

‘ဒါကြောင့် မင်း မလောက်မဝ ဖြစ်နေတာကိုး၊ တော်ပြီ . . . တော်ပြီ . . . ဒီတစ်သက် ငါ မိန်းမ မယူတော့ဘူး၊ မိဘအိမ်ပဲ ကပ်စားနေတော့မယ် . . . တော်ပြီ . . . တော်ကြာ မိန်းမက စိန်နားကပ်ဝတ်ချင်ရမှာနဲ့၊ ပေါ်သမျှ အဝတ်အစားတွေ ဆင်ရမှာနဲ့၊ သားသမီးတွေ မွေးလာရင် ကလေးကျောင်းဝရိတ်၊ မုန့်ဖိုး . . . ကျွဲရှင်ခဲ . . . ဟမ်းမလေး . . . ငါ သေရချည်ရဲ့’

ဆရာပုံစံကို ကြည့်ပြီး လမင်း နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားရသည်။ ရုပ်တည်ကြီးနှင့် ပြောင်တတ်၊ ပြတ်တတ်သော ဆရာသည် လမင်းပျော်စေချင်လို့လည်း ဖြစ်မည်။ တော်တော်ရယ်စရာကောင်းသည့်

ဆရာပဲ။

‘ဆရာစာအုပ် ထုတ်ဝေရေးကလည်း တစ်လ နှစ်သိန်းလောက်မက မြတ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ . . . အပိုတွေ’

လမင်း ဆရာကိုတော့ ပြောရဲဆိုရဲသည်။ ခွေးလေး အရောဝင်လို့ ပါးလျက်၊ နားလျက်လုပ်သည်လို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုကြပါတော့။ ဆရာကို ချစ်သည်၊ ခင်သည်လေ။ လမင်း စကားကြောင့် ဆရာက စားလက်စ ဇွန်းကို ပြန်ချ၊ မျက်မှန်ကို အဘိုးကြီးစတိုင်ဖြင့် ပင့်လိုက်၊ မလိုက် လုပ်သေး၏။

‘ဘယ့်နွယ် . . . ဘယ့်နွယ် . . . မောင်လမင်းလေး . . . ပြန်ပြောစမ်းပါဦးကွဲ့၊ အလကား . . . အမြတ်ခွန်က မောင်တွေ အားရဝမ်းသာအောင်၊ ငါ့မှာ လုံးလည်ချပ်ပြားနဲ့ပါကွာ၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဆိုတာလည်း စာရေးဆရာမတွေကို အလုပ်အကျွေးပြုနေရတဲ့ အလုပ်ပါ၊ ငါ . . . လူမွေးလူတောင် ပြောင်နေရတာ အိမ်က မေမေ ပံ့ပိုးလို့ပါကွာ’

ယခုတော့ လမင်း ရယ်မောမိပါပြီ။ ဆရာက ရယ်အောင်လည်း လုပ်တတ်တယ်။ ငိုအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ လမင်း . . . အသည်းက နုနုလေးပါ။ ဆရာမုန်းရင် သေသွားမယ့် လမင်းပါ။

‘ကဲ . . . ကဲ . . . စား . . . စားကွာ၊ ပြီးရင် . . . မင်းကို ခိုင်း’

စရာတွေမှ အများကြီး၊ ထမင်းတစ်လုပ် အလုပ်တစ်ခုပဲ

‘မှားပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ဆန်စားမိပြီကိုးဗျ၊ ခိုင်းပါနော် . . . ကြိုက်သလောက် . . . ဆရာခိုင်းရင် . . . ဓူဝံကြယ်ကို ခူးဆွတ်ပေးရမလား’

လမင်းလည်း ဖတ်လက်စ အချစ်ဝတ္ထုထဲကလို . . . အာချောင်မိသည်။ ဆရာ ရွာသွန်းဖူးလို့ သည်ကန္တာရလေးက ညွတ်နူး . . . စိုမြည်နေပြီလေ။

‘ဟေ့ကောင် . . . အဲဒါ . . . မင်းရည်းစားကိုမှ ပြောရမှာကွ၊ ချန်ထားလိုက်ဦး’

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမော၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့် ထမင်းစားဖြစ်ကြသည်မှာ တက်ညီလက်ညီ။ အတူစားတော့ ထမင်း မြိန်သည်ဆိုတာ ဒါပဲ ဖြစ်မည်။ လမင်း တဒဂ် စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။ ဘဝအရေးတော်ပုံတွေကို မေ့ထားလိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာက ငါးကြင်းကြော် မနှိုက်ပါလား။

‘ဆရာ . . . ငါးကြော်ကွင်းတွေ ဘာလို့မစားသလဲ . . . ငါးမကြိုက်ဘူးလား’

‘ငါက မင်းလို့ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ ကြောင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်ကြိုက်မလဲကွ’

‘မဟုတ်ပါဘူး . . . ဆရာ အရိုးစူးမာ ကြောက်လို့ မဟုတ်လား’

‘အေး . . .’

လမင်း . . . ဆရာကို ငါးကြော်မှ အရိုးတွေ နှင်ပြီး ထည့်ပေးသည်။

‘မဖားနဲ့ကွာ . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်စား’

‘မကုန်နိုင်လို့ပေါ့ဗျ၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ရှိရင်လည်း အကောင်းသား’

လမင်း . . . သူ့အဘွားကို ကျွေးချင်ရှာမှန်း . . . မိုးမြေသတိရသွားသည်။

‘စားမှာသာ စားပါကွာ၊ ညနေကျ ဘွားအတွက် ဟင်းစားဝယ်ဖို့ ငါ ငွေတစ်ထောင် ပေးလိုက်ပါမယ်’

‘နေပါစေ ဆရာ၊ ပေးတိုင်း ယူနေရရင် ဆရာလည်း မွဲမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အလကားကောင် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဆရာ အခုပေးတဲ့ ငါးထောင်လည်း ကျွန်တော် မှတ်ထားပါတယ်၊ လစာထဲတ ဖြတ်ပါ ဆရာ’

မိုးမြေ လမင်းစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားသွားသည်။

‘အေးပါကွာ . . . မင်း အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ’

ထမင်းစားပြီးတော့ လမင်း ချိုင့်တွေ၊ ပန်းကန်တွေ . . . ရေစင်မှာ ဆေးနေစဉ် ဆရာက အချို့ပွဲစားရင်း စောင့်နေသည်။ ပန်းကန်တွေ၊ ချိုင့်တွေ ရေစစ်ထားစဉ် လမင်း ဆရာကို မေးမိ၏။

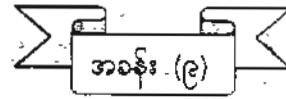
‘ဆရာ ကျွန်တော်အပေါ် ဘာလို့ ဒီလောက်ကောင်းတာလဲ’

‘ဟေ . . . ဟုတ်လား၊ ငါ ကောင်းသလား၊ ဘာတွေထူး
ကောင်းလို့လဲကွာ’

ဆရာက အူကြောင်ကြောင်ဖြေ၏။ နောက်မှ . . . လေး
နက်စွာ ဖြေသည်။

‘အဲဒါ . . . မိဘဘိုးဘွားကို လုပ်ကျွေးရတဲ့ ကုသိုလ်ပေးကွံ
မင်းက မင်းအဘွားကို ပြုစုလုပ်ကျွေးတော့ မင်းမျက်နှာကို မြင်ရင်၊
လူတိုင်းက ချစ်ခင်ကြတယ်၊ ငါလည်း ချစ်တယ်၊ မင်းသာ . . . မိန်းမ
ကို လုပ်ကျွေးနေတာဆိုရင် ငါ . . . ဒီလောက် ကူညီချင်မှ ကူညီ
ဖြစ်မယ်’

ဆရာစကားကြောင့် လမင်း စိတ်ချမ်းသာမိသည်။ ယခုပဲ
ဘွားဆီ ပြန်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်မိပါတော့၏။ ညနေကျ စောစော
ပြန်ပြီး ဘွားကို ဆေးခန်းပြရမည်။

မုဆိုးနားနီး မုဆိုး၊ တံငါးနားနီး တံငါ . . . လမင်းမှာ ဆရာ
တို့ စာအုပ်များ ဖတ်ပြချင်း၊ ဆရာပြောသည့် စာစကား ပေစကား
များကို ကြားနာရခြင်းအပြင် ဆရာ တာဝန်ပေးသည့် ဝတ္ထုစာမူများ
ဖတ်ပေးရခြင်းတို့ကြောင့် နဂိုကတည်းက အခံရှိပြီးသော စာရေးသား
ခြင်း ဝါသနာတွေ နိုးကြွလာခဲ့ရသည်။ ဆရာတို့ကမှ စာရေးဆရာမ
လေးတွေလိုပဲ ဝတ္ထုရေးကြည့်ချင်လာသဖြင့် ညဖက်မှာ ရေးချကြည့်
မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာရယ်၊ ဘဝ၏ ရိုက်ပုတ်
ခံနေရသည့် လောကဓံတို့ကြောင့် စာရေးရတာ ရှေ့ခနဲ၊ ရှေ့ခနဲ
နိလှ၏။ စံဝင်တာ၊ မဝင်တာတော့ မသိဘူးလေ။ မည်သူမျှလည်း
လေးဖက်သည်တော့ မဟုတ်ပါ။

အချစ်နှင့်တွေ့ဆုံဖူးသူတိုင်း ကဗျာဆရာ ဖြစ်သည်တဲ့။
နုလုံးသားမှာ အချစ်စိတ်တွေ မွေးဖွားလာသည့်အခါ၊ လူသားသည်
နုည့် သိမ်မွေ့လာတတ်သည်။ ကဗျာဆန်လာတတ်ကြသည်။ နဂို

ဓာတ်ခံရှိပြီးသူသာဆိုပါက ကဗျာလေး၊ စာလေး ဖွဲ့လို့ ရတတ်ကြသည်။

ဆရာကို တစ်နေ့မမြင်ရရင် မနေနိုင်ဘူး။ သူ့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးချင်တယ်။ သူ့အနားမှာ တစ်လည်လည် နေနေရတာကို ဖျော်တယ်။ ရွေးရွေးက ရံရွေ့တော်၊ ကိုယ်ရံတော်လိုပဲ . . . ဆရာ ခြေတော်ရင်းမှ မော်ဖူး ခစား ဝပ်တွားလို့ နေချင်မိတယ်။ အဲဒါ . . . အချစ်လား။ အဲဒါသည် အချစ်ဆိုလျှင်ဖြင့် လမင်း . . . ဆရာကို ချစ်နေမိပြီ ထင်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲ၊ ရှက်ရှက်ရွံ့ရွံ့ ခစား၊ အားငယ်နေရသော်လည်း . . . လမင်း . . . ရုပ်မပျက်စေရ။ မိမိခံစားချက်တွေကို ဝတ္ထုထဲမှာ ဖွင့်ဟရေးချလိုက်ရသဖြင့် လမင်း ခံနိုင်ရည်ရှိနေရသည်။ ဒါလည်း . . . လောကရဲ့ နေနည်းထိုင်နည်း တစ်ခုပါပဲ။ ငုံးဆူ . . . လူမသိ . . . ရင်ထဲက အပူမီးတွေကို နှလုံးသွေးဖြင့် စာရွက်တွေပေါ် ကမ္ဘာတဝှမ်းတင်လိုက်ရသဖြင့် နေသာထိုင်သာ ရှိ၊ ကုန်မြေမပျက်နေလို့ ရနိုင်သည်။ လမင်းအသွင်က ခပ်တည်တည်ပါပဲ။

စားပွဲမှာ ဆရာက . . . စာရေးဆရာအချို့ဖြင့် စကားပြောနေသည်။ အသူရာဆိုသည့် ကဗျာဆရာလည်း ပါ၏။ လမင်းကတော့ သူ့အတွက် ပေးထားသည့် စားပွဲလေးမှာ စာမူအကြမ်းတွေ ဖတ်နေမိ၏။ ဆရာညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ကောင်လေး . . . ကြိုးစားလှချည်လား . . . ငါတော့ ဟိုဘက်နေရတာ ပျင်းလို့ မင်းဘက်ရွှေ့လာတာ’

‘လာပါ ဆရာ . . . ထိုင်ပါ။ ဆရာတို့ ဘာတွေဆွေးနွေးနေကြတာလဲ’

ဆရာအသူရာက လမင်းရွေ့ ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ခဲ့သည်။

‘အလုပ်အကိုင်အကြောင်းတွေပါကွာ၊ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအတွက် စာမူအတွက် ညှိနေကြတာပေါ့၊ ပြီး . . . မင်းပျော်သွားစေရမယ့် သတင်းတစ်ခု ခေါ် ကြိုတင် သတင်းပေးမယ်၊ ကံ . . . ဒီသတင်းကို အလကားတော့ မရနိုင်ဘူး မောင်၊ မင်း . . . ငါ့ကို လက်ဖက်ရည် တိုက်ရမယ် . . . ဘယ်နှယ့်လဲ’

‘ဗျာ . . .’

ဆရာအသူရာစကားကြောင့် လမင်း အံ့သြသွားရသည်။ ပျော်စရာ . . . တဲ့။ လမင်းအတွက် ပျော်စရာသတင်းဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ထိလည်း ထိုးမထား။ ဘယ်အလုပ်မှလည်း လျှောက်မထားခဲ့ပါ။

‘ပြော . . . ကောင်လေး . . . လက်ဖက်ရည်တိုက်မှာလား’

လမင်း နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေး . . . ပြုံးမိသည်။ သတင်းကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့် လူမှုရေးတော့ . . . သိတတ်ရပေဦးမည် ထင်သည်။ သူ့ပဟေဠိကို စိတ်ဝင်စားချင်ယောင်ဆောင်ရပေဦးမည်။

‘တိုက်စေချင်လည်း တိုက်ပါ့မယ် ဆရာ . . .’

‘အေး . . . ဒီလိုမှပေါ့ . . . မနီးစကား မင်းမှတ်ထားနော်၊ မင်းကြည့်ရတာ စက်ရုပ်လိုပဲ၊ ကျောက်ရုပ်လိုလိုနဲ့ကွာ . . . ဘာစိတ် ညစ်စရာတွေများ ရှိသလဲ . . . ပျော်ပျော်နေစမ်းပါကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒီလိုကွ . . . ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ငါတို့တွေစပြီး ချောင်း သာကို သွားကြမယ်၊ ဖူးပြည့်စုံလည်း ပါမယ်၊ သူတို့သားအမိပေါ့ကွာ၊ နောက် . . . ဒီတိုက်က ကောင်မလေးသုံးယောက်ပါမယ်၊ ဒီရာသီ က အပူပြင်းလာပြီ မဟုတ်လား၊ နွေဦးပေါက်လာပြီလေကွာ’

‘ဗျာ . . .’

‘အေး . . . အသေးစိတ်ကိုတော့ ကိုမြေ ပြောပြလိမ့်မယ်၊ ငါတော့ ပျော်တယ်မောင်၊ တို့ . . . ယောက်ျားတွေက တစ်ဖွဲ့၊ မိန်းကလေးတွေက တစ်ဖွဲ့၊ အပန်းပြေခန့်ဆိုတာ ထွက်ရတယ်ကွ၊ ဒါမှ ဘဝအမောတွေ ပြေတယ်၊ ငါ . . . ချောင်းသာကို တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးပါတယ်၊ တော်တော်စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်၊ အစားအသောက်တော့ ရှားတယ်ကွ၊ ဒါလည်း ဖြစ်ပါတယ်လေ၊ နှစ် ရက် သုံးရက်ပဲ၊ ဖြစ်သလိုပေါ့၊ ဟေ့တောင် . . . မင်းမပျော်ဘူးလား ကွ’

လမင်းရုပ်က စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည့်ရုပ်မို့ ဆရာအသူရာ က ဟိုအားတသင့်ဖြစ်စွာ မေးသည်။ ဘယ်ပျော်မလဲ။ လမင်းဘဝက

ခနဲဝေးသွားလို့ မရ။ ကြာရင် ပေါ်ကုန်မှာပေါ့။

‘ကျွန်တော် လိုက်စရာ လိုသလားဗျာ’

လမင်းအသံက ညောင်နာနာ။ သနားစရာအသံ။

‘ဟ . . . လိုတာပေါ့ကွ၊ ကားက မင်းမောင်းရမှာလေ၊ တို့ အဖွဲ့ထဲမှာ ကားမောင်းတတ်တာ မင်းပဲရှိတယ်ပဲ၊ ကိုမြေက ကား မောင်းလို့ မရဘူးလေ . . . မင်းကြည့်ရတာ ပျော်ပုံလည်း မရဘူး၊ ဘကယုံကောင်ပဲကွာ . . . ဘယ်လိုကြီးလဲဟ၊ တို့လိုအရွယ်တွေ ဆောင် ဒီခန့်စဉ်အတွက် ဒီလောက်တက်ကြွနေခဲ့တာ၊ မင်းက ပိုပြီး ပျော်သင့်တာပေါ့’

လမင်း . . . စာမူဖတ်နေရတာ စိတ်မပါတော့။* ဘွားက ဆော့ ကျန်းမာသွားပါပြီ။ ဆေးခန်းသုံးရက် ဆက်ပြပြီးနောက် ပြန် သည်ကျန်းမာလာခဲ့ပါ၏။ သို့သော် . . . လမင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ သဲ။ ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ လမင်းက မိန်းမလား။ ယောက်ျားလား။ ဘွားကလည်း ဘယ်စိတ်ချမလဲ။

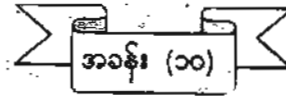
‘ကဲ . . . ကဲ . . . ကိုယ်တော်လေး စိတ်တော့ မညစ်ပါနဲ့ နော်၊ ပင်လယ်ကြီး မြင်လိုက်ရရင် မင်း အရမ်းကို ပျော်သွားစေရမယ် လို့ ကိုယ် ကာမခံပါတယ်ကွာ၊ လက်ဖက်ရည်လည်း မတိုက်ပါနဲ့ တော့၊ အစ်ကိုက စတာပါ’

ဆရာအသူရာက တစ်ဖက်စားပွဲသို့ ပြန်ကူးသွားခဲ့သည်။ သမင်း အရမ်းစိတ်ညစ်ကျန်ရစ်၏။ ဒီပြဿနာကြီးကို ဘယ်လိုဖြေရှင်း

ကြယ်စင်မှူးဝေ

မလဲ။ ဘယ်လိုအကြောင်းပြပြီး ကျန်ခဲ့ရပါမလဲ။ ဆရာကို နိုးကြည့်မိ
တော့လည်း ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်တွေရှုပ်နေလေတော့၏။
ဘုရား သိကြား မ . . . လို့ ဝိသတင်းဟာ သတင်းမှားကြီး
ဖြစ်ပါစေ။

အပျော်ခရီးပီပီ၊ သည်ခရီးက အများအတွက် ပေါ့ပါးလွန်း
သွသည်။ သိချင်းအော်ဆိုသူက ဆို၊ အစားစားသူက စား။ ကားက
ဆည်း လူဆယ်ယောက်၊ ဆယ်နှစ်ယောက် ချောင်ချောင်စီးနိုင်သည့်
ဘားလေး ဖြစ်သည်။ ကားရှေ့ခန်းမှာ လမင်းက မောင်းပြီး ဆရာက
ဆမင်းဘေးမှာ စီးသည်။ ဆရာဘေးမှာ ဆရာမ ဖူးပြည့်စုံ။

ယခု ခရီးတွက်လာသည့်အဖွဲ့မှာ အသက်တွေက အငယ်
ဆုံး နှစ်ဆယ်မှ အကြီးဆုံးသုံးဆယ်ငါးထိသာ ဖြစ်သဖြင့် အားလုံး
သုငယ်တွေ၊ လူရွယ်တွေချည်းလို့ ပြောလို့ရသည်။ ဆရာမ ဖူးပြည့်စုံ
အမေက အစကလိုက်မည် စီစဉ်ထားသော်လည်း အရေးပေါ်ကိစ္စ
ဆစ်ခုကြောင့် ကျန်ခဲ့ရပါသည်။ ဆရာနှင့် ဖူးပြည့်စုံကတော့ အေး
အေးဆေးဆေး စကားပြောလာခဲ့သည်။ သူတို့ရင်ထဲတွေမှာ ဘာ
တွေ ဘယ်လိုရှိနေမည်တော့ လမင်းမသိ။ အရွယ်အရ ရန်ကုန်
နေကြတာလား။ ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးများကလည်း များပြားလှပါသေး။

၁၆၂ ကြယ်စင်များဝေ

လမင်း . . . ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနေမိသည်။ မနက်
ခြောက်နာရီမှ စတင်ထွက်ပေးမယ့် လမ်းရှင်း၊ ကားရှင်းသောအခါ
ခရီးတွင်လှ၏။ ကားမောင်းသည့်အခါ အတွေးမများရဘူးလား။
တကူးတက မွေးပေးမယ့် အတိုက်အခံ၊ အခြေအတင် စကားများ
ခံရသည့်အဖြစ်တွေက လမင်း အာရုံစူးမှာ အစီအရီ။

ခရီးသွားရမည့်အကြောင်း . . . ဆရာပြောလာခဲ့သည့်
အချိန်က လမင်း ကားရေဆေးနေချိန်မှာ ဖြစ်သည်။ ဆရာအသွင်က
တက်ကြွလန်းဆန်းလျက်။ ဖျော်မှာပေါ့လေ။ ဖူးပြည့်စုံလည်း ပါမှာ
ကိုး။

လမင်းရေ . . . နက်ဖြန်ခါတျရင် ငါတို့ ချောင်းသာသွား
ကြမယ်။ တိုက်က ကောင်မလေးသုံးယောက် ပါမယ်၊ ဖူးပြည့်စုံတို့
သားအဖီ ပါမယ်၊ အသုရာ၊ နေခြည်၊ မြတ်စည်နဲ့ ငယ်ကတို့ပါမယ်
ကွာ၊ ဇသက်က ဝစ်တာအတီးတောင်းကွ၊ အသုရာနဲ့ မြတ်စည်က
သီချင်းဆိုကောင်းတယ်၊ မင်းကရော . . . ဘာကောင်းသလဲ၊ မင်းကို
ဦးရွှေရိုးအကိုင်ခိုင်းရမယ်၊ ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် မင်းက နှုတ်
ခမ်းဖွေးနဲ့ ခေါ်ဖို့ကိုတော့ ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တွဲ၊ ဖူးပြည့်စုံသာ
ချမ်းသာပေးပါ'

ဆရာကြည့်ရတာ ဆယ်ခြောက်နှစ်သားလေးလို လန်းဆန်း
နေခဲ့၏။

'ဘာလုပ်ရအောင် သွားမှာလဲ ဆရာ . . . မသွားလို့ မဖြစ်

ကမ္ဘာမြေရဲ့လက်နဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့လမင်း ၁၆၃

ဘူးလား . . . ဆရာပဲ အလုပ်တွေ များလွန်းလို့ဆို . . . ဟဲ့

လမင်းက မပျော်ဘဲ ကားရေဆေးမပျက်ဘဲ ဆင်ခြေတက်
တော့ မိုးမြေ အံ့သြနေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ဆရာအသုရာထံမှ
သတင်းကြိုရပြီးသားမို့သာ လမင်း ဟန်မပျက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဟကောင်ရ . . . အလုပ်တွေပိုပြီး ငြီးငွေ့လွန်းလို့ သွားမှာ
ပေါ့ကွ၊ အပန်းဖြေခရီးထွက်တာ၊ အနောက်နိုင်ငံမှာဆိုရင် လူတွေ
ဘာ တစ်နှစ်ကို အနည်းဆုံးတစ်ခါလောက် အပန်းဖြေခရီးထွက်ကြ
ဆယ်၊ တကယ်တော့ . . . ဒါလိုအပ်တာပဲကွ'

'အပိုတွေပါဗျာ . . . အားအားလျားလျား၊ ဒါ . . . ပိုက်ဆံရှိ
တဲ့သူတွေ ခိမ်ခံကြတာ'

လမင်း၏ စူပုတ်ပုတ်၊ မလိုတမာအပြောကြောင့် မိုးမြေ
ဆီသထွက်သွားသည်။ ခွေးလေး အရောင်လို့ ပါးလျက်နားလျက်။
ခါ . . . အာခံတာလား။

'ဟေ့ကောင် . . . မင်းတာဝန်က ကားမောင်းဖို့ပဲ၊ စကား
အညံ့နဲ့ မင်းပါလိုက်ရမယ်၊ မင်း လိုက်ရမှာပေါ့၊ မင်းက ငါ့အနိုင်ဘာ
ပဲ'

အာကာသုံးလာသည့် မိုးမြေကို လမင်း ဘာမျှပြန်မပြော
တော့၊ ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ဆရာကို လမင်း မကြောက်ပါ။
အိုင်တာပဲ ရှိသည်။ ဘယ်လိုချစ်တာလဲ၊ ဘယ်အထိ ချစ်တာလဲတော့
လမင်း မခွဲခြားတတ်သေး။ ငြိမ်သက်စွာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဆက်

လုပ်နေခဲ့သည်။ ဆရာက ခါးထောက်ပြီး ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေရာမှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့၏။

လမင်း . . . အလုပ်ပြီးတော့ မိမိအိမ်ကလေးသို့ ပြန်သည်။ ဘွားကို မီးဖိုထဲမှာ တွေ့ရ၏။ လမင်းနားထဲမှာ ခေါင်းလောင်းသံတွေ ကြားနေရ၏။ ပွဲက ပြီးဆုံးသွားပြီလား။ ခရီးဝေးသွားလျှင်တော့ လမင်း မိန်းကလေးဆိုတာ ပေါ်သွားတော့မှာပဲ။ အရှက်တကွဲနှင့် ပေါ်ပြီးမှ အလုပ်ထွက်ရတာထက်စာလျှင် ယခုကတည်းက သိက္ခာ ရှိရှိ နှုတ်ထွက်သွားတာက တော်မည်ထင်သည်။

‘ဟင် . . . ဖိုးသား၊ ငါ့မြေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒီနေ့တော့ စောတယ်နော်၊ ငါးနာရီကျော်ရုံလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘွား ဒီနေ့ ကောင်းနေတာနဲ့ မနက်က ကျန်တဲ့ကြက်သားလေးသုံးတုံးကို အာလူးနဲ့ ရောလိုက်တယ်၊ မြေး ရေချိုးဦးမလား . . . ထမင်းစား တော့မလား’

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းပစ်လိုက်သည့် လမင်းသို့ နဖူးစမ်း၊ ပါးစမ်းရင်း ဘွားက ပြောလာခဲ့သည်။ လမင်း ရင်ထဲမှ သောကတွေ ဘွားထံသို့ မကူးစက်စေလို။

‘ဖိုးသား နေကောင်းပါတယ် ဘွားရယ်၊ ခဏလေးနားလိုက် ပါရစေနော်၊ ဘွား အစာမကြေတ် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဘွား စားနဲ့ နော်၊ ဖိုးသား ခဏနားလိုက်ရင် အိုကေသွားမှာပါ’

မျက်ရည်များလည်း ဝေ့ဝဲစီးဆင်းလျက်။ လမင်း ငြိမ်သက်

စွာ လက်ကွေးထဲ မျက်နှာမှောက်နေခဲ့သည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ လမင်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆရာ။ လမင်း . . . ဆရာ့ကို မခွဲနိုင်ဘူး။

သည်စဉ် . . . ပခုံးမှ ဆွဲထူခံလိုက်ရသည်ကြောင့် လမင်း လန့်ဖျပ်သွားခဲ့သည်။ ဆရာ . . .

‘မငိုပါနဲ့ကွာ . . . ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ မှားသွားတယ်၊ ငါ့ ရိုင်းသွားတယ်၊ ငါ . . . အနိုင်ကျင့်ရာ ကျသွားတယ်၊ မလိုက်ချင်လည်း နေပါတော့၊ ငါ့ဘာသာ မောင်းသွားပါ့မယ်ကွာ၊ ငါ့သက်လည်း နည်းနည်းပါးပါး မောင်းတတ်ပါတယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်ကွာ . . . မင်းမလိုက်ချင်လည်း ကျန်ခဲ့ပါ’

ဆရာက လမင်းပခုံးကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် အက်ထားဆဲ။ လမင်းကို ပြောဆိုပြီး . . . ဆရာ စိတ်ကောင်းပုံမရ။ ယခု လာကြည့်ဖော်ရခဲ့သည်။ စိတ်နှလုံး နူးညံ့ဖြူစင်သော လမင်းရဲ့ ဆရာ။ စကားတွေ အများကြီးပြောချင်ပေမယ့် လမင်း စကားမပြောနိုင်သေး။ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့နေခဲ့သည်။ အတန်ကြာ ဖြေသိမ့်စိတ်ဘင်းပြီးမှ စကားပြောလို့ ရခဲ့သည်။

‘ဆရာ မောင်းလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’ ဆရာမျက်လုံးက ဘားမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာလက်ကလဲ . . .

‘ရပါတယ်ကွာ . . . ယောက်ျားပဲ၊ တစ်ခါတလေ မောင်းတာပဲ . . . မင်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ . . . သာနေပါ၊ အေးလေ’

... မင်းမှာ အဘွားတာဝန်ကလည်း ရှိသေးတာပဲ'

'ဟင့်အင်း ... ဆရာ ကားမမောင်းရဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက် ...'

'မင်း စိတ်ချမ်းသာတော့ ဟုတ်ပြီလား ... ငါသွားပြီ'

'ငါသွားပြီ ...' တဲ့။ ဆိုစကားသံက လမင်း နှလုံးသားကို ဆွဲညစ်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရခဲ့သည်။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... သူကား မောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

'ဆရာ ...'

လမင်း ... ဆရာသို့ လှမ်းခေါ်မိခဲ့ပြီ။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေကို ဘယ်ညာသုတ်မိခဲ့သည်။

'ကျွန်တော် လိုက်မယ် ... ကျွန်တော် မောင်းပါမယ် ဆရာသည်ခရီးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆုံးခရီးဖြစ်စေဦးတော့ ဆရာအတွက် ... ကျွန်တော် ...'

လမင်း၏အသံ နှစ်ဝင်သွားခဲ့ပြီ။ မိုးမြေမှာ လမင်းစကားတွေကို နားမလည်ရှာ။ သို့ပေမယ့် ...

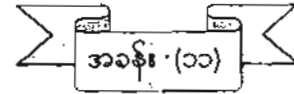
'အေးကွာ ... ဒါဆိုလည်း အဆင်ပြေတာပေါ့၊ မနက်ခြောက်နာရီမှာ ထွက်မယ်၊ တို့ကတော့ ငါးနာရီကတည်းက ပြည့်စုံကို သွားခေါ်ရမယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ အလုပ်တိုက်မှာ စုရပ်လုပ်ထားတယ်၊ မင်း ပျော်သွားပါရစေမယ်ကွာ၊ ငါ ... အာမခံပါတယ်၊ မင်းအဘွားအတွက်လည်း အိမ်က ထမင်းပို့ပေးပါလိမ့်မယ်၊ နောက်

... ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက် သွားအိပ်ပေးမယ်၊ မင်းအဘွာကိုဆို အသက်တောင်ပေးမယ့် ကောင်မလေးတွေ တို့အိမ်မှာ နဲ့နေတယ်ကွ သိလား'

ဖြစ်ဖျက်ခဲ့သမျှကို လမင်း ပြန်လည်မြင်ယောင်၊ ကြားယောင် နေခဲ့ရာမှ ကားကို တရိပ်ရိပ်မောင်းနှင်နေခဲ့သည်။ နေ့လယ်မှာ ရောက်မလား။ ညနေမှ ရောက်မည်လား။ ရောက်ချင်သည့်အချိန်မှ ရောက်။ တစ်ကားလုံးရှိလူများ ... အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်နေကြသော်ငြား ... မပျော်နိုင်သူမှာ လမင်း တစ်ယောက်တည်း။

အိုလေ ... ဖြစ်လာသမျှကို အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်ရုံပါပဲ။

‘အား . . . နေရာတွေကတော့ ပြည့်ကျပ်နေတာပဲဟေ့၊
ငါတို့က ရက်တွေ ဘာတွေလည်း ကြုံမချိတ်ဘဲ ဗြုန်းစားကြီး ထွက်
လာကြတာဆိုတော့ ဘန်ဂလိုတစ်ခု ရတာပဲ ကံကောင်း’

‘ဟင် . . . တစ်ခုတည်းနဲ့ ကျွန်မတို့တွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြ
ဇာလဲ . . . အားလုံးဆယ်ယောက်ကြီးတောင်ကို၊ ဧကန္တတော့ ဆရာ
တို့ ဝိုက်ဆံကုန်မှာစိုးလို့ တစ်ခုတည်း ငှားခဲ့တာ ထင်တယ်’

‘မဟုတ်ရပေါင်ဇာ . . . မယုံရင်လည်း သွားမေးကြပါနော်၊
ဘဲ . . . လမင်းရေ . . . တို့ဘန်ဂလိုကို မောင်းဟေ့ . . . ဟိုး . . .
အွန်အဖျားက သူများမလိုချင်လို့ ကျန်တဲ့ဘန်ဂလိုကို မောင်း’

မိုးမြေစကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ပင်လယ်
ကြမ်းကို မြင်ပြီးလိုက်ကြတည်းက အားလုံးရင်မှာ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်
နေကြသည်။

အပျော်ခရီး ထွက်လာကြခြင်းပေမို့ အခိုက်အတန့် ရက်

ကလေးမှာ ဖြစ်သလိုနော၊ ဖြစ်သလို စားကြဖို့လည်း စိတ်ထဲမှာ ရှိကြပြီးသား။ နေရာမရခြင်းသည် ပြဿနာမဟုတ်။ လမင်း . . . ကားကို ဆက်မောင်းရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . လမင်းကတော့ သည်အုပ်စုထဲမှာ အပင်ပန်း၊ အန္တမ်းနယ်ဆုံး ဖြစ်နေရသည်။ ဝင်လယ်ပြာကြီးကလည်း လမင်းကို အမောမပြေစေနိုင်။ ရင်ထဲမှာ ကြိမ်ဖိုးအုံးနေရသည်။

‘ဟေး . . . ပျော်တယ်ဟေ့ . . . အထုပ်တွေထားပြီးရင် ပင်လယ်ထဲ ဆင်းကြမယ် . . . စားဖို့ သောက်ဖို့ နောက်မှလုပ် . . .’

‘ငါတို့က ဒီဘန်ဂလိုပေါ်ကနေ ပင်လယ်ရဲ့အလှကို ဘီယာနဲ့ မြည်းမယ်’

‘သတိတော့ ထားကြဦးနော် . . . မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရောနေရမှာ၊ အမူးလွန်လို့ကတော့ ပင်လယ်ထဲ ဆွဲလွင့်ပစ်ပြီသာ မှတ်’

‘အတွင်းခန်းကို ယောက်ျားတွေ လုံးဝမဝင်ရ ဒါ . . . ဥပဒေပဲ . . . သဘောပေါက်တယ်နော် . . . ခုကတည်းက ကျွန်မတို့ သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ’

ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကြရင်း . . . တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆို၊ နေရာယူကြသည်။ မိန်းကလေးများက ဘန်ဂလိုအပေါ်သို့ တက်၊ အထဲသို့ စင်နေရာချထားကြသည်။ မိုးမြေတို့အဖွဲ့တွေကတော့ အသင့်တွေ့ရသည့် အပြင်ခန်းမှ စားဖွဲ့၊ ကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ အားရပါးရ ထိုင်ကြသည်။

မပါနိုင်သူတစ်ဦးကတော့ လမင်းတစ်ယောက်တည်း။ သမင်း ယခုထိ ကားပေါ်မှ မဆင်းဖြစ်သေး။ ဘန်ဂလိုမှာ ကားကို ချိတ်ရထားပြီး . . . ကားခေါင်းထဲမှာပဲ စတီယာရင်ကို မှီပြီး ကြေကွဲနေမိသည်။ လမင်းက ဘယ်အုပ်စုထဲကို ပါလို့ရမှာလဲ။ မိန်းကလေးအုပ်စုထဲသို့လည်း ဝင်လို့မရ။ အများအမြင်မှာ . . . လမင်းသည် ယောက်ျား။ ထို့အတူ . . . ယောက်ျားလေးအုပ်စုထဲလည်း မဝင်လို့။ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်လွတ်လပ်နေကြသည့် ယောက်ျားအုပ်စုထဲမှာ အဘယ်ကြောင့် ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဝင်ရောနေလိုမည်တဲ့လဲ။ သည်ဆော့ ကားစတီယာရင်ပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီးသာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

တစ်ခုတည်းသော ဘန်ဂလိုလေးပေါ်မှာတော့ သူ့အုပ်စုနှင့် သူ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ မိန်းကလေးများကလည်း အံ့တွင်းခန်းမှာ ကြွက်စီ ကြွက်စီ။ မိုးမြေတို့အုပ်စုကတော့ ဟိုမှ သယ်လာသည့် ဘီယာဘူးများကို တစ်ယောက်တစ်ဘူးဖွင့်ရင်း . . . ပယ်လယ်လေတဖြူဖြူထဲ စိတ်ကူး စတင်ယဉ်ကြသည်။ အားလုံးကလည်း ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာတွေပေမို့။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လမင်းကို သတိမေ့နေမိကြသည်။

‘ဟေ့လူတွေ . . . ကြည့်လုပ်ကြဗျနော် . . . ဘန်ဂလိုတစ်ခုစီ ရရင် ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။ အခုကျ . . . မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရောနေရတာ . . . ကိုယ့်သိက္ခာလည်း ကိုယ်ထိန်းကြဦး’

ဖူးပြည့်စုံက မိုးမြေတို့အဖွဲ့ကို လှမ်းအော်သည်။ သူမ စိတ်ထဲ

၁၇၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မိုးမြေတို့ ဝိုင်းထိုင်တော့မည်ထင်လို့ ဖြစ်သည်။ အသုရာက ပြန်အော်ပြောသည်။ မိုးမြေကတော့ ခပ်ပါးပါးအပြုံးနှင့်။

‘မူးရင် အိပ်နေမယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပင်လယ်လေ့ရှိဖို့ ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်ဖို့ လာကြတာပါ၊ မူးအောင်မသောက်ကြပါဘူး’

‘ဒီပွဲက မှတ်ကျောက်အတင်ခံမယ့်ပွဲပဲဗျာ၊ ဘယ်သူက ပုဆိုးကျွတ်အောင် သောက်မတဲ့လဲ’

‘ပုဆိုးတော့ ဘယ်ကျွတ်မလဲ၊ အားလုံးဘောင်းဘီရှည်တွေနဲ့ဟာ’

ဘန်ဂလိုပေါ်မှာ ရယ်သံတွေ ညံ့စိနေကြသည်။ ညနေ လေးနာရီနေ့သည် ပင်လယ်အလွှာကို အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းစေဆဲ။ လမင်းတို့ နားနားနေနေ မောင်းခဲ့ကြသဖြင့် ချောင်းသာသို့ လေးနာရီမရောက်ကြသည်။ နံနက်စာတော့ လမ်းမှာ စားခဲ့ကြပြီ။

ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသော... နွေဦးရာသီ။ ကမ်းခြေမှာ လူတွေက ပွဲတော်လေးတမျှ မကြာမီ... ဖူးပြည့်စုံတို့ မိန်းကလေးလေးယောက် ကမ်းခြေသို့ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ ရေကူးဝတ်စုံတို့၊ ဘာတို့ မဝတ်ကြပါ။ ခူးကျဘောင်းဘီ ဝတ်သူက ဝတ်၊ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်သူက ဝတ်၊ ဝတ်စုံပြည့်နှင့်ပင်... ပင်လယ်လှိုင်းစီးကြမည်။ ဖူးပြည့်စုံမှာ တံရှင်လက်ပြတ် အဝါရောင်နှင့် ခူးကျရုပ်ပင်လေးဖြင့် ငယ်နုလှပနေခဲ့သည်။

ကမ္ဘာမြေရဲ့လက်နဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့လမင်း ၁၇၃

အစောင့်ကြီးတွေ ‘ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ပေါ့ပါးစွာ ဆင်းသွားကြသည်။ တိုက်မှ ကောင်မလေးသုံးယောက်သည် ဖူးပြည့်စုံ၏ ဘော်ဒီဂတ်တွေ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ပရိသတ်တွေဖြစ်သည်။

‘တို့မြေ... မလိုက်သေးဘူးလား... သိပ်သောက်မနေနဲ့ဦး’
မိုးမြေကို လှမ်းအော်သွားခဲ့၏။

‘လိုက်ခဲ့မယ် ပြည့်စုံရေ... ကိုယ် အသောက်သမားကြီး ဖောက်ပါဘူးဗျာ... ပင်ပန်းလွန်းလို့ နည်းနည်းပါးပါး၊ ဘီယာဟာ အရက်မဟုတ်ပါဘူး’

‘ပင်ပန်းရအောင် ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ရလို့လဲ၊ လမင်းက ပင်ပန်းလို့ဆို ဟုတ်ဦးမယ်’

‘အဲ... ဒီကောင်ရော’

လမင်းဆိုမှ အားလုံး လမင်းကို သတိရသွားကြသည်။ ရန်ကုန်... ချောင်းသာခရီးကို တစ်ယောက်တည်း မောင်းလာရသည့် ဒရိုင်ဘာလေးကို သူတို့ မေ့နေမိကြပါလား။ မိုးမြေ ကဟာ ဘာသာ ထရသည်။

‘လမင်း ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်၊ ကျွန်တော့်ကောင်က စိတ်နုတယ်၊ ချောင်တိုးပြီး ငိုချင်ဦးနေမှာ၊ သူက သူ့အတွေးကို သိပ်ချစ်တာ’

မိုးမြေ... အတွင်းခန်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ကမ်းခြေသို့များ ထွက်ခွာသွားပြီလား။ မျှော်ကြည့်တော့လည်း မတွေ့၊ နောက်... ကားထဲသို့ ကြည့်မှ ယခုတိုင်နေရာမှာ မှောက်တိမ်၊ မရွေ့လျား

၁၈၈ ကားစာပေ

သေးသည့် လမင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . ရောက်ပြီလေကွာ၊ ဆင်းလေ . . . လာ . . . ငါတို့နဲ့ ဘီယာလေး ဘာလေးသောက်ရအောင် . . . ကျလည်း ကျတဲ့ ကောင်ကွာ . . . ကတ်တီကတ်ဖဲနဲ့’

မိုးမြေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောရင်း . . . တံခါးဖွင့် လမင်းကို ဆွဲချဖို့ ပခုံးသို့ ကိုင်လိုက်သည်။ လမင်းက ခေါင်းခါပြဲရင်း ငြိမ်သက်စွာ မှောက်နေဆဲ။

‘ဟေ့ကောင် . . . ဟာ . . . ဒီကောင် လာကွာ . . . ဘန်ဝ လိုပေါ်မှာ ဖြစ်ဖြစ် . . . တက်အိပ်ပါ . . . အေး . . . မင်းက ပင် ပန်းမှာပေါ့ . . . လာ အပေါ်မှာ တက်အိပ်’

တစ်ယောက်တည်း မောင်းလာရသည်မို့ လမင်း ပင်ပန်းပါ လိမ့်မည်။ မိုးမြေ ဇွတ်ဆွဲခေါ်တော့ လမင်း၊ သူ့လက်ထဲမှာ အရုပ် တစ်ရုပ်လို့ ပါလာ၏။

‘ဟင် . . .’

မျက်ဝန်းတွေ နီနေသော လမင်းကို ကြည့်ပြီး မိုးမြေ အံ့သြ သွား၏။ ဒီကောင် ငိုနေတာပါလား။

‘လမင်း . . .’

ညီငယ်လေးတစ်ယောက်နယ် . . . ပခုံးသို့ ဖေးမရင်း . . . မိုးမြေ သေချာစွာကြည့်မိသည်။ သည်ချောင်းသာမှာ သူကလေး၊ ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့သလား။ ဥပမာ . . . ချစ်သူကောင်မလေး . . .

‘ရေနစ်သေတာမျိုးတွေ၊ ဘာတွေ။’

‘ဆောဇီးကွာ . . . မင်းမလိုက်ချင်တဲ့နေရာကို ဂွတ်ခေါ်လာ မိတဲ့ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကဲ . . . ရောက်မှတော့ မထူးပါဘူးကွာ၊ ငိုမနေပါနဲ့တော့၊ လာပါကွာ’

မိုးမြေက သူ့ထင်ရာ သူ့တွေးပြီး လမင်းကို ဘန်ဝလိုပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ အားလုံးက ဝိုင်းကြိုခေါ်ဝင်ကြပါသည်။

‘လာဟေ့ . . . လမင်း . . . ဗျူးကောင်းတယ်ကွာ . . . ရော . . . ဒီမှာ ငါမှန်ပြောင်းတစ်လက် ခိုးသယ်လာခဲ့တယ်၊ ကြည့်ချင်တဲ့ စွဲခင်းသာ ဆွဲကြည့်ပေတော့ မောင်၊ သန်ရာ . . . သန်ရာ . . . အားလုံးကြည့်ပေါ့ကွာ’

‘မင်းကလဲကွာ . . . ယောက်ျားမဟုတ်သလိုပဲ၊ ပျော့လိုက် တဲ့မောင်၊ ယောက်ျားဆိုတာ အရက်လည်း သောက်တတ်ရတယ် . . . စီးကရက်လည်း သောက်တတ်ရတယ်ကွာ’

အသုရာနှင့် ဗသက်က လက်ချာယေးနေစဉ် မိုးမြေ ကန့် တွန့်လိုက်၏။

‘ဒီကောင် ပင်ပန်းလာတာကွာ၊ ကဲ . . . လမင်း . . . အထိ သေး ဘာလေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလဲပြီး ခဏအိပ်ချင်အိပ်၊ မင်း အမော ဖြေရင်၊ ငါတို့ ပင်လယ်လှိုင်းစီးကြမယ်၊ ကမ်းခြေ ဆင်းကြမယ်’

ဘန်ဝလိုလေးများနှင့် ကမ်းခြေက အနည်းငယ်တော့ ကွာ လှမ်းပါသည်။ ဒီရေတက်ချိန်မှာ သိပ်မသွမ်းမကမ်းလှသော်လည်း

ဒီရေကျချိန်မှာတော့ သောင်ဗွေးဗွေးက အကူအညီကြီး ကွာလုနီး သည်။

‘ဟေ့ . . . မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားတွေ အသံမာင် ရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာနော်၊ လမင်း . . . မဝင်နဲ့ကွ၊ ငါတို့ တွေတော့ ဒီည ဒီလသာဆောင်မှာပဲ စားပွဲတွေ ကုလားထိုင်တွေ ဖယ်ပြီး အိပ်ရမယ် ထင်တယ်’

‘နှစ်ခန်းရှိတာပဲကွာ . . . တစ်ခန်းပဲ အိပ်လို့ ရပါတယ်’

ဘန်ဂလိုမှာ နှစ်ခန်းပါရှိသဖြင့် တစ်အုပ်စုကို တစ်ခန်းလှ လို့ ရပေသည်။ လမင်း . . . မိန်းကလေးအုပ်စုထဲ ဝင်နေချင်သော် လည်း မဖြစ်။ ဖူးပြည့်စုံကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ဝင်နေလျှင် ရော။ ဒါလည်း မဖြစ်။ ကျန်မိန်းကလေးသုံးယောက်ကိုပါ ပြောပြမှ ဖြစ်ပေမည်။ ဒါဆိုလျှင် . . . မိန်းကလေးပါးစပ်တွေက မလုံတတ် သောကြောင့် တစ်ဖွဲ့လုံး သိ၊ ဆရာပါ သိသွားပြီး ဟင့်အင်း . . . အတွေးထဲမှာ လမင်း ခေါင်းခါငြင်းဆိုမိသည်။ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ် ရမှာလဲ။ မကြာမီ နေဝင်လာတော့မည်။ နေ့အရေးထက် ညအရေး က ပိုမိုခက်သည် မဟုတ်လား။

‘ဟေ့ကောင် မအိပ်ချင်လည်း ဒီလာလေကွာ’

အခန်းနှစ်ခု၏အလယ်မှာ ရပ်ပြီး . . . လမင်း ဝိုင်တွေနေ မိသောကြောင့် ဆရာက လှမ်းခေါ်သည်။ သည်တော့မှ လမင်း ယောက်ျားလေးခန်းဘက်သို့ တွန့်ဆုတ်စွာ ဝင်သွားရသည်။

ဘက်ျားလေးခန်းဆိုပေမယ့် ငါးယောက်စလုံး အပြင်မှာ ရောက် မကြပါသည်။ အခန်းကြမ်းပြင်မှာ ကိုယ့်အိတ်ကိုယ် ခေါင်းဖုံးပြီး အခန်းထောင့်ထဲမှာ လမင်း မသက်မသာ လဲလျောင်းနေရသည်။ ဖူးပြည့်လျှင် အတောင်နှစ်ဖက် လိုချင်သည်။ ငှက်ကလေးများလိုပဲ ကမ္ဘာယဉ်စွန်းတန်းအထိ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားလိုက်ချင်ပါ၏။ ဒါမှ မတတ်လည်း ဒီရက်များမှာ လမင်း . . . ကျောက်ဆစ်ရွပ် ဖြစ်လိုက် ခဲ့ပါသည်။

လမင်း . . . ဘယ်သူ့ကို လူရင်းထားရမည်လဲ။ ဖူးပြည့်စုံ ကို ပြောပြ၊ အကူအညီတောင်းဖို့ လမင်း ဆုံးဖြတ်မိသည်။ သည်စဉ် လသာဆောင် ဝရန်တာမှ အဖွဲ့များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား ကြသည်ကို လမင်း ကြားလိုက်ရသဖြင့် ငုတ်တုတ်ထထိုင်မိသည်။ အင်း သွေးလန့်နေမိပါသည်။ အဖျိုစင်လေးက (ဆရာမှလွဲပြီး) ယောက်ျားတွေနှင့် ဒွေးရောယှက်တင် ဘယ်နေချင်၊ နေရမှာတဲ့လဲ။ ငါ့ယောက်စလုံး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး အဝတ်လဲကြသည်မို့ စင် . . . အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လသာဆောင်ရှိ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘လမင်းရေ . . . ဘာတွေဆန္ဒပြနေတာလဲကွ၊ ငါတို့နဲ့ မျက် ဆချင်းကို မဆိုင်ပါလား၊ ကေန္တ မလိုက်ချင်တာကို ဇွတ်ခေါ်လာလို့ ခိုမြေကို သပိတ်မှောက်နေတာနဲ့တူတယ်၊ ကိုမြေရေ . . . ကိုယ့်ကိုစွဲ နှိပ် ကြည့်ရှင်းပေးဦး’

မြတ်စည်က အသံသြကြီးဖြင့် စာနာစွာ ပြောနေပြန်သည်။
 လမင်းမှာ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် စိတ်ညစ်နေရသည်။ ကျေးဇူးပြုပြီး . . . လမင်းကို ဂရုမစိုက်ကြပါနဲ့။ ပစ်ထားလိုက်ကြစမ်းပါ။
 ဘောင်းဘီခွေးကျပွပွကြီးတွေနှင့် ထွက်လာကြသည့်အုပ်စု
 လမင်းရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ သာမန်အချိန်ဆိုလျှင်
 သည်မြင်ကွင်းက ရယ်စရာကောင်းလိမ့်မည်။ ဆရာမှလွဲပြီး
 လေးယောက်မှာ . . . ပုပု၊ ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်၊ မဲမဲ၊ အရွယ်စုံ၊ ဆိုင်း
 ဖြင့် ဘယ်လိုမှအချိုးမကျကြ။ အင်း . . . ဗသက်ကတော့ နည်းနည်း
 တော်ပါသေးသည်လေ။

‘လမင်း . . . မင်းပါ လိုက်လေ . . . လှိုင်းမစီးဘူးလား။ သူ
 အဝတ်လဲ၊ ဘန်ဂလိုက သော့ပိတ်ခဲ့လို့ ရတယ်။ ဒီနယ်မြေက အေး
 ချမ်းပါတယ်။ ထက္က . . . လှိုင်းမစီးရဲတောင် လိုက်ကြည့်၊ ပင်လယ်
 ကို ရောက်ပြီး ပင်လယ်ထဲ မဆင်းရင် ဘယ်လူဖြစ်ကျိုးနပ်မလဲ။
 တစ်ယောက်တလဲ ခေါ်ကြသည်။ လမင်းမှာ ခေါင်းသ
 တွင်တွင်ခါရု၏။

‘သွားကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ခေါင်းမူးလို့ပါ။ ဒီမှာ အေးဆေး
 ဆေးဆေး နားကျန်ခဲ့ပါရစေ၊ နောက်နေ့မှ ချိုးတာပေါ့နော်’
 ပြောကာမှ ပိုဆိုးတော့သည်။
 ‘ခေါင်းမူးတာ ပင်လယ်လေ ရှူ၊ ပင်လယ်ရေအေးအေး၊
 ရတယ်ကွ၊ ကိုမြေ . . . ခင်ဗျားကောင်လေးကို ခေါ်ခဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်

တို့ သွားနှင့်ပြီ’
 မိုးမြေကို တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ကျန်လေးယောက်က ကမ်းခြေသို့
 သွားကြလေတော့သည်။ မိုးမြေက လမင်းရှေ့ ကုလားထိုင်မှာ
 အေးဆေးစွာ ဝင်ထိုင်၏။

‘လမင်း . . . ငါ့ကို မကျေနပ်ရင်လည်း နောက်မှ မကျေနပ်
 ပါကွာ . . . ကျန်တဲ့သူတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ . . . ရေလိုက်
 ငါးလိုက် နေလိုက်ပါနော်၊ မင်းက ရှောင်ဖယ် . . . ရှောင်ဖယ်နေ
 တော့ သူတို့ ဘယ်စိတ်ကောင်းကြမလဲ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ
 . . . နော် . . . ပျော်ဖျော်ပါးပါး နေလိုက်ပါ လမင်းရယ်’

လမင်း . . . ဆရာကိုကြည့်ရင်း . . . မျက်ရည်များဝဲတက်
 လာ၏။ ဘယ်လောက်စိတ်သဘောထားနူးညံ့လိုက်တဲ့ ဆရာပါလဲ။
 ဒရိုင်ဘာကိုများ ရှိခိုးဦးချမတတ် . . . တောင်းပန်ခံယနေရသတဲ့။

‘ဟာ . . . လမင်း မငိုပါနဲ့ကွာ . . . မငိုပါနဲ့၊ ကဲ . . . ကဲ . . .
 မင်းနေချင်သလိုနေပါနော်၊ နေမကောင်းဘူးဆိုရင်လည်း ဆရာဝန်
 သွားပြကြမယ်လေ၊ ဒီမှာ ဆရာဝန်တော့ ရှိမှာပေါ့ . . . လာ’

‘ဆရာ . . .’
 လမင်းအတွက် . . . ပူပန်စိုးရိမ်နေသည့် ဆရာသဘော
 ကောင်း၊ မနောကောင်းရုပ်ကို လမင်း အရမ်းပျော်ဝင်ညွတ်နူးသွား
 မိခဲ့၏။ လမင်းရဲ့ လူရင်းဟာ ဆရာပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။

‘ဆရာ . . .’

တုန်ယင်တိုးညှင်းသော အသံလေးဖြင့် လမင်း . . . ဆရာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးမြေကတော့ လမင်းကို နားမလည်နိုင်စွာ ပြန်ကြည့်မိလေဆဲ။ လမင်း . . . ပထမဦးဆုံး ကော်ဖြင့် သေချာစွာ ကပ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးအတုလေးများကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ နောက် . . . အပေါ်မှာ ထပ်ဝတ်ထားသည့် ဂျင်းဂျာကင်ကို ချွတ်၊ ရုပ်အင်္ကျီပွပွကြီးကိုလည်း ချွတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟင် . . .’

မိုးမြေမှာ မျက်လှည့်ပွဲကို ကြည့်နေရသည်နယ်။ အရမ်းအံ့သြမှင်တက်မိလျက်။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ပေါ်လာတာက နံနက်လှေကောင်မလေးတစ်ယောက်။ အတွင်းက တိရစ္ဆာန်ပြတ်အနက်လေးမှာ သွယ်ပျောင်းလှပသော လက်မောင်းဝင်းဝင်းလေးများ။ နောက် . . . ရွှေရင်စို့စို့မို့မို့ . . . မိုးမြေ . . . ကတုန်ကယင်ဖြစ်စွာ ခေါင်းယမ်း၊ လွဲခါနေမိသည်။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။

‘လမင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ လမင်းဟာ မိန်းကလေးပါ။ ဒါဆိုရင် . . . လမင်း အခု ဘာဖြစ်နေသလဲ . . . ဆရာ နားလည်သွားမှာပါ’

‘လမင်းရယ် . . .’

မိုးမြေ ဒါပဲ ပြောနိုင်တော့သည်။ မျက်စိရှေ့မှ ရွှေရုပ် သွင်ကို မရတရဲ . . . မော့ကြည့်မိပြန်သည်။ ဒါကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဒီလောက်ရဲနေတာကိုး။ ဒါကြောင့် သူ့ပခုံးလေးတွေ

အရမ်းချောမွတ်နေတာကိုး။ မသိတုန်းက မသိ၊ သိမယ့်သိတော့ လမင်းနှင့် ထိတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းအားလုံး နူးညံ့အိစက်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းမှတ်မိသွားရသည်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . ကောင်မလေးရယ်။ မိုးမြေမှာ ပြောစရာစကားတို့ ဆွဲအသွားခဲ့သည်။

‘ဆရာကို လှည့်စားပြီး အလုပ်ဝင်ခဲ့မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ၊ လမင်းတို့မြေးအဘွားမှာ နေစရာမရှိ၊ စားစရာမရှိလို့ အဆင်ပြေမယ့် အလုပ်ကို ရွေးချယ်မိတာပါ။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် လမင်း အလုပ်ထွက်ပေးပါမယ်၊ အခုလည်း . . . ဒီခရီးကို ဆရာ ကားမောင်းမှာစိုးလို့ လမင်း ဒုက္ခအရောက်ခံပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ’

မျက်ရည်လည်ရွှဲ ပြောနေသည့် လမင်းကို ငေးကြည့်ရုံမှတစ်ပါး မိုးမြေမှာ စကားရှာမရသေး။ ဒါကြောင့် ‘သည်ခရီးဟာ ကျွန်တော်အတွက် နောက်ဆုံးခရီး’ လို့ လမင်း ပြောခဲ့တာကိုး။

‘အခု ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ မိန်းကလေးအုပ်စုထဲလည်း ဝင်လို့မရ၊ ဆရာတို့နဲ့လည်း မနေချင်၊ လမင်းအတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးပါနော်၊ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်တယ်၊ လမင်း သေချင်တယ် ဆရာ’

တစ်ချိန်က လမင်းအဖြစ် ဖက်လွှဲတကင်းနေခဲ့သူလေးကို ယခုတော့ မိုးမြေ မထိရဲတော့။ မျက်ရည်များနှင့် အလှရုပ်ထူကို အံ့သြ၊ ရင်နာစွာသာ ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ မိုးမြေရင်မှာ တသိမ်သိမ်

နာကျင်ခံစားနေရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သက်ပြင်းသာ အခါခါချနေရတော့သည်။

‘ပြောလေ ဆရာ . . . လမင်း အခု ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ လမင်း ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ် မနိုင်တော့ဘူး၊ ဟောဟို ပင်လယ်ကြီးထဲ ပြေးဆင်းသေလိုက်ရတော့မှာလား’

သူ့လက်မောင်းသို့ ကိုင်ဆုပ်လှုပ်ခါလာသည့် လက်သွယ် သွယ်လှလှလေးများကို မိုးမြေ ညင်သာစွာ ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ရင်း နှစ်သိမ့်ရတော့သည်။

‘ကဲပါကွာ . . . ဆရာ ကြည့်စိစဉ်မပါမယ်၊ နဂိုအတိုင်းပဲ ပြန်နေ၊ အခု . . . မင်း . . . မိန်းကလေးဖြစ်မှန်း သိပြီပဲနော်၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ ကဲ . . . အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန် . . . လမင်းရယ်၊ မင်းကို ဒါကြောင့် . . . ဘွားက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာကိုး၊ အန္တရာယ်ကြီးလိုက်တဲ့ အကြံအစည်ကြီးကွယ် . . . ငါကလည်း တုံးလွန်းလို့သာ’

လမင်း၏ပါးပြင်နုနုမှ မျက်ရည်များကို မိုးမြေ ညင်သာစွာ သုတ်ပေးမိသည်။

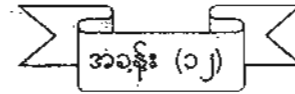
‘ကဲ . . . ကဲ . . . စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့နော်၊ ဆရာတော့ ဟိုလူတွေနောက် လိုက်သွားလိုက်သွားဦးမယ်’

လမင်းကို စိတ်မချနိုင်စွာ လှည့်ကြည့်ပြီး၊ ဆင်းသွားတော့မည့် ဆရာကို သူမ တောင်းပန်လိုက်သည်။

‘လမင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဆရာ ပျော်အောင်နေပါ၊ ပျော်သလို နေပါ၊ လမင်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့၊ ဆရာ ညီရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်ပါစေလို့ လမင်း ဆုတောင်းပါတယ်’
တကယ်က ဆရာသည် ဖူးပြည့်စုံနှင့် ပိုမိုနီးစပ်လိုသဖြင့် ညီခရီးကို ထွက်လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

သောင်ပြင်ကမ်းခြေမှာ ပျော်ရွှင်စွာ လှိုင်းစီးနေကြသည့်သူများကို ငေးကြည့်ရင်း . . . လမင်း ကိုယ့်ပုံစံကို ယောက်ျားလေးပုံစံ ဖြစ်နေရသည်။ ရေတောင် ဘယ်မှာသွားခိုးရမှာပါလိမ့်။ ကြံရမည်ရပါဦးမည်။

ပင်လယ်ရေချိုး၊ ရေချိုးပြန်ချိုးပြီးကြတော့ မိန်းကလေးအုပ်စုက အရင်ပြန်ရောက်လာကြသည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်ကာ၊ လန်းဆန်းနေသည့် ရုပ်ကလေးများက ကြည်ကြည်စင်စင်။ ဖူးပြည့်စုံကယခုထိ ကုလားထိုင်လေးများမှာ ထိုင်နေဆဲ လမင်းကို တံအံ့တံသြစကားဆိုသည်။

‘ဟာ...လမင်း... ပင်လယ်ထဲ မဆင်းဘူးလား၊ ဘာလဲ ရေကြောက်လို့လား၊ ကမ်းခြေက တိမ်တိမ်လေးရယ်ကွ ... ဝါးတစ်ရိုက်လောက်ထိ ခူးဆစ်၊ ပေါင်လောက်ပဲ ရှိတယ်၊ နေဦး... နောက်နေ့ကျရင် မမတို့နဲ့ လိုက်ခွဲ’

လမင်းမှာ ခေါင်းညိတ်၊ မချီပြုံးလေး ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ အလုပ်တိုက်မှ ကောင်မလေးများကလည်း သူ့ကို ခင်ကြပါ၏။

‘ဟေ့လူကြီး... အဆွေးမင်းသားပို ဖမ်းမနေနဲ့၊ ပင်လယ်ရေနဲ့ ဆေးပစ်လိုက်... သိလား၊ ခင်ဗျားသောကတွေကို ပျော်

၁၈၆ ကြယ်စင်များစေ
ပျော်နေစမ်းပါဗျာ့

ဒါလည်း လမင်း ခေါင်းညိတ်ပြရသည်။ သူတို့ကတော့
ခေါင်းပဲညိတ်တတ်သည့် ဗုတ်သင်ညိုကြီးရယ်လို့ ထင်ကြပေမည်။
နောက်တော့ သူမတို့ဘာသာ အတွင်းခန်းမှာ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ကြ၊
အဝတ်လဲနေကြသည်။ သူတို့ကြည့်ရတာ တကယ့်ပျော်စရာပါပဲ။
လမင်း . . . စိတ်ကို နည်းနည်းလျှော့ရသည်။ သူ . . . မိန်းကလေး
ဆိုတာ ဆရာ သိသွားပြီပဲလေ။ စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မည်။

အတန်ကြာတော့ ယောက်ျားအုပ်စု ပြန်ရောက်လာ၏။
ဆရာက သူ့ကို လျှပ်ခနဲ တစ်ချက်ပဲ ကြည့်သည်။ ဆရာအသုရာ
ကတော့ အားလုံးထဲမှာ ပိုပြီး ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနေတတ်သူ။

‘လမင်းရေ . . . ဘာပျော်ဖို့ကောင်းသလဲ မမေးနဲ့ ကမ်းခြေ
ကလည်း ဖွဲ့တော်ကြီးကျလို့ . . . မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း . . . ဟ . . .

ကိုယ်တော်က မှန်ပြောင်းတစ်လက်နဲ့ ငြိမ့်နေတာကိုး ကောင်းတယ်’

စာကယ်က မှန်ပြောင်းသည် ဗသက်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း
စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေခြင်းသာ။ လမင်း . . . ဘယ်ကိုမှ လှမ်းမကြည့်
ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အသူရာက . . . ဗလပြရင်း . . . လမင်းအနားမှာထိုင်ပြီး၊
အားရပါးရ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေခဲ့သည်။

‘ဆရာ . . . အင်္ကျီသွားဝတ်ဦးဗျ၊ တော်ကြာ အအေးပတ်နေ
ဦးမယ်’

လမင်း . . . တိုက်တွန်းလွှတ်ရသည်။ မကြာမီ . . .

အားလုံး ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာထိုင်ကြ၏။ ပေးထားသည့်
စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်က တစ်ဝိုင်းစာ ငါးလုံးပဲ ရှိတာမို့ ကုလားထိုင်
တွေကို ဖယ်ပြီး ကြမ်းပြင်မှာ ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။

‘ညစာ . . . ညစာ ဘယ်သွားစားကြမယ်’

‘တို့ . . . ကားဝင်လာတုန်းက ဟိုဘက်မှာ ထမင်းဆိုင်တွေ
တွေ့ခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီ သွားစားမယ်’

‘အေး . . . ကောင်းတယ်၊ တို့အုပ်စုနဲ့ နေ့တိုင်းသာ ဟိုတယ်
သွားစားရရင် အပြန်ကားပေါင်ပြီး ပြန်ရမယ်’

စိတ်ညီလက်ညီဖြင့် အားလုံး သဘောတူကြသည်။ အားလုံး
ဘတ်ကြနေကြသည်။

‘ခြေလျှင် သွားကြမယ်လေ . . . လမ်းလည်း လျှောက်ရင်း’

‘ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . သဘောတူတယ် . . .

သမင်းစားပြီးရင်လည်း ရေကျသွားတဲ့ သောင်ပြင်ကြီးမှာ လမ်း
လျှောက်ကြဦးမယ်နော် . . . ခရုတွေလည်း ကောက်ရမယ်’

‘ဒါတော့ . . . ညည်းတို့သဘော၊ ခရုကောက်တာက မြင်
ခြင်ထင်ထင် မနက်ကျမှ ကောက်ကြပါလား’

‘အမယ် . . . ဒီနေ့ လသာဦးမှာပဲ . . . လရောင်အောက်မှာ
သွန်းလျှောက်ခြင်းဆိုပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် စပ်ကြပါလား’

အလုပ်တိုက်မှ ပါလာသည့် ကောင်မလေးများမှာလည်း
ညာတတ်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ နေနေ၊ အေမီနှင့် သော်တာဝင်း

တို့သည် အလားအလာရှိသည့် မိန်းကလေးများပင်။

‘လရောင်အောက်မှာ လမ်းပျောက်ခြင်းပဲ ဖြစ်မယ်၊ နဂိုကမှ မျက်မှန်ထူကြီးတွေနဲ့ မှုန်ဝါးဝါးရယ်’

မြတ်စဉ်အပြောကို ဝိုင်းရယ်ကြလိုက်သည်။ ဟုတ်တာပေါ့... စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာကြီးတွေခမျာ မျက်မှန်မပါတာဆိုလို့ ဝသက်ပဲ ရှိသည်။ ကျန်သူတွေက မျက်မှန်တွေနှင့်။ မိုးမြေကတော့ အဆိုးဆုံး။ မျက်လုံးတစ်ဖက်က ခွဲထားခဲ့ရသေးသည်။

‘ကဲ . . . သွားကြမယ် . . . သွားကြမယ် . . . လမ်းမြင်ပေါသေးတယ်နော် . . . လူတွေစရာ လိုသေးလား’

ဖူးပြည့်စုံက ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းရင်း . . . ဆရာများကို လှမ်းသေသည်။

‘ဟား . . . လိုတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က လမင်းကို တွဲမယ်၊ ကိုမြေကို ခင်ဗျား လမ်းပြလိုက်ပါ’

ဆရာအသူရာက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လမင်းပခုံးကို ဖက်ပြီး ဘန်ဂလိုပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ခြောက်နာရီကျော်ပြီမို့ အုန်းပင်ရိပ်တွေ လရောင်ရိပ်တွေနှင့် အလင်းက မှုန်ပျံ့ပျံ့။ လမင်း . . . အသူရာ လက်တွေကို ဖယ်ချရင်း ဆရာကို ခိုးလှမ်းကြည့်မိသည်။ ဆရာတိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ကြည့်နေလေဆဲ။

‘လာ . . . ဆရာ’

‘ရတယ် . . . သွား . . .’

လရောင်လမ်းကလေးမှ ထမင်းဆိုင်များအက်သို့ လျှောက်အွားဖြစ်ကြသည်။ အသူရာက တစ်ခေါက်ရောက်ပြီးသားမို့ သည်အုပ်စုမှာ သူ . . . ဗိုလ်။ သူညွှန်ပြသည့် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ကြရသည်။ ဧည့်သူမျှ ဇီဝာကြောင်မနေကြပါ။ ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်လိုက်ကြသည်။ ဗိုက်ပြည့်ဖို့သာ အဓိက မဟုတ်ပါလား။ ထမင်းစားပြီးတော့ သရောင်ဆမ်းသောင်ကြီးမှာ လမ်းလျှောက်ကြဖို့ အားလုံးဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ကိုယ့်ချည်း မမှတ်ကြပါနှင့်။ သောင်ခြေမှာ လမ်းလျှောက်နေလိုက်ကြတာလည်း ပွဲတော်လေးတမျှ။ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် စကားဆိုင်ပြောသူ ပြောကြ၊ ဆော့ကစားသူ ကစားကြ၊ တချို့အုပ်စုများက နီပုံပွဲတွေ၊ ဘာတွေကျင်းပကြဖို့ တာစူလုပ်ကိုင်နေကြသည်။

‘ငါက ချောချောလှလှဆို ယောက်ျားချင်းတောင် ချမ်းသာပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ’

‘မြတ်စွာဘုရား . . .’

မိန်းကလေးအုပ်စုက ရှေ့တစ်ပြုမှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေလေဆဲ ကျန်ခဲ့သည်။ မိုးမြေတို့အဖွဲ့မှ နေခြည်က အဆိုတင်သွင်းသည်။ လမင်းကတော့ သူတို့အဖွဲ့နှင့် ခပ်ဖိမိနေလိုသော်လည်း . . . အဖွဲ့က ကင်းကွာမခံသဖြင့် အတူလိုက်ပါနေရသည်။

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ တချို့ယောက်ျားလေးတွေ ဘယ်လောက် ချောလိုက်သလဲ၊ မောင်စကြာဝဠာလို့၊ မောင်ဗမာလို့ အယ်စတုံကြီးတွေကိုတော့ ရွံပါသကွာ’

‘အင်း . . . နေခြည်ကတော့ ဘယ်အခြောက်နဲ့ တွေ့လာခဲ့တယ် မသိဘူး။ မင်းပြောတဲ့ ကနွဲ့ကလေး အလှအပျိုက အခြောက်ဖြစ်ရမယ်’

နေခြည်နှင့် ဗသက်၏ အပြန်အလှန်စကားကို အသုရာထိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

‘တော်ကြစမ်းကွာ . . . တို့ ဟို အုန်းပင်ရိပ်မှာ ထိုင်ကြမယ်လရောင်နဲ့ . . . ပင်လယ်ရဲ့ပန်ရမှုကို ကြည့်မယ်။ ကဗျာစပ်လို့ရချင်လည်း ရ၊ မရလည်း သဘာဝအလှကို ရင်ထဲထည့်ကြမယ်ကွာ . . . အလကား အရည်မရ၊ အဖတ်မရတွေ တော်တော်’

သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အုန်းပင်ရိပ်မှာ ထိုင်ကြသည်။ လမင်း မထိုင်လိုတော့။ လမင်းကို တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်က ပန်းဖက်ထားကြဦးမှာပဲ။ သူတို့အချင်းချင်းလည်း ဖက်လှဲတကင်းနေကြပါသည်။ သို့သော် သူတို့အချင်းချင်းက ဘာအရေးလဲ။

‘ကျွန်တော်တော့ ဘန်ဂလိုပြန်ပြီး အိပ်နေတော့မယ်’

ပြောပြီး လမင်း . . . အုန်းပင်ရိပ်မှ လှစ်ခနဲ ခွာသည်။ သို့သော် မရ။ သည်တစ်ခါ ဆွဲထားသူက နေခြည်။

‘ဟေ့ကောင် . . . အိပ်တာက မသေမချင်း အိပ်လို့ရတယ်ကွာ . . . ခုလို အလှက ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ကြည့်ရတာ . . . ဘယ်လောက်လှသလဲ ကြည့်စမ်း၊ ငွေရောင်လက်နေတဲ့ ပင်လယ်လှိုင်းလေးတွေရယ် . . . လမင်းရယ် . . . ငါးရှာနေတဲ့ တံငါလှေကလေး’

အချို့ရယ် . . . လာစမ်းပါကွာ . . . မင်းကိုလည်း ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ငါ မျိုးစေ့ချပေးမယ်’

မြတ်စည်က လမင်းကို သူ့နဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူ့ဆွဲထားသော လက်များကို ပြန်ရုန်းပစ်လိုက်သည်။

‘ဖယ်ဗျာ . . . ခင်ဗျား မူးနေပြီ’

သူတို့အဖွဲ့ . . . ထမင်းစားခါနီး နည်းနည်းပါးပါး ချကြတာလမင်း မြင်ခဲ့သည်။ လမင်း . . . သည်းမခံနိုင်တော့ အရမ်းစိတ်တိုလာခဲ့ပြီ။

‘ဟ . . . တစ်ခွက် တစ်ဖလားနဲ့ ငါဘယ်တော့မှ မမူးဘူး။ မင်းကို စေတနာနဲ့ သဘာဝနဲ့ အလှတရားတွေ မြင်တတ်အောင်၊ ခံစားတတ်အောင် သင်ကြားပို့ချပေးမလို့ကွ’

‘ဆရာ . . .’

ရုန်းလို့မရအောင် မြဲမြံစွာ ရစ်ပတ်၊ ဖွဲ့နှောင်ထားမှုကြောင့် လမင်း . . . ဆရာကို တ . . . မိသည်။ သူ ဒီလိုပဲ ကြည့်နေရက်သလား။ ဝမ်းနည်းမှုက ရင်သို့ အဆက်မပြတ် နာကျင်လာစေခဲ့၏။

‘နေခြည် . . . လွှတ်လိုက် . . . လမင်း . . . သွားပါစေ’

‘မလွှတ်ဘူးဗျာ၊ ယောက်ျားချင်း . . . ဘာ . . . ခင်ဗျားက အုတ်၊ ဝန်တိုနေတာလဲ . . . တကယ် . . . တကယ် . . . ဟိုး . . . ဘုရားရှင်လက်ထက်က . . . ရှင်ကစွည်းကို မောင်မစွက ပစ်မှားသလို ငါလည်း ပစ်မှားချင်လာပြီ . . . မင်းကွာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး’

၁၉၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အတော်နဲ့နဲ့တဲ့ကောင်

အခြေအနေက အနည်းငယ် အရပ်ဆိုးလာခဲ့သည်။
နေခြည်မှူးလျှင်သွေးဆိုးသည်ဟု စာပေအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပြောစမှတ် ပြုကြတာ ယခုတော့ လက်တွေ့ဖြစ်နေတော့သည်။ နေခြည်က လမင်းကို လက်ဆွဲရုံတင်မက၊ ပခုံးပါ ဆွဲဖက် . . . ရင်ခွင်ထဲသွင်းထားတော့သည်။ ဗသက်နှင့် အသုရာကတော့ အော်ရယ်နေခဲ့သည်။ သူတို့အမြင်မှာ ယောက်ျားချင်းပေမို့ ဖြစ်သည်။

‘ဆရာ . . .’

လမင်း . . . သွေးပျက်စွာ အော်မိ၏။

‘ဟေ့ကောင် . . . လွတ်လိုက် . . . ဟာကွာ . . . ဒီကောင်’

ခွပ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ အားလုံးအံ့အားသင့်နေကြဆဲ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သည်နှင့် လမင်း ဘန်ဂလိုဆီသို့ ပြေးခဲ့သည်။ နောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့သလဲ။ ဝရန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သလား။ လမင်း မသိချင်တော့ပါ။ တကယ်က သူမအဖြစ်သည် ပင်လယ်ထဲ ဆင်းပြေး၊ သေပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းပါတော့သည်။ သို့သော် . . . သူမ . . . ဘဝကို အနှုံးမပေးလိုသေး၊ ပြီး . . . အဘွားကိုလည်း ချစ်သည်။ ဆရာကိုလည်း ချစ်သည်။ သည်ကြီးနှစ်ကြီးက သူမလည်ကို တင်းတင်းတုံ့နှောင်ထားပေတော့မည်။

ဘန်ဂလိုပေါ်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ချောင်ကပ် ဝိုကြွေးနေမိ၏။ ထိတ်လန့်နေမိ၏။ ပင်လယ်လေ တဖြန်းဖြန်း၊ အူန်း

ကမ္ဘာမြေရဲ့လက်နဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့လမင်း ၁၉၃

လက် တရမ်းရမ်းမှာ လရောင်၏ ခိုဝှဲခနဲ၊ ခိုဝှဲခနဲ လင်းပြတ်မှုက ဘဝ၏ တံလျှပ်များနယ်။

ဘဝဆိုတာ ဖမ်းတစ်လှည့်၊ မှောင်တစ်ခါတဲ့လားလေ။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ကိုမြေ၊ ဒီခရီးကို ခင်ဗျား ဆိုလာတယ်ဆိုပြီး အနိုင်အထက် ကျင့်တာလား’

မိုးမြေ . . . ပူထူနာကျင်သွားသည့် မိမိလက်ကို ပြန်ကြည့်နေမိ၏။ နေခြည်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကြိတ်မိခဲ့ပြီ။ မျက်လုံးမဲမှာ နေခြည်၊ လမင်းကို ဖက်ထားတော့ ပူပူသွားခဲ့တာပဲ မှတ်မိသည်။

‘ခင်ဗျားကို . . . မကျေဘူး . . . ခင်ဗျားကို ပြန်ထိုးရမှ သူနပ်မယ်’

‘ကိုခြံနီရာ . . . ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲဗျ . . . ခင်ဗျား သိသလိုလုပ်တာလဲ’

တကယ်က မိုးမြေသည် လူ့သဘောကောင်း၊ မနောကောင်း၊ တစ်ဦးသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မူးအောင်လည်း မသောက်တတ်။ မူးလျှင်လည်း သွေးမဆိုးတတ်သူသာ ဖြစ်သည်။ နေခြည် ရှားရှားရှားရှား ဖြစ်နေသည်ကို ဗသက်နှင့် အသူရာက ဆွဲထိန်းထားသော်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း မိုးမြေကို မကျေနပ်။

‘ကိုမြေ . . . ခင်ဗျား ဘာမွန်တာလဲ’

နေခြည်က အားလုံးထဲမှာ အငယ်ဆုံး၊ ညီငယ်လေးသဖွယ် ချစ်ရသူမို့ နေခြည်အတွက် ရင်နာနေကြသည်။ မိုးမြေကလည်း တကယ့် ဟိမိဝိတ်ချန်ပီယံကြီးသဖွယ်။ နေခြည် နှုတ်ခမ်းကွဲသွားခဲ့၏။ မိုးမြေကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းတော့။ နေခြည်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ လရောင်နှင့်ပင်လယ်သည် သူတို့အား ငြိမ်းချမ်းမှု မပေးနိုင်တော့။ သူတို့အားလုံးရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ခြင်း ဒေါသ၊ အထင်လွဲမှုများဖြင့် ဝေးကွာကြရတော့မှာလား။ မိုးမြေခေါင်းယမ်းမိခဲ့ပြီ။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုလည်း ချလိုက်၏။ ညီရင်အစ်ကိုနယ် နေလာသူများကို သူ စိတ်ဝမ်းမကွေစေလိုတော့

‘နေခြည် . . . အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ . . . အဖြစ်မှန်ကို သိရင် . . . မင်း . . . ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ’

မိုးမြေအသံက လှိုက်လှဲတုန်ခါနေသော်လည်း နေခြည် ပြန်လည် ဘုမ္မတ၏။

‘ဘာလဲဗျ . . . ခင်ဗျားက လမင်းကို ကြိုက်နေလို့လား’

သူ ဘာပဲပြောပြော မိုးမြေ သည်းခံရသည်။ ကိုယ်က တိုယ်ထိလက်ရောက်ကုန်လွန်မိခဲ့သည်ပင်။ မိုးမြေ . . . အားတင်းပြီး ပြောလိုက်၏။

‘လ . . . လမင်းဟာ တကယ်တော့ . . . မိန်းကလေး . . .’

‘ဘာ . . . ဘယ်လို ကိုမြေ . . .’

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ပြန်လည်စဉ်းစားပုံဖော် ခြည့်မိကြသည်။

‘ဟုတ်တယ် . . . ကိုယ်လည်း ညနေကမှ သိခဲ့ရတာ၊ ညနေက ခင်ဗျားတို့ ကမ်းခြေဆင်းသွားတော့ . . . လမင်းကို ရှောင်ဖယ် ဆောင်ဖယ် မနေဖို့၊ အားလုံးစိတ်ကောင်းအောင် ရေလိုက်ငါးလိုက် နေဖို့ ကျွန်တော် ပြောမိတယ်၊ အဲဒီတော့မှ လမင်းက သူမိန်းကလေး ခြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်’

‘ဟင် . . . ဒါဆို အားနာစရာကြီးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တွေ နဲ့မိ လွဲမိတာ . . .’

‘ဒါကြောင့် သူ့ထိလိုက်ရင် တွန့်တွန့်သွားတာကိုး’

အားလုံးစိတ်မကောင်းစွာဖြင့် တဝှက်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ဆင်းအပေါ်လည်း စာနာ သနားသွားကြသည်။ မိုးမြေကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပေပြီ။ မိုးမြေက ဆက်လက်ရှင်းပြနေလေဆဲ။

‘သူတို့မြေးအတွား နေရေးစားရေး အဆင်ပြေအောင် ညာ အလုပ်ဝင်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ . . . တဲ့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် အလုပ်

ထွက်ပေးပါမယ် . . . တဲ့'

'ဒီအလုပ်က တော်တော်စတင်နေတာနဲ့ထွက်တဲ့အလုပ်ဗျာ၊ တခြား အလုပ်တွေ မရှိတော့လို့လား၊ ခင်ဗျားကရော လမင်းကို မိန်းကလေး မန်း မသိဘူးတဲ့လား။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ခါတလေမှ တွေ့လို့ မသိဘူးပဲ ထားပါတော့ ခင်ဗျားက ဆယ်နှစ်ရှာသိ အတူနေနေတာ'

အသုရာက တရားခံစစ် စစ်နေခဲ့သည်။ မိုးမြေ ညင်သာစွာ ခေါင်းခါပြမိ၏။

'ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ လမင်းကို မိန်းမမိတ်ပေါက်နေတဲ့ ကောင်လေးလို့ပဲ သံသယရှိမိတယ်။ သူ နူးညံ့တာ၊ စိတ်ပျော့တာတွေ ဟာ မိန်းမစိတ်ဝင်နေတာလို့ပဲ ထင်မိတယ်'

'ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ လမင်းကို ဆက်ပြီး အလုပ်ခန့်ထားမှာပဲလား'

နေခြည်အမေးကြောင့် မိုးမြေ အဖြေရကျပ်သွား၏။ သည်မေးခွန်းကို သူ မစဉ်းစားရသေး။

'အင်း . . . မေမေတို့ သိရင်တော့ မလွယ်ဘူး။ သူတို့ခြေ အဘွား၊ စားဝတ်နေရေးက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ စားရေးက မခင်ပေမယ့် နေရေးက ခက်ရှာမယ်၊ အစ်ကိုဆီမှာ အလုပ်လုပ်တော့ နေရာ မပူရတော့တာ အမှန်ပဲ'

'လမင်း မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း ဖူးပြည့်စုံ သိရင်တော့ ခင်ဗျား အခြေအနေက မလွယ်ဘူး။ အခုတောင် ဖူးပြည့်စုံက ခင်

စားဆဲအာဆင့် မဟုတ်လား'

'ကိုမြေကရော . . . အခု ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲ . . . လမင်းကို မိန်းကလေးမှန်းသိတော့ စိတ်ဝင်စားသွားသေးလား'

နေခြည်နှင့် မြတ်စည်၏မေးခွန်းများကို မိုးမြေ တစ်ရစ်ချင်း ဖြေရသည်။

'မိန်းကလေးတွေကို အသိပေးလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့် အလုပ်တိုက်က ကောင်မလေးတွေ ပါနေတယ်၊ တော်ကြာ မေမေ သိသွားလိမ့်မယ်၊ အခြေအနေတွေ မစဉ်းစားရသေးချိန်မှာ လျှို့ဝှက်ထားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ'

'ခင်ဗျားနဲ့ ဖူးပြည့်စုံကိစ္စကရော ရှေ့တိုးမှာလား၊ နောက် ဆုတ်မှာလား'

လမင်းရိပ်က အေးမြနေသော်လည်း သူတို့ရင်မှာ မေးခွန်းတွေဖြင့် မီးတောက်နေခဲ့သည်။

'ကျွန်တော် . . . အလိုအလျောက် စီးဆင်းဖြစ်တည်မှုကိုပဲ ဆောင်မယ်ဗျာ၊ ကိုယ်ကတော့ အသည်းအသန် မဖန်တီးလို့တော့ဘူး'

'မိန်းကလေးကတော့ ခင်ဗျားကို ချစ်ပါတယ်လို့ အယ်ပြောတာမလဲဗျာ'

'လမင်းကိုလည်း လျှော့မတွက်နဲ့၊ သူ့ဟာ . . . ခင်ဗျားကို ခြိုက်လို့၊ ချစ်လို့ အယောင်ဆောင်ပြီး အလုပ်ဝင်နေတာများလား၊ သူ့ဝတ်ပုံစားပုံတွေက အဆင့်မြင့်တယ်လေ၊ သူ့ငွေသမီးလား'

ဘာလား'

အသုရာစကားကို နေခြည်က ဖျက်သည်။

'ခင်ဗျားစကားတွေက ဝတ္ထုဆန်ပါတယ်၊ ကိုမြေ ပြောတာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ စားဝတ်နေရေးကြောင့် အလုပ်ဝင်နေတာပဲ ဖြစ်လိမ့် မယ်၊ တစ်ခုတော့ ပြောမယ် ကိုမြေ၊ လမင်းသာ သဘောတူမယ်ဆို ရင် . . . ကျွန်တော် . . . လမင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ်'

နေခြည်က မည်သူမျှ မဦးအောင် အလောသုံးဆယ် အံ့ တင်သွင်းနေ၏။

'နေကြစမ်းပါဦးကွာ . . . အခု . . . လမင်းကိစ္စ ဘယ်လို ရှင်းမလဲ၊ လမင်းကို မိန်းကလေးလို နေခိုင်းပြီး မိန်းကလေးထဲ ရေ ထားလိုက်ကြမလား'

မြတ်စည်စကားကို မိုးမြေ-ကသောကမျော ကန့်ကွက်ရ၏

'ဟာ . . . မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်သေးဘူး၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာတွေက ရှိသေးတယ်၊ လမင်းဟာ မိန်းကလေး မှန်း ကျွန်တော်တို့ သိပြီပဲဗျာ၊ မသိမသာလေးပဲ အခြေအနေ ထိန်းသိမ်းထားကြရအောင်ပါ'

'ဒါဖြင့် ညကျရင် . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . '

'လမင်းကို ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲထားပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဝရန်တာမှာ ထွက်ဖိပ်ကြတာပေါ့ဗျာ'

'ကျွန်တော်တို့ အအေးပတ်ပြီး သေသွားရင်တော့ ကိုမ

တာဝန်ပဲနော်'

ယခုတော့ အားလုံးနားလည်မှု ရသွားကြပေပြီ။ စည်းလုံး ညီညွတ်စွာဖြင့် ဘန်ဂလိုသို့ ဥမကွဲသိုက်မပျက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။

ဘန်ဂလိုပေါ်မှာတော့ ဖူးပြည့်စုံတို့ လေးယောက်၏ကစား ခိုင်းမှ အသံများ အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ပျံ့လွင့်နေပါလေတော့သည်။

'ဘာလုပ်တမ်းကစားနေတာလဲဗျို့ . . . ကျွန်တော်တို့ပါ အစားလို့ မရဘူးလား'

ဘန်ဂလိုပေါ်သို့ မျက်စိဝှေ့ကြည့်ရင်း . . . မြတ်စည်က မေး လိုက်သည်။ လမင်းကို မတွေ့ရ။ အခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်နှင့်နေတာ ဖြစ်ရမည်။

'ပါချင်လည်း ရပါတယ်၊ ဖဲရိုက်နေကြတာလေ' နေနေက ပြောသော်လည်း ဖူးပြည့်စုံက လျင်မြန်စွာ ဟန့်

ကွက်၏။

‘မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ရှင်တို့ ပါလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နေနေ ဘာသိလို့လဲ၊ သူတို့က ကုသလ်လောင်းကစားသမားတွေပဲ၊ တော်ကြာ ထိုစည်းစိမ်ပြုတ်လိမ့်မယ်’

မိုးပြည့်စုံအပြောကို တဟဲဟဲရယ်ရင်း မိုးမြေတို့အဖွဲ့က လသာဆောင်မှာ ထိုင်ကြသည်။

‘မထည့်လည်း နေပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို နာမည်တော့ မဖျက်ကြပါနဲ့၊ တော်ကြာ ဘယ်မိန်းမကမှ မကြိုက်ဘဲ နေပါဦးမယ်’

‘တို့အဖွဲ့က ဂစ်တာတီးမယ်၊ သီချင်းဆိုမယ်’

‘ကောင်းကယ် . . . စောင်းတယ် . . . ကျွန်မတို့က အားပေးမယ်၊ နားထောင်မယ်’

‘အမယ် . . . ဘယ်ရမလဲ၊ အလကားတော့ နားမထောင်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် နေနေတို့က ပိုက်ဆံပေးနားထောင်ရမှာလား’

‘မဟုတ်ဘူးလေ . . . ခင်ဗျားတို့လည်း သီချင်းလေး၊ ဘာလေး ဆိုရမှာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် . . . ကိုမြေ . . . ဂစ်တာတွေ သွားယူ’

အခန်းထဲမှာ လမင်း အိပ်နေသဖြင့် . . . ကျန်သူများက ဝင်ရမှာ အားနာနေကြသည်။ မိုးမြေလည်း အားနာနေတာပါပဲ။ လမင်းကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး စာဖတ်ခိုင်းခဲ့တာတွေ ဘာတွေ

တို့ တွေးတွေးပြီး အားနာနေပါ၏။ လမင်းက မိန်းကလေးဖြစ်နေသောအခါ သူ အားနာစရာတွေ အများကြီး ဖြစ်နေတော့၏။

‘တီးမနေကြပါနဲ့တော့ဗျာ၊ အခုအတိုင်းပဲ ပင်လယ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေကြပါစို့တော့’

မိန်းကလေးအုပ်စုက လမင်း ဖြစ်ပျက်နေပုံကို နားမလည်။ မိုးပြည့်စုံက မေး၏။

‘ကိုမြေ . . . လမင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်းလို့ဆိုလည်း ဆေးတိုက်လေး ပြည့်စုံ ဆေးတွေ ပါလာသားပဲ၊ ခေါင်းကိုက်နေတာလား၊ ညနေကလည်း တမင်းနည်းနည်းလေး စားတယ်၊ ပြီး . . . လမင်းကြည့်ရတာ အရမ်းညှိုးတယ်၊ ကိုမြေ ဆူထားသလား’

မိုးမြေမှာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် နေခြည်က အခန်းထဲသို့ ဂစ်တာများ ဝင်ယူသည်။ လမင်းကို စောင်ခြုံလျက်၊ သူ့အိတ်သူ ခေါင်းအုံးအိပ်နေတာ တွေ့ရသည်။ လမင်းဟာ မိန်းကလေးဆိုတာကို သိပြီးနောက် . . . ရင်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်မိ၏။ နေခြည် ဂစ်တာနှစ်လက်ယူပြီး လျင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ဝရန်တာမှာပဲ တီးကြမယ်၊ လမင်းက ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် သာယာသံကိုတော့ နှစ်သက်မှာပါ’

ကုလားထိုင်က ငါးလုံးတည်းမို့ ဝရန်တာလက်တန်းမှာ ထိုင်သူ ထိုင်၊ ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်သူထိုင်ဖြင့် သူတို့ကိုးယောက် ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ ဗသက်နှင့် နေခြည်က အတီး။ အသုရာက အရင်ဆိုမည်။

‘နေကြဦး။ လူမစုံတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကိုမြေ လမင်းကိုသွား
ခေါ် . . . သူလွမ်းနေတာ ဖြစ်မှာပါ . . . ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြစ်သွား
အောင် ပြည့်စုံတဲ့ ဖန်တီးပေးကြရအောင်။ လမင်းက သူ့ကိုယ်သူ
ဒရိုင်ဘာဆိုပြီး တစ်ဆင့်နိမ့် အားငယ်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်
. . . ကိုမြေ သွားခေါ် . . . ရအောင်ခေါ်နော်’

ဖူးပြည့်စုံ၏စကားကြောင့် အားလုံး အဆိုအတီးမစသေးဘဲ
လမင်းကို စောင့်နေကြ၏။ မိုးမြေ မတတ်သာတော့။ သွားခေါ်
ရပေမည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ သူ . . . လမင်းသို့ ငုံ့ကြည့်တီး
တိုးပြောရသည်။

‘လမင်း . . . အားလုံး . . . မင်းကိုစောင့်နေတယ် . . . ခဏ
ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ခဲ့ပါနော်’

မိုးမြေစကားအဆုံးမှာ လမင်း ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပုံက
နာခံတတ်သည့် ကျောင်းသားတစ်ဦးနယ်။

‘ဆရာ သွားနှင့်ပါ . . . လမင်း လိုက်ခဲ့မယ်’

မိုးမြေ စိတ်မကောင်းစွာ ထွက်လာမိ၏။ လမင်းကို နှိပ်စက်
ရာများ ကျနေမလား။ အငိုမျက်နှာကို သူမ ဘယ် . . . လူတွေ
ပြချင်စွာမလဲ။ မကြာမီ လမင်း ထွက်လာခဲ့၏။ စောင့်ခဲ့ပြီး
. . . အမှောင်ရိပ်နောက်နားလေးမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ပုံက စက်ရုပ်
သဖွယ်။ လမင်းထွက်လာမှ ပျော်မယ်ဆိုရင် လမင်း ထွက်လာခဲ့မှာ
ပေါ့။ နှလုံးသားတွေ . . . ဆွေးရနံ့ကျင်သည်ဖြစ်စေ။

‘ဟာ . . . လမင်း . . . လာ . . . ဒီဘက်ကို လာ’

ဝရန်တာသို့ တက်မလာဘဲ တစ်ဆင့်နိမ့် စင်္ကြံအတက်မှာ
ကပ်ထိုင်နေသည်မို့ လမင်းကို ခေါ်ကြသည်။ လမင်း ပြုံးပြရပါ၏။
မချီးမြှင့် . . .

‘ရတယ် . . . ကျွန်တော် ဒီကနေ ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း
သီချင်းနားထောင်မယ်လေ’

‘ဟုတ်ပြီ . . . အိုကေ . . . အိုကေ . . . ကဲ . . . သီချင်း
ဆိုကြစို့။ လမင်း . . . ရတယ်နော်’

မကြာမီ သာယာသော ဂီတသံများ ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်မက
ကောင်းကင်ယံထိတိုင် ပျံ့လွင့်စုံပြည့်သွားခဲ့သည်။ လူတိုင်း လူတိုင်း
. . . မဆိုမနေရ ဥပဒေထုတ်လိုက်သည်မို့ ယောက်ျားလေးအဖွဲ့မှ
အရင်ဆိုကြသည်။ ရင်တွင်းဖြစ်သီချင်းတွေလား။ ရရာ ဆိုကြရ
သလားတော့ မသိ။ အသူရာက စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းဖြစ်သည့် မောင်
လပြည့်ဝန်းကိုဆိုပြီး ဗသက်က ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ စတော်ဘယ်ရီကို
နေနေ၏အကူအညီဖြင့် သီဆိုသည်။ မြတ်စည်က ဝစ်တာမပါတဲ့
ကိုထွန်းရွှေ၏မီးသတ်ပြုသီချင်းကို ဟန်ပါပါသီဆိုတော့ တစ်ဖွဲ့လုံး
တဝါးဝါးတဟားဟားဖြစ်နေကြသည်။ လမင်းတောင် ပြုံးတုံ့တုံ့။

အစီအစဉ်ကြေညာသူလုပ်သည့် ဖူးပြည့်စုံက ထပ်မံ
ကြေညာပြန်သည်။

‘ဒီတစ်ခါအလှည့်ကျတာကတော့ ဦးမိုးမြေ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။

သူက သူ့ရဲ့ရင်တွင်းဖြစ် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပါလိမ့်မယ် ရှင်
'ဟာ . . . ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမှ ဆိုပါရစေ . . . နေခြည်
အရင်ဆိုပါ။ လုပ်ပါ . . . လုပ်ပါ . . . နေခြည် ဆိုကွာ'

တွန်းထိုး၊ ဆွဲလွဲရင်း မိုးမြေနှင့်နေခြည် . . တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် တွန်းပို့နေဆဲ . . . နေခြည်က သူ့နှုတ်ခမ်းကို . .
လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့သည်။

'အို . . .'

နေခြည်နှုတ်ခမ်းက ယခုမှ ပိုမိုဖူးယောင်နေတော့သလို
စောစောက အနည်းငယ်မျှဟု ထင်ရသည့် အောက်နှုတ်ခမ်းက သန့်
စင်ထားသည့်ကြားမှ ပေါက်ပြဲနေခဲ့သည်။

'အဲဒါ . . . ဘာဖြစ်ကြတာလဲ . . . ဖူးပြီး မှောက်လဲတာ
လား'

သော်တာဝင်း၏အမေးကို နေခြည်က ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့၏။
မိုးမြေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ နေခြည်သီချင်းမဆိုနိုင်တော့
သည်မို့ သူပဲ သီဆိုရပေတော့မည်။

'ကဲ . . . ကဲ . . . ကျွန်တော် ဆိုပါမယ် . . . နေပါဦး . . .
သီချင်း စဉ်းစားပါရစေဦး'

'စဉ်းစား . . . စဉ်းစား . . . အောင်ခြင်းရှစ်ပါး မဟုတ်ရင်
ပြီးတာပဲ'

အားလုံးအထင်ကြီးစွာ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ကြည့်နေကြဆဲ မိုးမြေ

စတင်ဆိုလိုက်သည်မှာ တွံတေးသိန်းတန်၏ ဖိုးလမင်းကို အောင်
သွယ်ခိုင်းမယ်။

ရယ်သံလေးများ တတိတကြားမှာ ဗသက်နှင့်နေခြည်က
ဂစ်တာခပ်ပါးပါး ခတ်ပေးနေစဉ် . . . မိုးမြေက ခပ်တည်တည်ပဲ
အားရပါးရ သီချင်းဟစ်နေခဲ့ပါ၏။

သူ့ကိုး သူ့အိမ်ထဲမှာ . . . စော့စော့မြေကွေ့မို့ မြေဖောက်မို့
လည်း မလွယ် . . . ဗျာဒိတ်ထဲ ထဲလည်လည် . . . သူ့အဖေ ဖြစ်နေသွား
. . . ချစ် . . . ရစ်ပတ်စွာ ချစ်ထားလို့ ရန်ကုန်ကလေးလည်း သက်တမ်းပဲ'

မိုးမြေက အမှောင်ရိပ်မှာမို့ သူ့မျက်လုံးတွေ ဘယ်သူ့ ဘက်
ဝဲနေသလဲ။ ဖူးပြည့်စုံသို့ပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖူးပြည့်စုံမှာ ရှက်ပြီး
လေးဖြင့် ကြံမြေရရ ရှိနေ၊ လှနေခဲ့သည်။ အသုရာကတော့ သူ့
သူငယ်ချင်းကို အားပါးတရ အားပေးနေဆဲ။

'ဟ . . . တောင်လေးရ . . . ဘာတဲ့တွန်း'

တကယ့်အငြိန် ထွက်နေသည့်နယ်။ အဆိုအတီးပွဲက ရယ်
လည်းရယ်ကြရပါသည်။ အသေအချာဆိုသူက ဆို။ အပြောင်
အပျက်ဆိုသူက ဆို။ မိန်းကလေးများလည်း သီဆိုကြရပါသည်။
နေနေကတော့ အတော်လေး သီဆိုနိုင်ပါ၏။ နောက်ဆုံး လမင်း
အလှည့်။ လမင်းကိုလည်း ဇွတ်ပင်သီဆိုနိုင်ကြသည်။ လွဲမယ်

ငြင်းပယ်လို့မရ။ အေမိနှင့် သော်တာဝင်းက ပိုကဲ၏။

‘ကိုလမင်း မဆိုလို့ကတော့ လုံးဝမရဘူးနော်၊ သူများတွေ ဆိုတာကျတော့ နားထောင်ပြီး၊ ခင်ဗျားလည်းဆိုမှ တာဝန်ကျေမှာ ပေါ့။ သီချင်းမဆိုတတ်ဘူးဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လူမှန်ရင် သီချင်းတော့ ဆိုတတ်ကြတာပဲ’

သော်တာဝင်း၏စကားကြောင့် လမင်း စဉ်းစားရသည်။ သီချင်းကတော့ ရတာပေါ့လေ၊ သို့သော် ဘာကြောင့် ဆိုရမှာ ရှက်နေမိမှန်းမသိ။ သူမ စိတ်တွေ မရိုးသားတော့ဘူးလား။

နောက်ဆုံး ဖူးပြည့်စုံသို့ ရည်စူး၍ မမမန်းကေသီ သီချင်းလေးပဲ အပြစ်ကင်းစင်စွာ ဆိုပြုဖြစ်ခဲ့သည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေ၏ညက တစ်သက်မမေ့စဖွယ်။ မြင့်တက်လာသော လခြမ်း၏ပြက်ပြက်ထင်ထင်စာလင်းက တိမ်ဝွမ်းဆိုင်တို့နှင့် ပန်ရလှသည်။ ဆားနေနီ၊ လေညင်းက မွှေးမွှေးရှုရှု၊ စွတ်စွတ်နီနီ။

သီချင်းတွေ တစ်ကျော့ပြီးတစ်ကျော့ ဆိုကြ၊ တီးကြ၊ ကစားနည်း၊ အမျိုးမျိုးတွေ ကစားကြတော့ လမင်းမှာ ချောင်ကပ်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီလိုပဲ ညလုံးပေါက် နေဖြစ်ကြပါစေ။ စားလိုက်၊ ကစားလိုက်ဖြင့် မိုးလင်းသွားစေချင်သည်။

သို့သော် ညသန်းခေါင်ကျော်လာတော့ တစ်ဖွဲ့လုံး အသံဆိတ်ကုန်တော့သည်။ မိန်းကလေးအဖွဲ့က အရင်အိပ်ချင်လာကြသည်။ ‘အေမိက . . .

‘မမရေ . . . ကျွန်မတို့ အိပ်ကြစို့၊ ဒီနေ့ ခရီးပန်းထားတာရယ်၊ နောက်နေ့ ကဲဖို့ရယ်တွေကြောင့် အိပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ တော်ကြာ မျက်ဆံချောင်တွေ ဖြစ်ကုန်မယ်’

အေမိစကားကို အားလုံးသဘောတူကြသည်။ မိန်းကလေး . . . လေးယောက်စလုံး တစ်ဖက်ခန်းသို့ စုပြုံဝင်သွားကြတော့ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် လမင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေသည့် မီးကို ဘယ်လိုငြိမ်းသတ်ရမှာလဲ။

‘လမင်း . . . သွားအိပ်ချည်တော့လေ၊ ဆရာတို့ ညလုံးပေါက် ဖဲရိုက်နေကြမလို့၊ အိပ် . . . အိပ်တော့’

မိုးမြေ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ လမင်းရင်ထဲမှ အခက်အခဲကို သူ . . . နားလည်စာနာနိုင်ပါသည်။

‘ဟို . . . ဆရာ . . . ကျွန်တော် ကား . . . ကားစောင့်ရင်း ကားထဲမှာ ကိပ်မယ်’

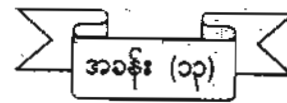
၂၀၈ ကြယ်စင်များဝေ

ကားနောက်ခန်းမှာ ဆန့်ဆန့်ရန့်ရန့် အိပ်လို့မရနိုင်ပေမယ့် တစ်ကိုယ်စာတော့ ကောင်းစွာအနားယူလို့ရမည်။ သည်အတွေးဖြင့် လမင်း ပြောမိ၏။

‘ဟာ . . . အခန်းထဲမှာ သွားအိပ်စမ်းပါ။ ကားက ဘာစွဲမရှိ ပါဘူး၊ အိပ် . . . စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်အိပ်၊ ငါတို့ အပြင်မှာနေမှာ’

မိုးမြေစကားကြောင့် လမင်းမျက်နှာ ဖွေးခနဲဖြစ်သွား ၏။ သူ့မ . . . မိန်းကလေးဖြစ်တာ တစ်ဖွဲ့လုံး မသိတောင်မှ ယောက်ျားလေးအဖွဲ့ သိသွားပြီ ထင်သည်။ သူတို့အကြည့်က အားနာပါးနာအကြည့်တွေ။

လမင်း ဆရာကို မဆန့်ကျင်ရတော့။ အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို မောင်ပိုင်စီးလိုက်ရသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည် မဟုတ်သော် ငြား အခြေအနေက လွှဲဖယ်မရတော့။ အားနာပါးနာဖြင့် လမင်း အိပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

‘ခင်သူရရေ . . . ထမင်းစားကြမယ်ဟေ့ . . . လာ . . . မေမေတို့လူကြီးအဖွဲ့တော့ စားပြီးသွားပြီ’

မီးဖိုထဲမှ သိန်းမြင့်ရီ၏လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ခင်သူရ စာရေး စားပွဲမှ ထလိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေလည်း သူငယ်ချင်း၏စေတနာကိုတော့ သူမ တန်ဖိုးထားရပေမည်။ ဧည့် ခန်းမှအဖြတ် ဘွားနှင့် ဒေါ်လေးရီ၊ ဦးလေးသိန်းတို့ စကားစမြည် ပြောနေကြတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပဲခူးရှိ သိန်းမြင့်ရီတို့ အိမ်ရောက် ခဲ့ ဘွားလည်း စိတ်ချမ်းသာနေခဲ့သည်။

‘ဘွား . . . ထမင်းစားလို့ ကောင်းလား’
ခင်သူရ . . . ဘွား၏လက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး တယုတယ မေးလိုက်၏။ ကိုယ်တိုင်မချမ်းမြေ့လည်း . . . သူမ၏သောကတွေ ထို ဘွား မသိရှိစေချင်ပါ။

ဘွားရေ . . . နေရင်းထိုင်ရင်း နှလုံးသားပျောက်ဆုံးသွား

ခဲရတဲ့ ဖိုးသားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဘွား... အတန်တန် တားတဲ့ကြားထဲက စတန်ထွင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးခဲ့တဲ့ ခင်သူရကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

‘စားလို့ကောင်းပါတယ် မြေးရယ်... ဒါပေမဲ့ အားနာတယ် ကွယ်... ဒီသမီးတို့အိမ်သားတွေက အရမ်းဂရုစိုက်လေ ဘွားမှာ ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်လေ’

ဘွားဒေါ်မင်းဇံက ရိုးရိုးကြီးဍော့ချသဖြင့် ဒေါ်လေးရီတို့ လင်မယားမှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ရသည်။

‘ဟာ... အားနာစရာ မဟုတ်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒီ... ခင်သူရ ဆိုတာလည်း ကျွန်မတို့ သမီးပါပဲ၊ ဒီလိုပဲ အခိုက်အခံ မသင့်ခိုက် နေကြရတာ ဘာအားနာစရာမှ မရှိပါဘူး၊ ပြီး... ခင်သူရကလည်း သမီးနဲ့အတူ အလုပ်လုပ်နေရှာတာပဲ၊ အလကား စားနေတာ ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်’

ဒေါ်လေးရီက ဘွား... အားမနာရန် ပြောရှာပါ၏။

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်... ဘွား အားနာတယ်၊ အခိုက် အတန်ဆီပေမယ့် အဲဒီအခိုက်အတန့်က ဘယ်လောက်ကြာမယ်မှန်း မသိ...’

ခင်သူရတို့ ပဲခူးသို့ ရောက်ရှိနေသည်မှာ အတော်ပင်ကြာ ခဲ့ပေပြီ။ ဘွား အားနာသလို ခင်သူရလည်း အားနာပါ၏။ ထို့ကြောင့် အခွင့်သာတုန်း ဘွားနှင့်အတူ သူမပါ တောင်းဆိုရသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးရီရယ်၊ ဒေါ်လေးနဲ့ ဦးလေးက ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းကောင်း ဘွားက အားနာနေတော့ ကျွန်မတို့ မြေးအဘွားကို ခွဲနေခွင့်ပြုပါနော်၊ မြို့စွန့်မှာရှိတဲ့ ဒေါ်လေးတို့ ပိတ်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးမှာ ဖိုးသားတို့မြေးအဘွား နေပါရစေ’

ခင်သူရ ပြောနေဆဲ မီးဖိုထဲမှ သိန်းမြင့်ရီ ထွက်လာခဲ့၏။

‘အောင်မယ်... နင်ကပါ ဘွားကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော် သုပ်နေတာကိုး၊ ကဲ... နင် အဲဒီမှာနေတော့ တို့က... ရှင်သင်တဲ့ဆီ ဘယ်လိုလာမလဲ’

ဒေါ်ကြီးမောကြီး ဖြစ်နေသည့် သိန်းမြင့်ရီသို့ ခင်သူရ မျက်နှာချိုသွေးရသည်။

‘နင်ကလည်းဟယ်... နင်တို့အိမ်မှာ စက်ဘီးတွေအများ ကြီးဟာကို့၊ ငါ့ကို အစုတ်ကလေးတစ်စီးလောက် ခဏငှားထားပေါ့၊ ဒီအိမ်က မြို့ထဲလည်း ဖြစ်၊ ဈေးနားလည်း နီးတော့ ဆူတယ်ဟ၊ ငါတို့မြေးအဘွားက စားချမ်းမှုကို ကြိုက်တယ်’

‘အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဟာ၊ ရန်ကုန်သူကများ ပြောရှာ ဆယ်၊ ပဲခူးမြို့လယ်ခေါင် ဆူတာ ရန်ကုန်အစွန်အဖျားတောင် မမီပါဘူးနော်၊ ဆင်ခြေ ဆက်လက်တွေ ပေးမနေပါနဲ့’

သိန်းမြင့်ရီ ခေါ်ပွဲနေသည်မှ ခင်သူရ... သူမခါးကို ဆွဲဖက်ပြီး မီးဖိုထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ဆား ဖြစ်သည်။ ခြံထွက်သီးနှံတွေနှင့် ဟင်းက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ။

ငါ့ကို ခွင့်ပြုပါကွာ။ နင်သိတဲ့အတိုင်း . . . နေ့ဖက်မှာ ကျွန်ုပ်
သင်၊ အလုပ်တွေ လုပ်နေရပေမယ့် ညဖက်မှာ ငါစာရေးချင်တယ်
အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်တယ်၊ နင်နဲ့အတူ မနေချင်လို့ မဟုတ်
ပါဘူး။ နင်တို့အိမ်က ညကျရင် လူတွေအကုန်ပြန်စုပြီး ဆူညံနေတာ
. . . နင် ဝန်ခံစမ်းဟာ၊ ငါ စာရေးပါရစေ၊ ငါရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ
ကို ဒီလိုမှ တစ်ဖက်က မဖွင့်ဟရရင် ငါရှားသွားလိမ့်မယ် . . . သိလား
မိသိန်း၊ ငါ ရှားသွားလိမ့်မယ်'

မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခင်သူရကို သိန်းမြင့်
မတားဆီးသောတော့။ သူမအိမ်က ညဖက်မှာ လူစုံ၊ ဆူညံတာလည်း
အမှန်။ သူမအိမ်ကိုတွေ့က ညနေမှာ အားလုံးပြန်စုံလာကြပါသည်။
သိန်းမြင့်ရဲ့ သက်ပြင်းချမိ၏။

'နော် . . . မိသိန်း၊ ဒေါ်လေးကို နင် ကူပြောပေးပါဟာ
ငါတို့မြေးအဘွား မြို့စွန့်အိမ်ကလေးမှာ သွားနေပါရစေဟာ။ န
ကျွန်ုပ်ရင်ဆီ . . . ငါ စက်ဘီးနဲ့ အရောက်လာခဲ့ပါမယ်'

သိန်းမြင့်ရဲ့ တွေဝေနေပြီမို့ ခင်သူရက ဖိပြောခဲ့၏။ နောက်
ဆုံး . . . မိသိန်း သဘောတူရပါတော့သည်။

'အေးလေ . . . နင်တို့မြေးအဘွား စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်
ငါ လိုက်လျော့လိုက်ပါမယ်'

သိန်းမြင့်ရဲ့တို့၏ ကျွန်ုပ်က ဘာသာစုံသင်ပြသည်။ အားလုံး
ဒီးယောက်စုထားသည့်အထဲမှာ ခင်သူရက အင်္ဂလိပ်စာ ပြရသည်။
ခင်သူရ သင်ရသည့်အချိန်က မနက်ပိုင်း ဆယ်နာရီထိဆိုလျှင် ပြီး
ပါသည်။ တစ်လလျှင် ရှစ်ထောင်ခန့်သာ ရသော်လည်း နေ့စရိတ်
ကျန်၊ ခြံထဲမှလည်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ စားရသဖြင့် ခြီးခြံစွာ
နေလို့ ရနေပါသည်။ စိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိက မဟုတ်ပါလား။
ခင်သူရမှာ နှလုံးသားဒဏ်ရာသာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုပါက ယခုနေရတာ
သည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ခင်သူရ ကျွန်ုပ်ရှင်ကျောင်းမှ ပြန်လာတော့ မိုးတဖွဲဖွဲရွာနေခဲ့
သည်။ မိုးရေထဲမှာ စက်ဘီးစီးနေရတာ မိုးရာသီတဲ့လား . . . ခင်သူရ
ဆိုလျှင် နေမိခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး စွတ်အောင်ရွာတာတောင် ခင်သူရ
ရဲ့ရင်ထဲက မီးလျှံတွေ မငြိမ်းသေးပါ။ သည်မီးလျှံဟာ အိုလံပစ်
အားပြိုင်လို့ ရေနံတွင်းတွေမှာ လောင်တဲ့မီးလို တယ်တော့မှ မငြိမ်းချမ်း
တော့ဘူး ထင်ပါသည်။

ဒါဖြင့် သူနဲ့ ခွဲခဲ့ရတာ၊ သူ့ကို မမြင်တွေ့ခဲ့ရတာ ရာသီတစ်ခု
အောင် လွန်မြောက်ခဲ့ပြီပေါ့။

ဟုတ်တယ် . . . သူ့ကို နွေဦးရာသီမှာ ခွဲခဲ့ရတယ်။ ယခု

... မိုးဦးစပယ်ချနဲ့တွေ့ ... မြေသင်းရနံ့တွေ ရနေခဲ့ပြီလေ။
ခင်သူရ အံ့သြခဲ့ရပြန်၏။
ဪ ... လူသားဟာ တော်တော်အသက်ပြင်းတာ
နော်။

သူနဲ့ ခွဲရရင်
သူ့ကို မမြင်တွေ့ရရင်
သေမှာပဲလို့ ယူဆမိခဲ့ပေမယ့်
သူမ မသေဆုံးခဲ့ပါ။
သူမ တဖြည့်ဖြည်း ကျွမ်းလောင်ဆဲပါ။

စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို လှုပ်ရှားရင်း ... ပဲခူးရိုးမကြီးကို မှုန်ထိ
ဝါးငေးမျှော်ရင်း သူမ အသက်ရှင်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

စက်ဘီးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းနင်းရင်း ခင်သူရ ... မြို့စွန်အိမ်
လေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ... အဲဒီအိမ်
ကလေးက သူမ ... ဖူးပြည့်စုံနှင့်အတူလာခဲ့ဖူးရာ ဒေါ်ပုလဲ၏အိမ်
နှင့် မဝေးလှပါ။ သို့သော် ... သူမ ဒေါ်ပုလဲကို သွားရောက်မတွေ့
ဆုံခဲ့။

ငြိမ်းချမ်းလှသည့် မြို့စွန်အိမ်ကလေးမှာတော့ ဘွား
ခင်သူရအား စိုးရိမ်စွာ စောင့်ကြိုနေခဲ့သည်။ နှင်းဆီခိုင်းများ ရှိသ
စွာ ပေါက်ရောက်နေသည့် ခြံကလေးထဲသို့ ခင်သူရ ဖြည်းဖြည်း
ဝင်ခဲ့သည်။ ဘွားက အိမ်ပေါက်ဝမှ အရေးတကြီး အော်ခေါ်နေ

သည်။
'မြန်မြန်လာခဲ့လေ ... ဖိုးသား၊ အအေးမိတော့မှာပဲ'
ခင်သူရက မလှမ်းမကမ်း ... လမ်းမပေါ်မှာ ပြေးလွှား
ဆော့ကစား၊ ဘောလုံးကန်နေကြသည့် ကလေးများထံသို့သာ စိတ်
ရောက်နေခဲ့သည်။
ရင်ထဲမှာ မီးပုံလေးရှိနေတဲ့ သူဟာ ဘယ်တော့မှ အအေးမမိ
နိုင်ပါဘူး ဘွားရယ်။

ခင်သူရ ... အဘွား၏လက်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။
'အဝတ်တွေလဲ ... ရော ... ရော ... ပြီးရင် ခေါင်း
ရေသုတ်ရအောင်၊ တယ်ခက်တဲ့ ကလေးပဲ၊ မိုးတွင်းအခါ ထီးယူရမှာ
တယ်ပျင်းသကိုး'

ဘွား၏ စေတနာ၊ အကြင်နာများက ပြင်ပမှမိုးနှံ့ယ် အဆက်
မပြတ် ရွာသွန်းနေပြန်သည်။ ဘွား ယူပေးသည့် အဝတ်များကို
ခင်သူရ လဲရသည်။ သုံးပင်အိမ်ကလေး၏ရှေ့ခန်းမှာ သူမကိုယ်မှ
ရေများဖြင့် စိုစွဲသွားတော့၏။

'အဝတ်လဲပြီးရင် ... ဒီဘက်လာ၊ အဝတ်တွေ ထားလိုက်၊
ပြီးမှ လျှော်'

ဘွားစကားအတိုင်း သူမ ... လုပ်ဆောင်နေမိသည်။
အဝတ်တွေကို လေထဲ ထည့်၊ တံစက်မြိတ်အောက်ချလိုက်ပြီး ဘွား
ဆီ သူမ ရောက်သွားသည်။ သူမရဲ့ဆံပင်တွေတောင် တော်တော်

၂၁၆ ကြယ်စင်များဝေ

ရှည်လာပါရောလား။ နောက်မှ စည်းလိုက်လျှင် အနည်းငယ် ဖြာထွက် ဝေဝေနေပေပြီ။

ဘွားသုတ်ပေးသည့် ဖူးစောင်လေးကို ငေးကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့သည့် လေးလကျော်က စိုစွံရွှဲခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ခင်သူရ နာကျင်စွာ သတိရနေမိသည်။

ခင်သူရ . . . နာကျင်ကြေကွဲ . . . အရှက်သည်။ လိပ်ပြာလွင့်စင်ခဲ့ရသည့်နေ့တစ်နေ့လေ။

‘ဟော . . . သား ပြန်လာပြီဟေ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ . . . တော်တော်မှ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား၊ ဒီမှာတော့ အလုပ်တွေကို ပုံနေတာပဲ’

ကားပေါ်မှာ ပါသရွေ့ လူများကို အဆင်ပြေအောင် ပို့ဆောင်ပြီးမှ လမင်းတို့ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်မို့ အိမ်သို့ရောက်တော့ ညနေငါးနာရီ။ ချောင်းသာခရီးမှာ လမင်းတို့ နှစ်ညအိပ်၊ သုံးရက်ကြာခဲ့ကြပါ၏။ ခရီးဝေးနှင့်ခဲ့ရသည်မို့ လမင်း မောပန်းလှပါပြီ။ ဘွား

ကမ္ဘာမြေရဲ့လက်နဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့လမင်း ၂၁၇

တို့လည်း လွမ်းပါ။ တွေ့ချင်ပါ၏။ သို့သော် တာဝန်က မပြီးသေး။ ဘားကို ပြန်လည် သန့်ရှင်းရာ ရေဆေးရပါဦးမည် ထင်သည်။ ဆရာအတော့ ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်ခဲ့ပါ၏။ လမင်းကို ခိန်းကလေးမှန်း သိကတည်းက ဆရာနှင့်လမင်း၏ဆက်ဆံရေးက သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်ဟု သူမ ထင်သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ တစ်နေ့မှာ ဒီလိုဖြစ်ရမည်လို့ သူမ ကြိုတင်တွက်ထားသင့်သည်ပေါ့။

ဆရာမေမေ၊ ပေးပေး အစီမံနှင့် တူ တူမတွေ ချောင်းသာလက်ဆောင် ခရုပတီးများ၊ ခရုဦးထုပ်များနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဆွဲလွဲကြိုဆိုနေကြဆဲ . . . ဆရာက အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့သည်။ လမင်းကို လှည့်မကြည့်ခဲ့။ ဘာအမိန့်မျှ မပေးခဲ့။ လမင်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

‘ဟေ့ . . . အိမ်မပြန်နဲ့ဦး၊ ကားကို တစ်ခါတည်း ရေဆေးသို့က်၊ ဒါမှ မနက်ကျ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်’

ဆရာမေမေ၏အမိန့်အတိုင်း . . . လမင်း လုပ်ဆောင်ဖို့ ပြင်ရသည်။ အား . . . ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ကတော့ . . . အထိမခံနိုင်အောင် နာကျင်နေခဲ့ပြီ။ ရှိစေတော့။ သူ့ဆန်တား . . . ရဲရဲမှာပင်။

ရေပိုက်ကို အပြည့်ဖွင့်ပြီး . . . ကျားတို့ အားရပါးရ လှည့်ဆတ်ဆေးကြောနေဆဲ . . .

‘ဗွမ်း . . .’
အိမ်အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ ရေလုံးကြီး သူမအပေါ် ကျလာ

၂၁၈ ကြည်စင်ရှုစေ

သဖြင့် လမင်း လန့်ဖျပ် . . . ကြောင်အသွားမိခဲ့သည်။ မော့ကြည့်
လိုက်တော့ မသိမကွဲ ပုံရိပ်တစ်ခု . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ယောက်၊ လမင်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလို
လုပ်ကြတာတဲ့လဲ။ အဖြေရှာ . . . ကြောင်အနေဆဲ အဖြေက တွေ့ခဲ့
သည်။

လမင်း ကားဆေးရာနေရာသို့ ဆရာမေမေ ရောက်လာခဲ့
သည်။

‘ရော . . . ကြိုတင်လစာ’

ပိုက်ဆံတစ်ထပ်။ လမင်း ရှက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေဆဲ . . . ဆရာ
မေမေက ရေစိုကိုယ်လုံးဖြင့် လမင်းသို့ အသေးစိတ်ကြည့်နေခဲ့သည်။
ဪ . . . ဒီလိုလား။

‘အခု ညနေ . . . ပြောင်းပေးလို့ ရမလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ရပါတယ်’

ကားဆေးနေသော ရေပိုက်ကို လွှတ်ချခဲ့ပြီး လမင်း
ချက်ချင်း အိမ်ကလေးသို့ လှည့်ထွက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ နားမလည်စွာ
ရှိနေသည့် ဘွားကို အာမျှမပြောနိုင်ဘဲ . . . အနည်းငယ်သာရှိသည့်
ပစ္စည်းပစ္စယတို့ကို တင်ကာ ညနေချင်း . . . ပဲခူးသို့ ထွက်ခဲ့သည်။
အိမ်ကလေးထဲမှာတော့ ဆရာအတွက် စာတစ်စောင်နှင့်
ဆွဲကြိုးလေး။

ကမ္ဘာမြေသက်နဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့လမင်း ၂၁၉

ဆရာ . . .

ဟုမို့ အလုပ်ထိပ်တဲအတွက် ကွပ်ကဲကို
ခွင့်လွှတ်လဲ။

ဟိုရမို့ အသိတဲပိုက်သေတ္တာတွက် ဆွဲကြိုး
လေး ထားပါတယ်။

လမင်း

‘တော်ပြီ ဘွား . . . ခြောက်ပြီ . . . ရပြီ၊ ဘွား ထမင်းဆာပြီ
လား။ နေလို့ရော ကောင်းရဲ့လား’

ဘွားထံမှ ဖူးစောင်ကို ဆွဲယူ၊ တန်းမှာ လှမ်းရင် ခင်သူရ
အတိတ်မှ ပြန်လည်နီးထလာခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အဆမတန်
နာကျင်လျက်။

ဆရာရယ် . . . လမင်းကိုယ်တိုင် အလုပ်ထွက်ပေးမလို့ပါ။

ခုတော့ . . . ခပ်ပျက်ဆင်းဖျက် လမင်း ဆွဲသွတ်ခဲ့ရအောင် ဆရာမို့
လုပ်ရက်တယ်။ လမင်း မိန်းကလေးမှန်းသိအောင် ရေနဲ့ လောင်း
ချက်ချင်းနှင်ထုတ်ပစ်ရက်ကြလိုက်တာ။

အေးလေ . . . ရွှေနဲ့ ကြေး . . . တန်ဖိုးချင်းက ကွာခြားကြ
တာကိုး။

ထိုနေ့က ပဲခူးသို့ ရောက်တော့ ညကိုးနာရီ။ လူပင်ပန်းမှု
ဒဏ်နှင့် စိတ်နှလုံးကြေကွဲမှုဒဏ်ရာတို့ကြောင့် ခင်သူရ တစ်ပတ်မျှ
ဖျားခဲ့ရပါသည်။

ဪ . . . သည်ကြားထဲကတောင် ဆရာအပေါ် စိတ်မနှာ
နိုင်ခဲ့ပါလားလေ။

ဆရာမှာ ရည်ရွယ်ထားသူ ဖူးပြည့်စုံနှိုတာကို သိလျက်နှင့်
ခင်သူရ လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့နေခဲ့သည်။

သို့သော် လွမ်းတာက တစ်ပိုင်း။ စိတ်နာတာက တစ်ပိုင်း။
ခင်သူရ . . . ဆရာထံ အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့။ ပြီးခဲ့ပြီပဲလေ။

'သမီး . . . စာရေးဦးမှာလား'

'ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘွား ဆာရင် ထမင်းစားနှင့်နော်'

ခင်သူရ . . . သူမ၏သီးခြားကမ္ဘာလေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

'ဖိုးသားက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်' ဘွားပြောခဲ့ဖူးသောစကားများ။

ဖိုးသားက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရယ် လက်
တွေ့ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ဘဝမှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေဆည်ရင်း . . .

လောကဓမ္မတွေကို သိကျူး၊ လှပနေချင်တာပါ။

စာရွက်ကလေးတွေပေါ်မှာ ဘဝတွေ တည်ဆောက်ရတာ
ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းသလဲ။ ဇာတ်ခုံကျွေး ဆက်တင်တွေ
တည်ဆောက်၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ ဖန်ဆင်း . . . အနာတရ
တွေနဲ့ ဆွေးမြည့်နေတဲ့ နှလုံးသားရဲ့ သွေးစက်တွေနဲ့ ဇာတ်ထုပ်တွေ
တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်ရေးနေရတာ ဘဝရဲ့အနှစ်သာရ တစ်ခုပါပဲ။

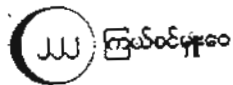
ချောင်းသာကမ်းခြေမှာ ကြွေကျခဲ့ရသည့် သူ့ခေါ် မျက်ရည်
များကို သတိရမိပြန်သည်။

ဈာန်မိသူရဲ့ အကြင်မှာတွေဟာ ပင်လယ်ကြီးလောက် ပြာမှယ် ထင်ထားပေ
သော် ခရုအိုင်လေးလောက်ပါလား . . .

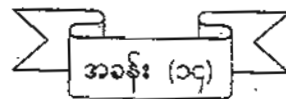
ဈာန်မိသူရဲ့ သံယောဇဉ်တွေဟာ ကောင်းကင်လောက် ကျယ်ဝန်းမယ်
ထင်ထားပေမယ့် တောင်တန်းလေးတစ်ခုမျှသာပါပဲလေ။

သောင်ခြေဖွေးဖွေးမှာ လမင်းရဲ့ မျက်ရည်ပွင့်တွေ ပင်လယ်ရေရဲ့ ချောထွေး
နံ့သာပါရှိနော်။

အနာတရတွေနဲ့
ဆွေးမြည်လို့ကစားသွားတဲ့
အလတွေကို
တစ်ခါစီ ခြီးဖြတ်လိုက်တဲ့အခါ
ငါ့ရင်ကလေးတစ်ခုလုံး
အရေပြားချဉ်း ကုန်လိမ့်မယ် ...

ဆရာရယ် . . . သည်ခရီး၊ သည်လမ်းကို . . . စွန့်စားလိုက်
နဲ့တာကိုက ဆရာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ပါ။ စေတနာတွေပါ။

ငေးကြည့်နေရာမှ ခင်သူရ . . . စာရေးဖို့ ပြင်လိုက်သည်။
သည်နေ့ သည်ဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်တော့မည်။

ရေးလက်စအခန်းကို သူမ ပြန်လည်ဖတ်ကြည့်နေပြန်
သည်။ တကယ်ဆို သူမရဲ့ ဇာတ်လမ်းသည် ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သို့
ဆမယ့် . . . ကိုယ်တိုင်လည်း စာဖတ်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ လောက
အတိအကျ အဆင်မပြေလေသမျှ . . . ကိုယ်ဖန်တီးခဲ့ရနေသည်။
အတိအကျများမှာတော့ အဆင်ပြေပြေလေး ပေါင်းစည်း၊ ပျော်ရွှင်မှု
အားတွေ ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ဘာလို့လို့နဲ့ ခင်သူရ ဝတ္ထုရေးတတ်နေခဲ့ပါရောလား။ နှလုံး
အားမှာ ခံစားနေရတဲ့ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ သောက၊ ပရိဒေဝတို့ကို
အရင်တည့်၊ နှလုံးသားနှင်ရင်းပြီး ခင်သူရ စာရေးတတ်ခဲ့သည်။

စာရေးလို့ အဆုံးသတ်မှာတော့ နံနက်လေးနာရီ။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် . . . ရင်မှာ ပေါ့ပါး။ ချမ်းမြေ့သူခရသွားတာတော့ အမှန်။ ခင်
သူရ ရေးပြီးခဲ့တာ ဝတ္ထုလေးအုပ် ရှိသွားခဲ့ပြီ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေ
နှင့် ရေးနေမိမှန်း မသိသော်လည်း ခင်သူရစိတ်၏ ဖြေဆည်ရာ
အဖြစ် ဝတ္ထုတွေ ရေးနေမိခဲ့သည်။

ညနေကအဖြစ်ကို သူမ . . . ဖျတ်ခနဲ သတိရမိပြန်၏။
ညနေက . . . ခင်သူရ ခြံထဲမှာ ပေါင်းနှုတ်နေခိုက် . . . ဖူးပြည့်စုံ
တို့သားအမိ ဒေါ်ပုလဲ၏အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်
သည်။ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းမှာ ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းသွားသည့်
ဖူးပြည့်စုံ သူမကို မြင်လေသလား။ မှတ်မိသွားသလား မသိ။ ယခင်
က ယောက်ျားအသွင်၊ ယခု မိန်းကလေးအသွင်မို့ မှတ်မိချင်မှလည်း
မှတ်မိပေမည်။ အသေအချာ ကြည့်သွားတာတော့ အမှန်။

ခင်သူရ . . . မည်သူ့ကိုမျှ ပုန်းရှောင်နေသည့် ဝရမ်းပြေ
မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် . . . တစ်မိမိရက်ရွံ့ပူဆွေးနေဆဲ
မို့ သူနှင့်ပတ်သက်ခဲ့ရာ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးကို ရှောင်ကြဉ်လိုခဲ့
ပါသည်။ ယခုလည်း ခင်သူရ . . . ဖူးပြည့်စုံတို့ကို မျက်နှာလွှဲလိုက်
ပါသည်။ လွှဲခဲ့ပါသည်လေ။ သို့သော် . . .

တစ်လခန့်ကြာသည့် နေ့တစ်နေ့မှာတော့ ကျူရှင်သင်ရာမှ
ပြန်လာသည့် ခင်သူရထံသို့ သူမ အဝတ်မလဲရခင် . . . ဒေါ်ပုလဲ
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဘွားမရှိ။ ဘွားက မီးဖိုထဲမှာ
ဆမင်းစားနေခဲ့၏။ ဖွင့်ထားသော ခြံကလေးထဲသို့ ခြေထောက်က
လေးတစ်ဖက် ဒရွတ်ဆွဲပြီး ဒေါ်ပုလဲ ဝင်လာခဲ့တော့ ခင်သူရ . . .
အံ့သြနေခဲ့သည်။ နောက်မှ . . . ပြေးဆင်း၊ တွဲခေါ်ရသည်။

ညှော်ခန်းကုလားထိုင်မှာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ထိုင်နေသည့်
ဒေါ်ပုလဲသည် မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းလှ။ ခင်သူရ . . . ဘာမျှ
ပြောဘဲ ငေးကြည့်နေရ၏။

'ရေခွေးသောက်ပါ . . . အဒေါ်၊ ငှက်ပျောသီးလည်း စား'
ဒေါ်ပုလဲက ခေါင်းညိတ်၏။ ခင်သူရ ပေးသည့် ရေခွေးခွက်
ကို လှမ်းယူသောက်နေခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ . . .

'မနက်က ဖူးပြည့်စုံ ဖုန်းဆက်တယ် . . .'
အဆက်အစပ်မရှိသော စကားများအတွက် ခင်သူရ နား
မလည်။ ဖူးပြည့်စုံနှင့် ခင်သူရ . . . တာတွေဆက်စပ်လို့လဲ။

'အဒေါ်ရဲ့ စာတိုက်တွေကို . . . သူ မယူတော့ဘူး . . . ကဲ့'
'ရှင် . . .'

ခင်သူရ . . . စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မိမိ၏ပယောဂတွေ အလိုလို ပါဝင်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်မည်။

‘အဒေါ်မှာ ထမင်းအိုး ကွဲတာပေါ့ကွယ်၊ အဒေါ်က လောကမှာ ဒီအလုပ်တစ်ခုပဲ လုပ်စားတတ်တာလေ၊ ကျန်းမာရေးကလည်း သမီး မြင်တဲ့အတိုင်း’

ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေမိသည့် ခင်သူရအဒေါ်ပုလဲက ဇာတ်ရည်လည်အောင် ပြောပြသွားခဲ့သည်။

‘တကယ်က စာချုပ်စာတန်းတွေနဲ့ မဟုတ်ပေမယ့် အဒေါ်ရေးသမျှ သူ ယူပါ့မယ်လို့ ပြောပြီး ဆိုပြီးသားပါကွယ်၊ ဒါထက် . . . သမီးက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို . . . ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့သလဲ သူနဲ့ဘယ်လို မကျေမလည်တွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ’

ဖုန်းထဲမှာ ဖူးပြည့်စုံက ဘာတွေပြောခဲ့သည်တော့ မသိသို့သော် အဒေါ်ပုလဲသည် ခင်သူရကို စိတ်ဆိုးနေသည် မဟုတ်ဘဲ အကျိုးအကြောင်း လာပြောရှာသည့်ပုံ။ သူမအတွက် ဒုက္ခသည်တစ်ယောက် တိုးလာခဲ့ပေပြီ။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ ထင်တယ်၊ အခု . . . ကျွန်မကြောင့် ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေကို သူ တော့ဘူးပေါ့နော်၊ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဆရာမရဲ့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ’

‘ဒီသဘောမျိုးနဲ့ လာပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကလေး

ရယ် . . . သူပြောလိုက်လို့ အံ့သြပြီး သမီးကို သာကြည့်တာပါ၊ အဒေါ်ကုသိုလ်နဲ့ အဒေါ် ရှိပါစေကွယ်’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ခင်သူရမှာ ဘာဝန်ရှိသည်ဟု ခံစားမိသည်။ ဟုတ်ကဲ့ပေါ့။ အဒေါ်ပုလဲခမျာ . . . မသန်မစွမ်းဘဝနှင့် သူတတ်ခွမ်းသမျှလေး လုပ်ကိုင်စားနေရရှာသည့်အဖြစ်မှာ မိမိကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရရှာသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

‘အားမငယ်ပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မ . . . တခြားအဆက်အသွယ် ရှာကြည့်ပေးပါ့မယ်၊ အခု . . . ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုတွေ ဘယ်နှစ်အုပ်တောင် ရှိနေပြီလဲ’

‘အဒေါ်က ဒီဝင်ငွေနဲ့ပဲ ရပ်တည်နေရတာပါ၊ ဆေးဖိုးဝါးခံလည်း ကုန်တော့ . . . အင်းလော . . . သမီးတတ်နိုင်ရင်တော့ ကူညီပေါ့ကွယ်၊ အင်း . . . ဒုက္ခ . . . ဒုက္ခ၊ ဒီခန္ဓာဝန်ရလာသမျှ ဒုက္ခချည်းပါပဲလားကွယ်’

ကိုယ့်အဘွားအရွယ်၊ အမေအရွယ် သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက် ညည်းတွား၊ စိတ်ဆင်းရဲနေရရှာသည်ကို ခင်သူရ မကြည့်ရက်ပါ။ သူမ . . . စာနာ နားလည်နိုင်ပါသည်။ ရုန်းကန်နေရသည့် ဘဝတူချင်းမို့ ပိုပြီးတော့ စာနာနားလည်နိုင်ခဲ့သည်။

‘ကျွန်မကြောင့် လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ဆရာမရဲ့ အခက်အခဲတွေ အဆင်ပြေအောင် ကျွန်မ ဖန်တီးပေးပါ့မယ်နော် . . . ကဲ . . . အခုအချိန်က

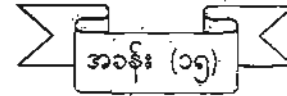
၂၂၈ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

စပြီး ကျွန်မကို ဆွေမျိုးသားချင်းလို သဘောထားပါ။ 'လိုတဲ့အကူ အညီ ကိစ္စအဝဝကိုလည်း ပြောပါနော်'

'ဖိုးသားရေ . . . ဘယ်သူ ရောက်နေလဲ'

သည်စဉ် ဘွားပါ အနားသို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် စကားစိုင်း လေးက ပိုမိုစိုပြည်သွားရသည်။ ယခုမှ ဘွားလည်း စကားပြောဖော် ရ၊ ဒေါ်ပုလဲလည်း စိတ်ချမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။ ခင်ရာဆွေမျိုးဆိုလျှင် ဖြင့် ခင်သူရတို့မြေးအဘွားမှာ ဆွေမျိုးတစ်ယောက် တိုးသွားခဲ့တော့ ပြီ။

❧ ❧ ❧

ဒေါ်ပုလဲကို ကူညီချင်သည်စိတ်နှင့် အဘွားအတွက် ပြော ပြောလည်လည် နေစေချင်၊ စားစေချင်သည့် စိတ်တို့ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ ရသော်လည်း . . . ခင်သူရ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်ရှာရမှန်း မသိ။ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာမများကို တိုက်ရိုက်၊ အစိမ်းသက်သက် . . . ဝတ္ထုသွားစင်လျှင် . . . သူမ . . . အသရေဖျက်မှုနှင့် တရားစွဲ တောင် ခံရပါလိမ့်ဦးမည်။

ဝတ္ထုတွေကို . . . ကန်စွန်းရွက်ရောင်းသလို . . . လမ်းဘေး ချရောင်းလို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ ခင်သူရမှာ ကိုယ်တိုင်လည်း ငွေလို နေခဲ့သည်။ လိုတိုင်းချေးငှားသုံးရအောင်လည်း သိန်းမြင့်ရိက္ခိုသည် သန်းကြွယ်သူဌေးများ မဟုတ်ကြ၊ ဦး . . . လူဆိုတာ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးတာပဲ အကောင်းဆုံး။

ဘွားအတွက် . . . အစားကောင်း၊ ဆေးဖိုးဝါးခွေတွေ လို့ သည်။ ဒေါ်ပုလဲသည်လည်း အခက်အခဲကို မညည်းပြရှာပေမယ့်

ဆင်းရဲကြပ်တည်းနေတာ ခင်သူရ အသိ။

နံနက်ရှစ်နာရီက . . . ရန်ကုန်မြေသို့ ခြေချခဲ့သော်လည်း ခင်သူရမှာ ယောင်ချာချာ။ ဘယ်ကို သွားရမည်လဲ။ ဘယ်သူနှင့် သွားတွေ့ရမှာလဲ။ ဖူးပြည့်စုံကိုပဲ ခြေသလုံးဖက် ထောင်းပန်ရမှာ လား။ ခင်သူရ ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ပုလဲရဲ့အိမ်နားမှာ မိမိကို တွေ့သည်နှင့် ဘာမျှအပြစ်မရှိသည့် ဒေါ်ပုလဲကို ဖြတ်ချသွားခဲ့သူ သည် သူ့လိပ်ပြာ သူမလုံလို့လည်း ဖြစ်ရမည်။ အငြိုးအတေးထား၊ မကျေမလည်ဖြစ်ရအောင်တော့ . . . ဖူးပြည့်စုံနှင့် သူမမှာ ဘာ အာယာတမှ မရှိဟု ခင်သူရ ထင်သည်။

နောက်ဆုံး . . . ဆရာနှင့်အတူ သွားလာ လိုက်ပို့ခဲ့ဖူးသည့် သူတို့ စာပေသမားများ ဆုံစည်းရာ လေထန်ကုန်းသို့ ခင်သူရ ဝင် လိုက်သည်။ နံနက်စောစောပေမယ့် လူကတော့ အတန်အသင့် နို့ နေဆဲ။

တစ်ခါက ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ရှုပ်ပွပ္ပ ဝတ်၊ ဖိုသီဖတ်သီ လမ်းကို မှည့်သူ မှတ်မိနိုင်ပါ့မလဲ။ ယခုအခါ ချောမွတ်ပြေပြစ်သော ကိုယ်ဟန်၊ အပြင်အဆင်ဖြင့် ခင်သူရ ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။ ဖိတ်ဖိတ် တောက်အောင် ပြင်ဆင်ခြယ်သ မထားသော်ငြား၊ ကချင်လုံချည် ပန်းခရမ်းရောင်နှင့် အရောင်တူ ရင်စေ့လက်စက ဝတ်ဆင်ထား သော ခင်သူရသည် ရည်မွန်ယဉ်ကျေး၊ လှပသန့်စင်နေခဲ့သည်။

ထောင့်ကျကျစားပွဲလေးမှာထိုင်ရင်း . . . ဘာလုပ်ရမည်လဲ

သူမရဲ့ထွက်ပေါက်တွေကို ဘယ်လိုရှာရမည်လဲ တွေးတောကာ သူနှင့် ကျင်လည်ခဲ့စဉ်က သိခဲ့ဖူးသည့် မျက်နှာများကို သိမှတ်မဲ့စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ယခု . . . သူ့ကားကို ဘယ်သူမောင်းသလဲ။ အရင်လိုပဲ အရက်တွေ ခိုးသောက်သေးသလား။ စီးကရက်တွေ အရမ်းသောက် နေဆဲလား။ အို . . . တကယ်ဆို ငါ . . . သူ့ကို စိတ်နာနေသင့် တာပါ။ အိုးနင်းခွက်နင်းနဲ့ ချက်ချင်းအလုပ်မှ ထွက်စေတဲ့အဖြစ် တာ ယခုထိ ခင်သူရရင်ကို အရှက်သည်းစေဆဲ။

တကယ်ဆို . . . ဆရာရယ် . . . ခင်သူရက ဆရာ မလို အပ်တော့တဲ့ဘဝမှာ ချက်ချင်းပဲ နှုတ်ထွက်ပေးတော့မလို့ပါ။ အလုပ် ကို ကိုယ်တိုင်ထွက်ခြင်းနဲ့ သူတစ်ပါးထုတ်ပစ်ခြင်းတို့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် တွာခြားချက်ကို သူကတော့ စာနာတွေးတောမိမှာတောင် မထင်။

'ဟင် . . .'

နေခြည်။ ကဗျာဆရာနေခြည် ဝင်လာသဖြင့် ခင်သူရ . . . အံ့ကြွမိသည့် ပါးစပ်ကို လျင်မြန်စွာ အုပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ လက်ဖက် နှည့်သောက်၊ မုန့်စားဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ တော်ကြာ . . . ဆရာနှင့်တွေ့နေမှဖြစ်။ ဆရာနှင့်တော့ ခင်သူရ မတွေ့လို့ပါ။ အင်း ဆက်ပိုးတွေ အကိုက်ခံရသလို တစစ်စစ်နာကျင်နေသော သူမ၏ နှလုံးသားသည် ဆရာရှေ့မှာ မာန်တင်းနိုင်မည်မထင်။

သည်စဉ် . . . နေခြည်က သူမရှိရာစားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်

မတ် လာထိုင်ခဲ့သည်။ ပြီး . . . သူမ၏မျက်နှာကို တမင်တကာ . . . အောက်မှ ငုံ့မောကြည့်သည်။

‘လမ်း . . . ဟုတ်ပါတယ်နော် . . . လမ်းပါ။ ကိုယ် ဘယ် တော့မှ မလွဲနိုင်ဘူး’

သူ့အပေါင်းအသင်း သူ့မိတ်ဆွေကို တွေ့ရုံမျှနဲ့ ခင်သူရ မျက်ဝန်းများ မျက်ရည်ခိုးတို့ ရိုက်ခတ်ချင်လာရသည်။ သူသည် ခင်သူရ၏ရင်ကို စိုးမိုးနိုင်လွန်းသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းဆိုတာ ဒီလောကမှာ မရှိတော့ဘူး’
စိတ်ကိုတင်းပြီး ခင်သူရ၊ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောခဲ့သည်။
နေခြည်က မစိုတပ် အပြုံးနှင့်။

‘အေးကွာ . . . ထား . . . မင်းနာမည်အရင်းလည်း ကိုယ် မသိဘူး။ လမ်းပဲ ကောင်းပါတယ်။ မင်း . . . အခု . . . ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ၊ ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ’

နေခြည်အမေးကြောင့် ခင်သူရ . . . စဉ်းစားရသည်။ ဘာမှ ဖြစ်ဖြစ် . . . နေခြည်သည် . . . သူမအတွက် အကူအညီပေးနိုင် မည့်သူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

‘ကိုမြေကတော့ . . . လမ်းကို တော်တော်စိတ်နာနေတယ်။ လမ်းကြောင့် သူနဲ့ ဖူးပြည့်စုံ ကွဲသွားရပြီလေ . . . အခု . . . သူ တိုက်မှာလည်း မရေးတော့ဘူး . . . ကိုမြေ နစ်နာသွားတာပေါ့’

‘ရှင် . . .’

ကြားရသည့်သတင်းကြောင့် ခင်သူရ ထိတ်လန့်နာကျင်ရ သည်။ သူမက ဘာအပြစ်တွေများ ကျူးလွန်မိခဲ့ပါသလဲ။

‘ဒီလိုလေ . . . လမ်းကို . . . သူတို့ သံသယရှိကြတယ်။ ဒီကြားထဲ . . . လမ်းကို မိန်းကလေးလို့ သိသွားကြတော့ . . . ဖူးပြည့်စုံက စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်တယ်။ ကိုမြေဟာ မိန်းမလိုက်စား သူ . . . ဘာ . . . ညာ . . . ပေါ့လေ’

‘ဟင့်အင်း . . . ဆရာ လုံးဝမသိဘူး။ ကျွန်မကသာ အယောင်ဆောင်ပြီး အလုပ်ဝင်ခဲ့တာ’

‘မယ့်ဘူး၊ ဖူးပြည့်စုံက လုံးဝမယ့်ဘူး၊ ဒီလောက် လက်ပွန်း တတီးနေခဲ့တာ သိကို သိရမယ်ပေါ့လေ . . . အလုပ်ထုတ်ပစ်တာ’ လည်း . . . ကျန်တဲ့သူတွေပါ မဖုံးနိုင်မမိနိုင် သံသယတွေ့ စင်၊ သိသွားခဲ့လို့ ထုတ်တာပေါ့’

နေခြည် ရှင်းပြနေသည်များကို နားထောင်ရင်း၊ ခင်သူရ အရှက်များဖြင့် တရှိန်ရှိန်နီရဲလာ၏။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အရှက်၊ အကြောက်၊ သောတာ ပရိဒေဝတို့ဖြင့် နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ ခင်သူရ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်၏။ ဒီအသိုင်းအဝိုင်း ဒီဝန်းကျင်မှာ တစ်ဆံခြည်ပင် မနေလိုတော့။ ဆရာက . . . သူမကို ဗုန်းသတဲ။ စိတ်နာသတဲ။ ဖူးပြည့်စုံက အထင်လွဲသတဲ။ သူမဟာ . . . မကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလား။

‘ဟင် . . . လမ်း . . . နေဦးလေ၊ မင်းမှာ ကိစ္စတစ်ခုခု

ရှိတယ်မို့လား၊ အကြောင်းကိစ္စ မရှိဘဲနဲ့ မင်း ဒီနေရာကို မလာပါဘူး၊
ကိုယ် . . . ဘယ်သူ့ကို ရှာပေးရမလဲ၊ မင်း ဘယ်သူနဲ့တွေ့ရအောင်
လာတာလဲ'

ဆိုင်ကလေးထဲမှ ခင်သူရ ထွက်ပြေးလိုပေမယ့် နေခြည်က
တားထားခဲ့သည်။ ပြိုတော့မည့် မိုးလို . . . ညို့ဆင်းမို့မိုင်းနေသည့်
အလှရုပ်ထုသို့ နေခြည် ဝေးကြည့်နေမိသည်။

'ကိုမြေကို ရှာပေးရမလားဟင်'

'ဟင်အင်း . . . ဟင်အင်း . . . ကျွန်မ သူ့ကို မတွေ့ချင်
ဘူး၊ ဖူးပြည့်စုံကိုတော့ ရှင်းပြချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကြောင့် အဆင်မပြေ
ဖြစ်ကုန်တာတွေ ကျွန်မ ပြန်ပြီး ပြေလည်အောင် ရှင်းပြချင်ပါတယ်'

'မရတော့ဘူး၊ လွန်သွားပြီ၊ အခု . . . ဖူးပြည့်စုံက လက်ထပ်
တော့မှာလေ၊ သူ့အိပ်က ပေးစားမယ့်သူနဲ့ လူတော့မယ်'

'ဟင် . . . '

ဒါဆို . . . ဆရာ . . . ခင်သူရကို အရမ်းမုန်း၊ အရမ်းနာ
ကြည်းသွားတော့မှာပေါ့။ သူမ၏မျက်ရည်များ . . . လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်၏ ကြမ်းပြင်ခြေနင်းပတ်သို့ တတောက်တောက်ပြိုဆင်းကျသွား
ခဲ့သည်။

'ဟာ . . . မငိုပါနဲ့ လမင်းရယ်၊ ဒါ . . . မင်းပယောဂမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ မင်း . . . အနေသာကြီးပါ၊ သူတို့သဘောထား မကြီး
မြတ်လို့ ဖြစ်တာပဲ၊ ကဲကွာ . . . လမင်း ဘယ်သူ့ကို လာရှာတာ

လဲ . . . ပြော . . . ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ၊ ဘယ်လိုက်ပို့ပေးရမလဲ'
'ဟင်အင်း . . . ရတယ် . . . ကျွန်မ သွားတော့မယ်'

ခင်သူရ . . . ဆိုင်ပြင်သို့ ဇွတ်ပင် ထွက်လာခဲ့သည်။ လော
လောဆယ် ဘာမျှလုပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ လာရင်းကိစ္စများကို
မေ့လျော့သွားမိသည်။

'နေဦး . . . လမင်း၊ မင်း အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊
ဒီဆိုင်မှာ မထိုင်ချင်လည်း တခြားတစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး ကိုယ့်ကို
ပြောပြပါဦး၊ မင်းဘာလုပ်နေတယ် . . . ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်း . . . '

နောက်မှလိုက်လာသည့် နေခြည်ကို ခင်သူရ . . . ဘာမျှ
ပြန်မပြောမိ။ ခပ်သွက်သွက်သာ လျှောက်လာနေမိစဉ် . . . စာပေ
သမားတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော လမ်းကလေးထဲမှာ တစ်စုံတစ်
ယောက်နှင့် ဝင်ဆိုင်မိပါတော့၏။

'ဒုတ် . . . အင့် . . . '

'အာ . . . ဆော့ရီး၊ ကန်တော့ပါရဲ့ . . . မမြင်လို့ပါနော်'
တောင်းပန်ပြီး မော့အကြည့် . . . ခင်သူရ ငိုချလိုက်မိ
သည်။ ဆရာ . . . အသူရ၊ လွယ်အိတ်ကြီး ဖိုသီဖတ်သိနဲ့။

'ဟင် . . . လမင်း . . . လမင်းပါလား၊ နေခြည် . . . ဘယ်
သို့ဖြစ်လာတာလဲကွာ၊ ဒီဝရမ်းပြေးလေးကို ဘယ်ကဖမ်းမိလာတာလဲ'
'ဖမ်းမိလာတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နောက်ကလိုက်ဖမ်းနေရ

တုန်းပါ။ လာဗျာ . . . အစ်ကို၊ သူ့ကို တစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး မေးရ
စမ်းရအောင်'

ခင်သူရမှာ အသုရာနှင့်တော့ ရင်းနှီးသည်မို့ သူတို့ခေါ်
ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါမိသည်။ သုံးယောက်သား လူရှင်းသည့် စား
သောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ နေခြည်က ခေါက်ဆွဲကြော်
သုံးပွဲ မှာလိုက်၏။ စားပွဲတစ်ခုမှာ သုံးယောက်သား ဖိုခနောက်ဆိုင်
ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

'ကဲ . . . ညည်း အခု ဘယ်မှာနေသလဲ'

အသူရာ၏ မေးခွန်းကို သူမ ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။ သူမ
ဘယ်မှာနေသည်ဆိုတာကို မပြောပြနိုင်။

'ကဲ . . . ဒီမေးခွန်းကို မပြေချင်နော့၊ နေရထိုင်ရတာ အဆင်
တော့ ပြေတယ်မဟုတ်လား၊ ညည်း . . . အခု . . . ဒီကို ဘာလုပ်ရ
အောင် လာတာလဲ'

ဆရာအသူရာ၏ မေးခွန်းကို ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ မှန်
ဝါးသောမျက်ဝန်းများဖြင့်သာ ခင်သူရ ဆိုင်အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိ
၏။ ဆိုင်အပြင်ဘက်မှာတော့ မိုးတွေ မိုင်းမှုန်နေအောင် ရွာဆဲ။
သူမ ရင်ထဲမှာလည်း မိုးတွေ ရွာနေခဲ့ပါသည်။

'ဘာမေးမေး . . . မပြောဘူး အစ်ကိုရ၊ ဘယ်မှာနေတယ်
လည်း မပြောဘူး၊ နမူလို့လည်း မရဘူး၊ ဘယ်လောက် အသည်း
ယားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးလဲ'

'ကိုမြေကို အကြောင်းကြားရင် ကောင်းမယ်'
သည်စကားကြောင့် ခင်သူရ ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားရ၏။
'ဘာဆိုလို့လဲ၊ သူက ကျွန်မ အဖေမှ မဟုတ်တာ'
ခင်သူရ စကားကြောင့် အသုရာနှင့်နေခြည်တို့ ပြုံးမိကြ
သည်။

'ရန်တွေ့ကတော့ ကောင်းမယ့်ပုံပဲ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ကျွန်မ . . . ဖူးပြည့်စုံကို ရှင်းပြချင်တယ်၊
ဆရာမှာ အပြစ်မရှိကြောင်း၊ ကျွန်မသာလျှင် တရားခံဖြစ်ကြောင်း
နားလည်တဲ့အထိ ရှင်းပြချင်တယ်'

'ဟာ . . . ထားစမ်းပါ။ ဒါက အရေးတကြီးကိစ္စ မရှိဘူး၊
ဇာတ်လမ်းက သို့ဘာသာ ပြီးသွားပြီ၊ ပြတ်သွားပြီ၊ အခု အရေးကြီး
နေတာက ညည်းကိစ္စပဲ၊ ပြော . . . ညည်းအကြောင်း ညည်းပြော'

ဆရာအသူရာက ငွတ်ပဲ မေးနေခဲ့သည်။ ခင်သူရ စဉ်းစား
ရပါတော့၏။ သူတို့သည် မိမိအပေါ် တကယ်စေတနာထားကြသူ
များ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခင်သူရစကား ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ လွယ်လာသည့်
လွယ်ဖိတ်ထဲမှ ဒေါ်ပုလဲ၏ စာမူနှစ်အုပ်နှင့် မိမိ၏စာမူနှစ်အုပ်ကို
ထုတ်လိုက်သည်။

'ဘာတွေလဲ . . . '

'ကျွန်မ အဲဒီကိစ္စအတွက် လာတာ၊ ဝတ္ထုတွေ ရောင်းချင်လို့'
'ဟင် . . . '

ခင်သူရ၏စကားကြောင့် အသူရာနှင့်နေခြည်တို့ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြသည်။ မထင်မှတ်ခဲ့ပါလား။

‘ဒါ . . . ဘယ်သူတွေ ရေးတာလဲ’

‘ဒီနှစ်အုပ်က ဒေါ်ပုလဲ ရေးတာ၊ ဒါတွေက ကျွန်မ ရေးတာ’

‘ဟင် . . .’

သူတို့ အံ့သြသွားကြပြန်ပါသည်။ သူငယ်နှစ်စားလေးများ သဖွယ် ခဏ၊ ခဏ အံ့သြနေတော့ ခင်သူရ စိတ်တိုလာခဲ့သည်။

‘ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျ . . . လူကို လှောင်တာလား’

နေခြည်က ပျာပျာသံလဲ ငြင်းဆိုသည်။

‘မဟုတ် . . . မဟုတ်ရပါဘူး လမ်းရယ်၊ မင်း ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတော့ အံ့သြလို့ပါ . . . ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်တာ၊ ကိုယ်သာဆိုရင် ကိုယ်တိုင်ရေးဖို့ထား၊ သူများရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုကို ကူးရုံကူးပါဆိုတောင် ပျင်းလွန်းလို့’

‘အိုး . . . ဒါကတော့ လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးစီပေါ့ရှင် . . . ရှင်လို ကဗျာရေးဖို့ကတော့ရော . . . ကျွန်မတော့ ဝါသနာမပါပါဘူး၊ ရေးဖို့ထား . . . ဖတ်ဖို့တောင် ခပ်ပျင်းပျင်းရယ် . . . ဟု ပြန်လည်ချေပလိုက်သည်။

အသူရာကတော့ ခင်သူရ ရေးသည်ဆိုသည့်စာမူများကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ဖတ်ကြည့်နေတော့သည်။

‘လမ်း . . . သည်စာအုပ်တွေထုတ်ဖို့အတွက် တို့က

ထုတ်ဝေသူ ရှာပေးရမှာလား၊ ဒီလိုလား . . .’

အသူရာစကားကို ခင်သူရ . . . မချီပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းခါငြင်းဝယ်သည်။

‘ကျွန်မလို ဘာနာမည်မှ မရှိတဲ့ နုလပိန်းတုံးတစ်ယောက်ကို ဘယ်ထုတ်ဝေသူက အနှိုးခံပြီး ထုတ်မလဲ ဆရာ၊ ကျွန်မ အခုလာတာ ဒေါ်ပုလဲရဲ့ ဝတ္ထုတွေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ရဲ့ဒိုးရောင်းဖို့အတွက်ပါ။ အဘွားက အသက်ကြီးပြီ . . . အားဆေး၊ စားဆေး၊ အာဟာရဖြစ်တဲ့ အစားအစာတွေအတွက် ငွေလိုတယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ . . . ဆရာတို့ မကူညီနိုင်ရင်လည်းနေပါ၊ ကျွန်မဘာသာ အဆက်အသွယ်ရှာပါမယ်’

‘ဟယ် . . . မဟုတ်တာ’

‘လမ်းရယ် . . . ကိုမြေ ချိသားပဲ၊ ကိုမြေတိုက်က ထုတ်ပေါ့ . . . ငါတို့ ပြောပေးပါမယ်’

အသူရာနှင့်နေခြည် နှစ်ယောက်စလုံးက ကန့်ကွက်၏။ တိုက်တွန်း၏။

‘ဒေါ်ပုလဲစာအုပ်တွေကတော့ ထားပေါ့၊ ငါတို့ ကူညီရှာဖွေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ညည်းစာမူတွေ ရောင်းစားဖို့ ကြတာတော့ ငါ အားမပေးဘူး၊ ဘယ်နှယ် . . . ဒီမှာ လမ်းရဲ့ ညည်းစာရေးတာ ငွေရလို့မူ သက်သက်ပဲလား၊ ဖေတော့ မောင်တော့ အပျော် ဖတ်သက်သက်ပဲ ရေးသလား’

အသူရဇာတကားအတွက် ခင်သူရ နာကြည်း၏။ သို့သော် မချီတင်က ဝမ်းနည်းရသည်မှအပ သူမ မတတ်စွမ်းသာ။ 'ခင်သူရ အားတင်းလိုက်ပါသည်။'

'လူဆိုတာ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ . . . စာဖတ်သူတွေအားလုံးအတွက် ကျွန်မဝတ္ထုကြောင့် အဆိပ် အတောက် မဖြစ်စေရ၊ အန္တရာယ် မရှိစေရ၊ အံ့ဩ မလွဲစေရ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဝတ္ထုကို တယ်သူထုတ်ရမလဲ ဆရာ၊ ကျွန်မ . . . ကိုယ့်လက် ရေးမှုနဲ့ စာလုံးလေးတွေကို ပုံနှိပ်စာလုံးအဖြစ် မြင်ချင်တယ်၊ ကျွန်မ နာမည်မဟုတ်တဲ့ အခြားသူနာမည်ပင်ဖြစ်စေ . . . အထဲက စာလုံး လေးတွေကတော့ ကျွန်မ ဖန်တီးထုဆစ်လိုက်တဲ့ စာလုံးလေးတွေပဲ မဟုတ်လား ဆရာ'

'ရှေးလည်း ရှေးပါ၊ လမင်းရယ်'

'ဟုတ်တယ် . . . အရှေ့လိုပဲ ဆရာတို့ သတ်မှတ်ချင် သက် မှတ်ပါ၊ စာအုပ်ထွက်တဲ့အခါ . . . ကျွန်မကို စာအုပ်လက်ဆောင် လေးတော့ ပေးမှာပေါ့ . . . နော်၊ အဲဒီအခါ . . . သူတစ်ပါးရဲ့ နာမည် နေရာမှာ မှတ်ဖျက်နဲ့ဖျက်ပြီး ကျွန်မနာမည်လေးတွေကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရေးထိုးမယ် . . . ရှေးတယ်လို့ ပြောချင်လည်း ပြောလိုက် ပါ ဆရာ . . . ကျွန်မ . . . အဲလို . . . ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေပါမယ်'

ခင်သူရ၏ စိတ်ကူးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသူရဇာနဲ့ နေခြည်တို့ ရပ်ထဲနင့်သွားရသည်။ မတိုင်ပင်ဘဲ သက်ပြင်းပြိုင်ထူ

ချမိခဲ့ကြသည်။

'ကဲ . . . ကဲ . . . လမင်းရေ . . . ညည်းဘာအုပ်တွေကို ထားခဲ့ပေတော့၊ နောက်တစ်ပတ်သောကြာနေ့မှာ ဒီဆိုင်ကိုပဲ ပြန်လာ ခဲ့၊ ကိုးနာရီ၊ ငါတို့ ရောင်းထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ခုခက်ချင်းကြီးတော့ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး'

'ကျွန်မ . . . ဆရာနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးနော်၊ ကျွန်မကို . . .'

'အေးပါ . . . ဟုတ်ပါပြီ . . . ညည်းမတွေ့ချင်လည်း မတွေ့ ရပါဘူး၊ ဟိုကလည်း . . . စိတ်နာနေတာပါ'

သည်စဉ် နေခြည်က သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပါသမျှ နှိုက် ထုတ် ရေတွက်နေခဲ့၏။

'ရော . . . ကိုယ့်မှာ ငါးထောင်ပါလာတယ်'

နေခြည်စကားမပြတ်ခင် ခင်သူရ လှင်မြန်စွာငြင်းဆိုလိုက်၏။

'ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ'

'သိပါတယ် . . . မင်းကို ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သောကြာ နေ့ကျမှ ပြန်ပေးပေါ့၊ မင်းမှာ ငွေလိုနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကြား ထဲမှာ သုံးဖို့လေ'

'အေး ဟုတ်တယ် . . . ငါ့မှာလည်း နည်းနည်းပါသေးတယ် . . . နေဦး . . .'

မိဟာ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ရှိခြင်းပေပဲလား။ သို့သော် ခင်သူရ . . . နေခြည်ပေးသည့် ငါးထောင်ကိုသာ ယူလိုက်သည်။

ဆရာအသုရာက မိသားစုနှင့်ဆိုတော့ နေခြည်လောက် မရောက်လည်။

‘ရပြီ ဆရာ . . . ရပြီ၊ ဒီငါးထောင်ဆို ရပါပြီ ကျေးဇူးပါနော်’

‘ကျေးဇူးတင်တာ သူစိမ်းတွေမှပါ လမ်းရယ် . . . ကိုယ်တို့က သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ . . . ဒါထက် . . . မင်းကို တတ္တစီစဉ်ပြီး လိုက်ပို့ရင်ရမလား’

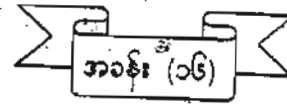
‘ဟင့်အင်း . . . ဒါတော့ . . . တော့ (ပဲ) စီးကရက်ပဲ . . . လုံးဝ . . . လုံးဝ မဖြစ် . . .’

ခွဲခွာကာနီးမှာ သူတို့ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောဖြစ်ကြရန် ခင်သူနဲ့ မဲ့လက်ခါပြလိုက်သည်။

‘ကဲ . . . ကဲ . . . စီးကရက်ဆိုလည်း ထား၊ ငါက ဆေးပြင်လိပ်သမား၊ နေခြည် . . . ကားဆိပ်ထိ လိုက်ပို့လိုက်’

‘ဒါလည်း . . . လုံးဝမဖြစ်’

ဒီတစ်ခါတော့ ကဗျာဆရာနှစ်ယောက်လုံး . . . လမ်းရယ် ရိုက်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားကြသည်။ သို့သော် သူမဆန္ဒအတိုင်း မပေးလိုက်ကြပါသည်။

သောကြာနေ့ နံနက်ကိုးနာရီ။

ဆရာအသုရာနှင့်နေခြည် ရောက်များနေပြီလား။ ဆရာကို ဝါ ခေါ်လာခဲ့လျှင်တော့ ခင်သူရ ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ ရင်ထဲမှာ သေမတတ် လွမ်းနေခဲ့လည်း ဆရာကို . . . သူမ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်တော့ပါ။

ချိန်းဆိုထားခဲ့သည့် ဆိုင်ထဲသို့ ခင်သူရ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။ မည်သူမျှ ရောက်မလာသေး။ သူစိမ်းတွေတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ အခြားသူများကို ခင်သူရ စိတ်မဝင်စားပါ။ ဆိုင်ပေါက်ဝကို သွမ်းမြင်လို့ရသည့် ထောင့်ကျကျစားပွဲလေးမှာ ခင်သူရ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘တာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျာ . . .’

မေးလာသည့် စားပွဲတိုလေးသို့ ခင်သူရ မှုန့်ဟင်းခါး ချလိုက်သည်။ သည်ဆိုင်က tea shop သက်သက်မဟုတ်။ အစား

အသောက်အစုံ ရသည်။ မွေးပုံလှသည့် မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်လေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ခင်သူရ ဆရာကို သတိရမိပြန်သည်။ လွန်ခဲ့သောကာလများကပေါ့။ လမင်းသည် မိန်းကလေးပီပီ မုန့်ဟင်းခါး၊ ငရုတ်သီး စပ်စပ်ကြိုက်တော့ ဆရာက ရှုတ်ချသည်။

‘မင်းကွာ . . . ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းမွေးမှ အားမနာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ မုန့်ဟင်းခါး မကြိုက်ရဘူးကွ’

သူကတော့ ကော်ဖီခါးခါး၊ လက်ဖက်ရည်ခါးခါး ကြိုက်သူပီပီ လမင်းကို နှိပ်လိုနှိပ်စက် ပြောခဲ့သည်။

‘မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားတွေ ပေါ့လို့ပါဗျာ . . . ဆရာသာမြန်မာဖြစ်ပြီးမုန့်ဟင်းခါးမစားတာ’

‘ဟကောင်ရ . . . မုန့်ဟင်းခါးစားတော့ မင်းနှုတ်ခမ်းမွေးမှာ ဟင်းရည်တွေ လူးကုန်မှာစိုးလို့ကွ . . . ငါက အမြင်မတော်မှာစိုးလို့ ပြောတာ’

‘ရတယ် ဆရာ . . . မုန့်ဟင်းရည်နဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့အလွတ်ကြီး၊ ပေလည်း သုတ်ပစ်မယ်ဗျာ . . . မုန့်ဟင်းခါးတော့ လာမတားနဲ့ စားမှာပဲ’

တတိတ်ကို တွေးမိတော့ ခင်သူရ မျက်ရည်ဝဲသွားခဲ့သည်။ လွမ်းလိုက်တာ ဆရာ . . . ဝါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှလည်း ခင်သူမတွေ့တော့ပါဘူး။

‘ကောင်မလေး . . . ငရုတ်သီးစပ်လို့လား’

အသံတစ်ခုကြောင့် ခင်သူရ လန့်ဖျပ်ရှာကြည့်မိသည်။ အားပါးပါး တစ်ခါက လမင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းမွေးသက် အပုံကြီးပိုများသည့် မစ္စတာအာရာဖတ်ရုပ်နှင့် ဖိုသီဖတ်သီ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်ကို ခင်သူရ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုဦးလေးကြီးကိုကြည့်ပြီး . . . သူမ . . . တစ်ခါက ကျောင်းကပ္ပဲတစ်ခုကို သွားသတိရမိသည်။ အဲဒီတုန်းက ဆော့ခရတ္တီလုပ်သည့် ကျောင်းသားလို့ပါပဲ။ ပါးမြိုင်မွေးတွေ၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေက တောထနေတော့သည်။

ခင်သူရကို သူ . . . ပြုံးပြနေသလား။ မသိဘဲနှင့် လှမ်းပြီး စကားရောဖောရောလုပ်တာလောက် အမြင်ကတ်တာ မရှိ။ ခင်သူရက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အသိမိတ်ဆွေလည်း အများကြီး မလိုချင်ပါ။ ရူးတယ်ပြောလည်း ပြောပါတော့။ သူမ . . . ကိုယ့်ဘာသာ မုန့်ဟင်းခါး ဆက်စားနေလိုက်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးပွဲတစ်ဝက်ကျိုးမှ ဆရာအသူရနှင့် နေခြည်တို့ မောကြီးပန်းကြီး ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီနှစ်ဆယ်။

‘ဆောနီး လမင်းရာ . . . ငါတို့ နောက်ကျသွားတယ်’

‘ရပါတယ် . . . ကျွန်မက အကူအညီလိုသူပဲ’

‘ဟာကွာ . . . အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ မင်းစကားက တစ်မျိုးကြီး

. . . ကိုယ်တို့ တကယ့်ကို အလုပ်ရွှပ်’

နေခြည်က အနူးအညွတ်၊ အလေးအနက် တောင်းပန်နေတာ့သည်။

'ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဒီရန်ကုန်က လူတွေဟာ အမြဲတမ်း . . . လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေးတွေနဲ့ မအားလပ်ရအောင် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ် . . . ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်'

'မင်း . . . တကယ်လက်ခံတာနော်၊ အိုကေ . . . အိုကေ' ခင်သူရ မုန့်ဟင်းခါးကို လက်စသတ်နေဆဲ . . . နေခြည်က လက်ဖက်ရည်သုံးခွက် မှာခဲ့သည်။

'ကျွန်မကိစ္စတွေ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်' ခင်သူရ . . . လိုရင်းကိစ္စကို မေးလိုက်သည်။ အသုရာက သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ငွေများကို ထုတ်လိုက်၏။

'ပြေပါတယ် . . . ဒေါ်ပုလဲရဲ့ နှစ်အုပ်က လေးသောင်း ညည်းရဲ့နှစ်အုပ်က တစ်ပြားမှ မရဘူး . . .'

'ရှင် . . .'

ဆရာအသုရာများ နောက်နေသလားရယ်လို့ ခင်သူရ အား ငယ်စွာ မော့ကြည့်မိတော့လည်း သူက ခပ်တည်တည်။

'ဒေါ်ပုလဲကတော့ ထားပါတော့ . . . ခေတ်မရှိတော့ဘူး သူ့စာအုပ်တွေက ပြန်ပြီး ပြင်ဆင်၊ ဖြည့်စွက်၊ တည်းဖြတ်သုံးရမှာ ညည်းက အညွန့်တလူလူနဲ့ တက်လူပဲ၊ ဘာလို့ ရှိဖူးရောင်းစားရမှာ လဲ၊ ငါ . . . စာပေတိုက်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့တယ်၊ သူတို့က ညည်း နာမည်နဲ့ပဲ တင်မယ်၊ ပိုက်ဆံကတော့ အသစ်မို့ မပေးချင်သေးဘူး'

ငါးအုပ် အလကားပေးရမယ် . . .တဲ့၊ သူတို့လည်း ကြော်ငြာအား သုံးရမှာတွေ၊ အပြင်အဆင်နဲ့ အားဖြည့်ရမှာတွေနဲ့ဆိုတော့ . . .'

အသုရာက စကားစဖြတ်ပြီး ခင်သူရကို ကြည့်လိုက်သည်။

'ဟဲ့ . . .'

မျက်ရည်များ ပြည့်အိုင်စီးကျလာသည့် လမင်းကို ကြည့်ရင်း နှစ်ယောက်စလုံး ပြာသွားကြသည်။ လမင်း ဝိုတာ ဝမ်းသာလို့လား။ ဝမ်းနည်းလို့လား။

'ဟာ . . . လမင်းရယ် . . . မငိုပါနဲ့၊ မင်းက ဘာဖြစ်စေချင် သလဲ၊ မင်းသဘောအတိုင်းဖြစ်အောင် ကိုယ်တို့ ဆောင်ရွက်ပေးပါ မယ်'

အစိုမျက်ဝန်းနှင့် နုဖတ်စိုရှနေသော လမင်း၏အလှကို သူတို့ အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ကြည့်မိနေကြသည်။

'အဲဒီစာပေတိုက်ဟာ ဆရာတိုက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကျွန်မအဖြစ်တွေ ဆရာ သိသွားမှာစိုးတယ်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ညည်းက ကိုဖြေကို သိပ်မုန်းနေလို့လား၊ တို့ဖြေက လူယဉ်ကျေးပါ'

'ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ မမုန်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက မုန်းနေ တယ်လေ၊ ကျွန်မ သူ့တို့ ကြောက်တယ် . . . ကမ္ဘာကြီးက ကျယ် ခန်းပါဟယ်နော်၊ ကျွန်မ သူ့ကို မတွေ့အောင် အမြဲရှောင်ပါမယ်'

'ကဲ . . . အဲဒါ ထားပါ၊ ညည်းစာအုပ်ကိစ္စကိုပဲ ဖြေ'

ငါးအုပ်ပေးရမှာ သဘောတူရဲ့လား'

ခင်သူရ ညင်သာစွာခေါင်းယမ်းပြတော့ နေခြည်နှင့်အသွရာ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ဒါ . . . အခွင့်အရေးလေ၊ ညည်းနာမည် နဲ့ ထုတ်မှာ၊ ညည်းက စာရေးဆရာ မဖြစ်ချင်ဘူးလား'

တအံ့တဩဖြစ်နေသည့် ဆရာအသွရာသို့ ခင်သူရ ဖြည်း ဖြည်းချင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

'လူဆိုတာ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ စာရေး ခြင်းကို အသက်သွေးကြောလို ခံယူနှစ်လိုပေမယ့် စာရေးဆရာမ မဖြစ်ချင်ဘူး'

'ဘယ်လို . . .'

အသွရာနှင့်နေခြည် ဦးနှောက်စားသွားရသည်။ စာရေးပြီး စာရေးဆရာမ မဖြစ်ချင်ဘူးတဲ့။ သူပဲ ရူးသလား။ ကိုယ်တွေပဲ ရူးသ လား။

'ဟုတ်တယ်' ဆရာ၊ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းက ကျဉ်းကျဉ်း လေး၊ ကျွန်မ စာရေးဆရာမ ဖြစ်သွားရင် သူနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ ဆရာ၊ ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်ပါတယ်'

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . မခင်လမင်းရယ်'

နှစ်ယောက်သား ညည်းတွားရင်း ခင်သူရကို ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်နယ် ကြည့်ငေးမိကြ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . .

လမင်းရင်ထဲမှ ခံစားချက် ဒီရေကိုလည်း သူတို့ နားလည်သွားခဲ့ကြ သည်။

'ပြီးတော့ . . . ကျွန်မမှာ ငွေ အရမ်းလိုနေတယ် ဆရာ၊ အဘွားက အသက်ခုနစ်ဆယ် ကျော်နေပြီ၊ ခုရေတွင်းတူး ခုရေကြည် သောက်လို့ မရနိုင်တဲ့ဘဝမှာ ကျွန်မ အချိန်တွေလည်း ထပ် မစတေး ချင်တော့ဘူး၊ အဘွားကို ပြုစုကျွေးမွှ်အတွက် ကျွန်မရဲ့အခွင့်အရေး တွေအားလုံးနဲ့ လဲလှယ်ပါရစေ၊ ကျွန်မ . . . အဘွားကို နေ့တိုင်း ကြက်သားဟင်းနဲ့ ကျွေးချင်တယ်၊ နေ့တိုင်း အားဆေးတိုက်ချင်တယ်၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဆေးခန်းပြချင်တယ်၊ ငွေကြောင့် ပူပင်ကြောင့်ကြ ရတဲ့အဖြစ် . . . မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အဘွားမှာ လိုလေသေးမရှိအောင် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဝတ္ထု တွေကိုလည်း ဒေါ်ပုလဲလိုပဲ တစ်အုပ်နှစ်သောင်းလောက်နဲ့ ရောင်း စားပါရစေနော်'

ခင်သူရစကားကြောင့် နေခြည် မျက်ရည်ဝဲသွားပြီး အသွရာ ကတော့ သက်ပြင်းချသည်။ အတန်ကြာ သူတို့ ငြိမ်သက်နေမိကြ သည်။ အေးစက်လာသော လက်ဖက်ရည်ခွက်များကိုပဲ အလုပ်မရှိ၊ အလုပ်ရှာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ နေခြည်က တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင် မျက်ဆီးလိုက်၏။ သူ့အသံက တုန်တုန်ယင်ယင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ။

'ကျွန်တော် ခိုင်းရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် လမင်းတို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပါရစေ'

‘ဟ . . .’

နေခြည်စကားကြောင့် အသူရာ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး . . .
ခင်သူရက မချီပြီးလေးဖြင့် ခေါင်းရမ်းသည်။

‘ကျွန်မကို သိပ်သနားသွားပြီထင်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုနေ
ခြည်၊ ကျွန်မက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တတ်တယ်၊ မချစ်မနှစ်သက်သော
သူကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး၊ ထမင်းတစ်လုပ်အတွက် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားကိုးပါရစေ၊ ရှဲဒိုးရောင်းစားတာလည်း သမ္မာ
အာဇီဝပါပဲ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသွေးနဲ့ရောတဲ့၊ ပင်ကိုရောဂါတွေစစ်စစ်
ကို . . . ကိုယ့်စားဝတ်နေရေးအတွက် ရောင်းစားတယ်၊ ရင်ထဲမှာ
တော့ မချီဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ရွေးစရာလမ်း မရှိဘူးလေ၊ တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကို သနားတာနဲ့တော့ လက်မထပ်ပါနဲ့’

ခင်သူရစကားကို နေခြည် ငြင်းဆိုပုံက နှလုံးသွေးပျက်မ
တတ်။

‘မဟုတ်ဘူး လမ်း . . . မင်း . . . အမြင်တွေ လွဲနေပြီ၊
အစ်ကို . . . ကန်တော့ဗျာ၊ အစ်ကိုကို တိုင်တည်ပြီး ကျွန်တော်
ရင်ဖွင့်ပါရစေ၊ လမ်းကို . . . ကျွန်တော် သနားရုံသက်သက်
မဟုတ်ပါဘူး၊ နဂိုရှိရင်းစွဲမေတ္တာမှာ . . . လမ်းရဲ့နှူးညှို့မှု၊ လူသား
ဆန်မှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော် အရမ်းလေးစားညွှတ်နူးမိပါတယ်၊
ကျွန်တော့်မေတ္တာကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ မစော်ကားပါနဲ့ လမ်း’

ဆရာအသူရာ မနေသာတော့။ ပြေရာပြေကြောင်း ပြောရ

သည်။

‘ကဲပါကွာ . . . အဲဒီကိစ္စက နောက်မှ ဆွေးနွေးစမ်းပါ၊ ရှိ
. . . လူပျိုစကားပြောတာ လူရှေ့သူရှေ့၊ ငါရှေ့ ပြောရသလားကွ၊
မင်း . . . အဲဒါကြောင့် ခွဲကွဲနေတာ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . လမ်း
စာအုပ်ကိစ္စပဲ ပြောရအောင်၊ ဒါဆို ညည်းက ငွေပဲ ယူမယ်ပေါ့၊
ဟုတ်လား၊ ငါတို့လည်း အကောင်းဆုံး ဖန်တီးပေးတာပဲလေ၊ ညည်း
ကလည်း အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ကိုး၊ ကဲ . . . ဒါဖြင့် ဒီက စောင့်၊ ငါ
. . . ပိုက်ဆံသွားယူဦးမယ်’

‘ရှင် . . .’

နေခြည်နဲ့သူမကို ထားခဲ့ပြီး အသူရာက ပိုက်ဆံသွားယူမတဲ့။
ခင်သူရ ဝမ်းနည်းသွားခဲ့သည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ဘာမှတော့
မဖြစ်ဘူးပေါ့။ သို့သော် ယခုပဲ ရည်းစားစကားပြောနေသူကြီးက
ဆက်ပြောတော့မှာပေါ့။ ဆရာအသူရာ တမင်ရှောင်ပေးတာလား။

‘ဟာ . . . နေဦး၊ နေဦး၊ ညည်းအထင်လွဲနေပါဦးမယ် . . .
ခဏ . . . ခဏလေး . . . ငါ . . . ဖုန်းပဲ လှမ်းဆက်မယ်’

‘ဖြစ်လို့လား . . . ဆရာ’

‘နို့ . . . မဖြစ်လည်း ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

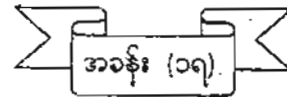
ထိုနေ့က တစ်နာရီလောက် ထိုင်စောင့်မှ ခင်သူရ . . .
ပိုက်ဆံရခဲ့သည်။

‘နောက်လည်း . . . လာရောင်းပေါ့၊ ငါတို့နဲ့တော့ အဆက်

၂၅၂ ကြယ်စင်များ

အသွယ် ဖြတ်မပစ်ပါနဲ့ဟာ၊ ရော့ . . . ငါတို့လိပ်စာ . . .

သူတို့လိပ်စာများကို ဝတ်ကျောတန်းကျေယူရင်း ခင်သူရ ပြန်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ခင်သူရ၏ ကောင်းကင်မှာ လမင်းသာနေခဲ့ပြန် ပြီ။ ရုပ်ဝတ္ထုလိုအပ်ချက်တွေက မရောင့်ရဲတတ်သူတွေအတွက် ဘယ် တော့မှ ပြီးဆုံးနိုင်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် ခင်သူရတို့မြေးအတွားအတွက် စားရေးပြည့်စုံလျှင်မဲ ပြီးပါသည်။

ပုံမှန်လှုပ်ရှားရင်း . . . ခင်သူရမှာ ကျူရှင်လည်း ပြီး စာလည်း နေခဲ့သည်။ ဒေါ်ပုလဲနှင့်လည်း ဆွေမျိုးနွယ် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ပြီ။ ဝညာတွေ ရခဲ့တာလည်း အမှန်။

ဘာလိုလိုနှင့် သူမတောင် စာတုပ်ငါးတုပ် ရေးပြီးခဲ့ပါ သကော။ ရှိုးရောင်းစားရသည့်ဘဝကို ရင်နာလှသော်လည်း ခင်သူရ မှာ ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိ။

သူမ၊ ရေးသည့် စာတုပ်တွေ ထွက်ပြီလား။ ဘယ်လိုနာမည် နှင့် ထွက်မှာလဲ။ ဘယ်စာပေတိုက်က ထုတ်တာလဲ . . . ခင်သူရ ဘာမျှ မသိရ။ တကယ်တော့ သိစရာလည်း မလိုပါလေ။ ရော့ . . .

ပတ္တမြား၊ ရော့ . . . နဂါး။ သူမက စာတစ်အုပ်ပေးလျှင် ငွေနှစ်သောင်းရရှိပဲ မဟုတ်လား။ ယခုတော့ ခင်သူရ ရန်ကုန်တောင်မဆင်း။ ဆရာအသုရာ၏လိပ်စာအတိုင်း စာတိုက်မှ စာအုပ်များ တင်ပေးရုံသာ။

ကျောင်းအားရက်တစ်နေ့မှ နံနက်ခင်းပင် ဖြစ်သော်ငြား ခင်သူရ . . . စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်နေမိသည်။ စာရေးချင်စိတ် မရှိသည်မို့ စာဖတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားရသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ယခုလထုတ် မဂ္ဂဇင်းတွေ ရှိသည်။

ရဲဒိုးရောင်းစားနေရတာ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် . . . မီးလောင်တိုက်သွင်းသလို ခံစားလာရ၏။ ငါ သတ္တိမရှိဘူး။ ငါ . . . သူရဲဘော်ကြောင်တယ်။ လတ်တလော ဆင်းရဲငတ်ပြတ်မှာကို ကြောက်ပြီး ကိုယ့်နှလုံးသွေးနဲ့ သူတစ်ပါးခြေကို ဆေးပေးခဲ့တယ်။

ကောင်းကင်ပြာကို မော့ကြည့်တော့လည်း ကောင်းကင်ကြီးက သူမကို ရှုတ်ချ လှောင်ပြောင်နေသလိုလို။ သီတင်းကျွတ်တော့မှာပါလား။ တစ်လောကလုံး လင်းပွင့်လာကြပြန်ပြီ။ သူမ၏ရင်မှာသာ မှောင်မှိတ်ဝိတ်လှောင်ဆဲ။

သည်စဉ် ခင်သူရတို့ခြံထဲသို့ ကားတစ်စင်းဝင်ရောက်လာ၏။ ဘွား . . . ဒေါ်ပုလဲ၏တိမ်မှာ လူမမာမေးရောက်နေသဖြင့် တိမ်တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ခင်သူရ ထွက်ရသည်။

‘ဟင် . . .’

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကြီးဟာ တစ်ခါက စားသောက်ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့သည့် မစ္စတာဆော့ခရတ္တိပါလား။ သူနှင့် ကိုယ်လည်း တစ်ခါမျှ မသိပါဘဲနှင့်။ ယခုတောင် . . . တစ်မျက်နှာလုံး ဖုံးမတတ်အမွေးတွေကြောင့် ရုတ်ခနဲ မှတ်မိချခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါ . . . ဘွားရဲ့ အသိမိတ်ဆွေများလား။

‘ဘယ်သူနဲ့များ တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်’

ခင်သူရက တိမ်ပေါ်သို့ မမိတ်ခေါ်သလို သူကလည်း တိမ်ပေါ်သို့ မတက်။ နှင်းဆီရိုင်းပင်များဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး နှင်းဆီပွင့်အိုင်ဖြူဖြူလေးများကို သူ့သွားနှင့် ကိုက်ဖြတ်နေပြန်သည်။ ဟောတော့ . . . ပိုင်စိုးပိုင်နင်းကြီးပါလား။

ခင်သူရ အံ့သြနေရသည်။

မျက်နှာက အမွေးများဖြင့် စုတ်ပြတ်နေသော်ငြား . . . ဆော့ခရတ္တိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ ဂျိမ်းစဘွန်းကြီးနှင့်လည်း တူပါသေး၏။

သူက လုပ်ချင်တာ လုပ်နေသလို၊ ခင်သူရကလည်း တိမ်ပေါက်ဝမှ ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ နှင်းဆီပန်းခိုင်လေးများ . . . အတော်များများရတော့ ထိုလူကြီးက အသင့်ပါလာဟန်တူသည့် ဝဲကြိုဝါဝါဖြင့် လှလှပပလေး စုစည်းနေခဲ့သည်။

ဒီလူကြီး ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်။

မစ္စတာဆော့ခရတ္တိက ခင်သူရထံသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

၂၅၆ ကြယ်ဝင်မှာမေ

‘စာရေးဆရာမ ခင်လမင်းအတွက် ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်’
သူ့စကားနှင့် သူ့အပြုအမူကြောင့် ခင်သူရ ဆတ်ခနဲ တုန်
လှုပ် . . . နှလုံးသားတွေ ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားရသည်။

‘ရှင် . . . လူမှားနေပြီ၊ ကျွန်မနာမည် ခင်သူရ၊ ကျွန်မ
စာရေးစားတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ နာမည်မရှိဘူး။
စာရေးဆရာလို့ နာမည်မခံရလောက်ပါဘူး။ ရှင်တွေ့ချင်ရင်တော့
တကယ့်စာရေးဆရာမကြီးတစ်ဦး ဟိုအနားမှာရှိတယ် . . သူ့နာမည်
ဒေါ်ပုလဲ . . . တဲ့’

‘ကိုယ် . . . အိမ်ပေါ်တက်မယ်နော်’

ခင်သူရစကားကို မစွတာဆော့ခရတ္တိက ဂရုမစိုက်။ ဧည့်
ခန်းလေးမှ ဆက်တိတစ်ခုပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီး သူ့မှာပါလာ
သည့် အိတ်ကြီးထဲမှ လှပသောဝတ္ထုစာအုပ်များကို ထုတ်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာလေ . . . ဒါ မင်းရေးတာ မဟုတ်လား’

ခင်သူရ . . . စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

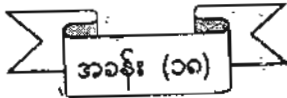
ခင်လမင်း . . . ခင်လမင်း . . . တဲ့။

သူမမှာက ကလောင်နာမည် ရှိတာမဟုတ်။ စာအုပ်ကို
ဟိုလှန်ဒီလှန်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဟုတ်တာ ပေါ့။ ဒါ . . . သူမ ရေးတဲ့
စာအုပ်။ သို့ပေမယ့် သူမက ရှိဖူးရောင်းစားသူလေ။ ကိုယ့်ရင်နှုတ်
လွယ်ပြီး ဓမ္မေးပွားခဲ့ရသည့် သားကို သူတစ်ပါးလက်မှာ သူစိမ်းပြင်ပြင်
တွေ့လိုက်ရသလိုနယ်။

ကမ္ဘာပြေရဲလက်နဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့လမင်း ၂၅၇

စာအုပ်ကလေးများကို ရင်မှာပိုက်ရင်း ခင်သူရ . . . ငိုနှိုက်
မူးမေ့သွားခဲ့၏။

‘လမင်း . . . လမင်း . . . လမင်း . . .’

အိပ်မက်ကမ်းခြေမှ ချစ်သူ့ခေါ်သံများ။ သူမက တိမ်စင်
တွေ့လို့ လေမှာ လွင့်မျောလျက်။

‘လမင်း . . . လမင်း . . .’

ဟင့်အင်း . . . ချစ်သူရယ်။ သောင်ခြေဖွေးဖွေးမှာ လမင်းရဲ့
မျက်ရည်တွေ ပင်လယ်ရေနဲ့ ရောထွေးခဲ့ဖူးပါရဲ့နော် . . .

‘လမင်း . . . ဟာကွာ . . . ပီကောင်’

အို . . . ဒါ . . . သူ့အသံ။ ခင်သူရ အိပ်မက်မှ လန့်ဖုတ်
နိုးထသွားခဲ့သည်။ သူမက နှစ်ယောက်ထိုင်ကြိမ်ဆက်တီပေါ်မှာ
ခွေခေါက်ပျော့နွဲ့လျက်။ သူကတော့ ကြမ်းပြင်မှာ ခူးထောက်ပြီး
ခင်သူရအတွက် ဖိုးရိမ်နေခဲ့သည်။

‘ဆရာ . . .’

သူမ နားလည်လိုက်ပါပြီ။ မစွတာဆော့ခရတ္တီဟာ ဆရာ

ပေါ့။ စားပွဲအိုလေးပေါ်မှာ အမွှေးအမျှင်တွေ။ သူမအစကတည်းက
အညံ့အမိခဲ့ရပါလား။ မျက်နှာကို လက်မောင်းကွေးထဲ ထည့်ပြီး
ခင်သူရ ရှက်ရွံ့ကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးမိတော့သည်။

‘မငိုပါနဲ့ လမင်းရယ်၊ အခု . . . မင်းစာအုပ်တွေ မင်းနာမည်
နဲ့ ဆရာ ထုတ်ပေးခဲ့ပြီလေ။ မင်းစိတ်ကူးလေးတွေအတိုင်း အကောင်
အထည်ပေါ်လာခဲ့ပြီပဲ။ မငိုနဲ့တော့နော်၊ ဘာလဲ . . . စာမူခနှစ်သောင်း
တည်း ပေးလို့လား။ ဒါကလည်း မင်းဝမ်းသာသွားအောင် သရုပ်
ဆောင်ချင်လို့ အိုက်တင်လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ထပ်ပေးမှာပေါ့ကွာ
. . . တိတ်’

မိုးမြေက ပြောချင်တာ ပြောနေခဲ့သလို၊ ခင်သူရကလည်း
ဆစ်မိမိနဲ့ တွေးတောရှက်ရွံ့ဆဲ။ စကတည်းက သူ့အစီအစဉ်တွေ
ချည်းပါပဲလား။ သူ့ကို ရှောင်မယ်ဆိုခါမှ သူ့ကွန်ယက်မှာ အမိခံခဲ့
ရတာ ရှက်စရာ။ ခင်သူရ အရှက်သည်းစွာ ငိုကြွေးနေမိသည်။

လမင်းဘဝမှာတုန်းက သူ . . . ကိုယ့်ကို မက်လှဲတာကင်း
ချခဲ့တာတွေ ဘာတွေပါ တွေးပြီး ရှက်လို့မဆုံးခဲ့။

‘ကဲ . . . ဇော်တော့ကွာ . . . ငါ သိပ်စိတ်မရှည်တော့ဘူး။
မိမိပတွေများ . . . မျက်ရည်ကို ပေါတယ်၊ တိတ် . . . တိတ်တော့
. . . ဘွားရော . . . ဘွား၊ ဘယ်သွားလဲ’

သူမေးတာကို ခင်သူရ မဖြေ။ ကိုယ်သိချင်တာ၊ ကိုယ်မိုးရိမ်
တာပဲ မေးခဲ့သည်။

'ဆ... ဆရာ... ကျွန်မကို မုန်းတယ်ဆို'
 'ဘယ်သူပြောလဲ'
 'မဟုတ်ဘူးလား'
 'ဟုတ်တယ်... သိပ်မုန်း၊ အရမ်းမုန်း၊ မုန်းလွန်းလို့ တန်
 နေမျှ မေ့မရဘူး သိလား၊ မင်းအချစ်တွေကို ငါ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရ
 မလဲ... ဒါပဲ စဉ်းစားနေမိတယ်'

မိုးမြေစကားကြောင့် ခင်သူရ လန့်ဖျပ်တုန်ခိုက်သွား၏။
 'ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ဆရာကို မချစ်ပါဘူး... တစ်ခါ
 မချစ်ဘူး'

မျက်စိမှိတ်ပြီး ဇွတ်ငြင်းဆိုနေသည့် ခင်သူရ၏နံ့အေးမှာ
 မိုးမြေ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏မျက်နှာကိုလည်း လက်ညှိုး
 လက်မဖြင့် ညှပ်ဖျစ်ထား၏။

'တကယ်လား... လမင်း... မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး
 သေချာချာ... ငြင်းလေ'

'ဆရာ့ အမေကြီးကို ကြောက်ပါတယ်'
 'စကားကို လျှော့မချနဲ့ဗျ၊ စိန်ခေါ်ရင် ဘွားမခတ်ရဘူး၊ အ
 ... ကိုယ်မေမေ့ကို ဒီတစ်ချက်တော့ တော်လှန်လိုက်မယ်
 စိတ်ကူးထားတယ်... အယုံနယုံလဲ'

သူမက ချစ်မိသူမို့ ဟန်ကလေးတောင် လုပ်ပြီး မငြင်း
 ရက်ဘော့။ မျက်လုံးကို မရဲတရဲ ဖွင့်အကြည့်၊ အသန်အစင်နေသ

သူ့ပိုက်ကွန်မှာ ခင်သူရ မိသွားခဲ့သည်။
 'ကောင်မလေးကွာ... ပဲ ချည်းပဲ... ချစ်ရဲ့သားနဲ့များ'
 သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရှာသည့် ကောင်မလေးလေ။
 'ဟင့်အင်း... ဆရာရယ်... ဖိုးသား ရှက်တယ်'
 အဲ... သူကလေး၏ တိုးလျလျအသံကလေးကြားမှ မိုးမြေ
 ... ကိုယ့်အချစ်တွေ ဘရိတ်အုပ်၊ လမင်းကို လွှတ်ပေး
 လိုက်မိသည်။

'ဆောရီးကွာ... ကိုယ့် အရမ်းလွမ်းနေခဲ့လို့ပါ'
 နှင်းဆီပန်းအနီရဲ့လေးနွယ်... အရှက်သည်းနေသည့်
 လမင်းနှင့် စားပွဲခြားပြီး မိုးမြေ ကုန်ကြွေးရတာ ထိုင်လိုက်သည်။

'မင်း ပျော်ရဲ့လားဟင်... သူတစ်ပါးရဲ့နာမည်နေရာမှာ
 ခင်ဖျက်နဲ့ဖျက်ပြီး ကျွန်မ နာမည်လေးတွေ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရေး
 ဆိုးမယ်' ဆိုတဲ့ စကားလေး ပြန်ကြားရတုန်းကများ ကိယ်...
 ခင်းကို အရမ်းသနားသွားတာပဲ'

ယခုတိုင် ချွန်းချွန်းမြမြ... ကြည့်နေဆဲ မိုးမြေသို့ ခင်သူရ
 ... မကြည့်ရဲပါ။

'ကျွန်မနာမည်က ခင်သူရပဲ ဆရာရဲ့၊ လမင်းမှ မဟုတ်တာ'
 'ဟင့်အင်း... ကိုယ့်အတွက်တော့ မင်းဟာ ထာဝရ
 ... မင်းပဲ၊ ကိုယ့်ကမ္ဘာမှာ လမင်းဆိုတာပဲ အမြဲမင်းမူနေခဲ့တာ'

'ပိုလိုက်တာ ဆရာရယ်... တကယ်က ဆရာမှ လမင်းပါ'

၂၆၂ ကြယ်စင်မှနေ

ခင်သူရက မြေပြင်၊ ဘာမှ မအာဝတ်ပါဘူး'

ပြောနေကြဆဲ ... သူမတို့ ခြံထဲသို့ ကားစာရင်း ထပ်မံ
ဆိုက်ရောက်လာပြန်သည်။

'ဧည့်သည်တွေ ထင်တယ် ... ခဏနော် ဆရာ'

'အရေးထဲကွာ ... သိပ်ရွှပ်တာပဲ'

ဆရာစကားကြောင့် ခင်သူရ ပြုံးမိစွာ တံခါးဝမှာ ကြည့်ရ
ပြန်သည်။

'ဟင် ... အန်ကယ်ကြီး'

မထင်မှတ်တာတွေ စုပြုံဖြစ်နေတော့ပါလား။ ခင်သူရ
အန်ကယ်ကြီးသို့ ပြေးဆင်းကြိုမိသည်။'အန်ကယ်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာကို သိသလဲဟင်
ဘယ်သူ ညွှန်ပြသလဲ၊ နေဦး ... ဘွားကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်
ဟော ... ဟိုမှာ ပြန်တောင်လာနေပြီ ... လာ အန်ကယ်ကြီး
... အိမ်ပေါ်တက်ပါ'အန်ကယ်ကြီးက အိမ်ပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ ဘွားသို့ သွား
ကြိုခဲ့သည်။ ဘွားလည်း ထိတ်လန့်အံ့သြလျက်၊ သူ့ခြံထဲမှာ ကား
လေးနှစ်စီး ဆင့်လိုပါလား။'ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာကြတာလဲကွယ် ... ဟော ...
မောင်မိုးမြေ'

'ဘွား ... နေကောင်းတယ်နော်'

ကမ္ဘာမြေလက်နဲ့ သွန်းဆစ်တဲ့အခါ

၂၆၃

ဧည့်ခန်းထဲမှာ လေးယောက်ထိုင်မိကြစဉ် ... အန်ကယ်
ကြီးက စတင် စကားပြောခဲ့သည်။

'မနေ့က ... သိန်းမြင့်ရဲ့နဲ့ တွေ့တယ်'

'ဪ ...' ခင်သူရ နားလည်သွားသည်။ မနေ့က မိသိန်း
ရန်ကုန်ဆင်းခဲ့သည်။'အမေနဲ့ဖိုးသားကို အန်ကယ်ကြီး ပြန်လာခေါ်တာ၊ အိမ်မှာ
ပြုံးလည်း မရှိတော့ဘူး'

'ဟင် ... ဘယ်လို ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ်ကြီး'

အန်ကယ်ကြီးက ချက်ချင်းမဖြေဘဲ စီးကရက်ကို အရင်မီး
ညှိနေခဲ့သည်။ ဆရာကတော့ နားထောင်ရုံသက်သက် စီးကရက်
မီးခိုးကွင်းလေးများကို ... ခင်သူရတို့ မြေးအဘွား ကြည့်နေလေ
ဆဲ။'စိတ်သဘောထား မတိုက်ဆိုင်တော့လို့ပေါ့ ... ဖိုးသား
ဇယ်၊ ဒါ ... မဆန်းပါဘူး။ အန်ကယ်ကြီးကလည်း မိချောလောက်
ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ပါဘူး'

အန်ကယ်ကြီးစကားကို ခင်သူရ ဆတ်ခနဲ ကန့်ကွက်သည်။

'ဒါတော့ အန်ကယ်ကြီး ဘယ်တရားမလဲ၊ ဒေါ်လေးချော
လောက် မချစ်ဘူးဆိုလည်း သူတစ်ပါးသားပျို၊ သမီးပျိုတွေကို မယူ
နဲ့လေ၊ အန်တီပြုံးကို ချစ်လွန်းလို့ မဟုတ်ပေမယ့် ပေါ့ပေါ့သဘော
ထားတာ၊ ရိုးမြေကျ သဘောမထားတာတော့ ဖိုးသား မကြိုက်ဘူး။

အန်တီပြီးကို ပြန်ခေါ်ပါ။ ဖိုးသားတို့ ဒီမှာ အဆင်ပြေပါတယ်'

'အေးကွယ် . . . ပြုံးက . . . သားကို ချစ်ရှာပါတယ်၊ ပြန်
လိုက်ခေါ်လိုက်ပါ။ ခမ္မာ . . . သနားစရာ'

ဘွားကလည်း ဝင်ပြောသည်။ သည်တော့မှ အန်ကယ်ကြီး
တဟားဟားနှင့် ရှက်ရယ်ရယ်တော့၏။

'အမေရေ . . . သူ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတာဗျ၊ ကျွန်
တော်က အရှက်ပြေ . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ဆယ်ပြောနေရတာ'

'ဪ . . . '

သူမတို့ မြေးအဘွား စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

'ပြန်လိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ အန်ကယ်ကြီးရယ် . . .
အန်ကယ်ကြီးကဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်ထပ်ယူဦးမှာကြီးကို၊ ဖိုးသား
တို့ ဒီမှာပဲ အခြေတကျနေပါရစေတော့'

'ဖိုးသားဟာလေ . . . ပြောလိုက်မှဖြင့် တစ်ဆုံးပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ
မိန်းမထပ်မယူပါဘူးလို့တော့ အာမခံနိုင်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့
အမေနဲ့ ဖိုးသားအတွက် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေးထားပါမယ်
. . . ဒါဆို အဆင်ပြေရော မဟုတ်လား'

ခင်သူရ ဘွားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘွားသဘောသာ
လျှင် သူမက လိုက်လျောမှာ ဖြစ်သည်။

'အေးလေ . . . ဒီလိုဆိုတော့လည်း လိုက်ရတာပေါ့၊ ငါတို့
အတွက် နေစရာရှိရင် ပြီးတာပါပဲ၊ မင်းဘာသာ မိန်းမ ဘယ်နှစ်

ယောက်ပဲ ယူယူ'

အားလုံးအဆင်ပြေသွားတော့ အန်ကယ်ကြီးက ဆရာဘက်
သို့ လှည့်သည်။ တူမချော၏ဦးလေးပိပိ . . . အိမ်မှာရောက်ရှိနေ
သည့် ယောက်ျားပျိုကို သူ စိတ်ဝင်စားသည်။ ခင်သူရက အလိုက်
တသိ မိတ်ဆက်ပေးရပါ၏။

'အန်ကယ်ကြီး . . . ဒါလေ . . . ဟို . . . '

အရေးထဲ စကားထစ် ရှက်ရွံ့နေသဖြင့် အန်ကယ်ကြီးက
လက်ကာပြခဲ့သည်။

'သဘောပေါက်ပြီ . . . သဘောပေါက်ပြီ . . . ကောင်လေး
တ ဘာလုပ်သလဲ'

ခင်သူရ ရှင်းပြမည်ပြုဆဲ . . . မိုးမြေက ချော်လဲရော
ထိုင်စေခဲ့သည်။

'ကျွန်တော် 'မိုးကောင်းကင်' စာပေကပါ၊ စာထုပ်ထုပ်ဝေ
နေ လုပ်ပါတယ်၊ အန်ကယ်၊ အခု . . . လမ်း . . . အဲ . . .
ခင်သူရရဲ့ စာအုပ်တွေ လာပို့တာပါ'

'ဟေ . . . မိုးသားက စာရေးဆရာ . . . ဟုတ်လား'

စာအုပ်များကို ယူကြည့်ပြီး အန်ကယ်ကြီး အံ့သြဘန်းဖြစ်
နေဆဲ . . . မိုးမြေ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

'အန်ကယ်နဲ့ ဘွား ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ . . .
ဒီမှာ ဘွားနဲ့ စကားပြောပါဦးနော်၊ မေမေမှာလိုက်တဲ့ အလုပ်

ကလေး သတိရလို့ပါ . . . ခွင့်ပြုပါနော်၊ လာ . . . လမင်း . . . အဲဒီ
လမ်းထဲ ကိုယ်မသိလို့ လိုက်ပြပါဦး၊ ဘွား . . . လမင်းကို ခဏ
ခေါ်သွားပါရစေနော်'

ခင်သူရ . . . အန်ကယ်ကြီးနှင့် ဘွားကို အရမ်းအားနာသွား
ခဲ့သည်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ဆရာပဲ။ လူကြီးများ၏စွမ်းစမ်းမှုမှာ အနေ
ကုန်လို့ အကွက်ထွင်တာပဲ ဖြစ်မည်။ ခင်သူရ . . . စိတ်ညစ်စွာ
ဆက်လက် ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေခဲ့သည်။

'လိုက်သွားလေ ဖိုးသား . . . လိုက်ပြီး လမ်းပြလိုက်ပါ'

ဘွား၏ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် . . . အန်ကယ်ကြီးသို့ တစ်ချက်
ခိုးကြည့်ရင်း . . . ခင်သူရ အိပ်ပေါ်မှ ဆင်းရ၏။ သူဖွင့်ပေးသော
တံခါးမှ ဝင်း၊ သူညွှန်ပြသောနေရာမှာ ထိုင်စဉ် . . . ခင်သူရ တစ်စုံ
တစ်ခုကို သတိရ စိုးရိမ်သွားသည်။

ကားစတီယာရင်မှာ လက်တင် ကိုင်ဆုပ်၊ မောင်းထွက်တော့
မည့် သူ့လက်ချောင်းများကို ကိုင်လှုပ်မေးမိသည်။

'ဆရာ . . . ကားမောင်းလို့ မရဘူးလေ၊ ဘာလို့ ကိုယ်တိုင်
မောင်းလာတာလဲဗျာ၊ ဒုက္ခပါပဲ . . . ဘာလို့ ဒရိုင်ဘာ မထားရတာ
လဲဟင်'

သူမ၏အကြင်နာကြောင့် ဖိုးမြေ ပြုံးသွားရ၏။

'အဲဒါကြောင့် ဒရိုင်ဘာ လာခေါ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်ဘဝထဲ
ပဲတိုင်မောင်းနှင့်မယ့် ဒရိုင်ဘာလေးလေ၊ အန်ကယ်ကြီးနောင်

'မလိုက်နဲ့တော့၊ လမင်းတို့မြေးအဘွား ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ့
ကိုယ်လည်း တိုက်ခန်းဝယ်ထားပြီးပါပြီ။

ခင်သူရ . . . လုပ်မိလုပ်ရာ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။
သူ့စကားတွေ ကြားရတာ ရှက်လို့ဖြစ်သည်။

'ဆရာစကားတွေ အဆင့်ကျော်နေတာ
လူကိုများ . . . ဘာမှတ်နေသလဲ"

သည်တော့မှ မိုးမြေ ရှက်ရယ်ရယ်မိသည်။

'ဆောရီးဗျာ . . . ခွဲခွာရတဲ့ ရက်တွေကြာလွန်းလို့
ချက်ချင်း ခိုးပြေးချင်နေတာပဲ သိတော့တယ်'

ဆရာစကားကို ခင်သူက ကျွဲပေါက်တစ်ကောင်လို
အောက်သိုးသိုးအကြည့်ဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

'အပိုတွေ . . . ဖူးပြည့်စုံထားပစ်ခဲ့လို့ အသည်းကွဲနေတဲ့
လူကြီးကများ'

'ဟာ . . . အဲဒါက ကောလဟာလတွေပါ၊ ကိုယ်ကဖြင့်
ချောင်းသာကမ်းခြေမှာကတည်းက လမင်းကို ချစ်မိသွားခဲ့တာ'

မြို့ကြီးသားတွေများ . . . လျှာအရိုးမရှိတိုင်းနော်'

'လျှာအရိုးမရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒရိုင်ဘာမရှိလို့
ဒီလောက် အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး ခေါ်နေရတာပါ၊ ကိုယ့်ဘဝ
တို မင်းပဲ ပဲကိုင်း၊ ဆရာလုပ်ပါတော့နော်'

ရွှေစကားစာပေ

၂၆၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တဖြည်းဖြည်းနဲ့လိမ့်နေသည့် ကားလေးထဲမှ အချစ်တွေနဲ့
ရွှန်းလဲ့နေခဲ့သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုလည်း နံပါတ်တစ် . . . ဆရာစီးကရက်
မသောက်နဲ့၊ နံပါတ်နှစ် . . . အရက်တွေ ခိုးမသောက်ရဘူး။’

‘အမလေးဗျာ . . . လက်ငွေကြိုးဝိုင်းမှာ အလဲထိုး
ရင် ရတာပဲ၊ နံပါတ်တစ်ဆယ်နဲ့တောင် ရပ်ပါဦးတော့မလား။’

ကားလေးထဲမှ ရယ်မောသံများ ပဲခူးရိုးမထိအောင်
ပျံ့သွားတော့သယောင်။

(ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။)

ကြယ်စင်မှူးဝေ

BURMESE
CLASSIC